

О.Руснак

Розповідь про розповідь, інтелект та суб'єкт

О. Руснак

***Розповідь про розповідь,
інтелект та суб'єкт***

УДК 159.95

Р 88

Руснак О.

Р 88   Розповідь про розповідь, інтелект та суб'єкт / О. Руснак. — К.: Аграр Медіа Груп, 2019. — 146 с.

ISBN 978-617-646-438-9

Розповідь про слова «розповідь», «інтелект» у контексті взаємозв'язку зазначеного з уявленням «про суб'єкт». Розкриваються деякі методологічні особливості функціонування різних інтелектуальних конструкцій, за аналогією розглядаються окремі питання розуміння деяких проблем штучного інтелекту. Запропонована розповідь не має буквального або прикладного прочитання.

Rusnak, A. Story about story, intellect and subject

A conversation about the words «story», «intellect» in the context of the correlation of this with the vision “of subject”. Some methodological peculiarities of functioning of various intellectual constructions are revealed, some issues of understanding certain problems of artificial intelligence are considered by analogy. The proposed story has no literal or applied reading.

УДК 159.95

ISBN 978-617-646-438-9

© О. Руснак, 2019

✉ RusnakAlex1@gmail.com

Зміст

Вступ.....	5
1. Виключення-включення... ..	7
1.1. Плинність, яка в'язне.....	19
1.2. Якась «розповідь».....	35
1.3. Елемент «технології» конституювання навколо мети, або спосіб ефективної участі в грі.....	42
1.4. Про телеологічний суб'єкт та цілі.....	47
1.5. Суб'єкт та інше	56
1.6. Про гру	61
1.7. Схематичний суб'єкт і проблема «динаміки».....	68
2. «Мапи» та «періоди»	73
2.1. Розповідь та періоди	73
2.2. «Мапа» в одній з точок розвинених оповідань	78
2.3. Те, що існує, та розповідь	88
3. «Продукт» інтелекту	90
3.1. Обумовлений інтелект.....	95
3.2. Взаємодія частин.....	98
4. «Прикладне» застосування	103
4.1. Інтелект і джерело активності	103
4.2. Інтелект і вплив	106
4.3. Інтелект і розвиток уявлень	110
4.4. Інтелект: відтворення і розподіл	111
4.5. Інтелект і зосередження	113
4.6. Інтелект і периферія	115
4.7. Периферія і центр активності	118
4.8. Висновки до частин 4.1.—4.7.	122
5. Інший тип	124

6. Додаткові питання.....	127
6.1. Інтелект і аналогічна взаємодія з будь-яким сталим розповіданням	127
6.2. Сталі думки	129
6.3. «Зміст» інтелекту	131
7. Особливості інтелекту.....	137
7.1. Перспективи розуміння.....	140
7.2. Схема включення інтелекту.....	142

Вступ

Для присутніх завжди актуальною є проблема ефективного функціонування значних «діючих конструкцій», і також можливість створення різних активностей, а надалі на піку мислення присутнім буде завдання запуску якогось «штучного інтелекту».

Думка про те, що «особистість відтворюється в соціумі», має дуже значні підстави, але її теж не варто розуміти обмежено, тобто будь-яка статична зупинка цього призводить до виникнення не-мислення, що іноді присутнє в «соціальній» та інший «позитивній» «науці про суб'єкт»¹. Спроби зрозуміти подібне через якесь «несвідоме», що присутнє для розуму тільки як «акт усвідомлення такого», має право бути, але працювати з цим складно². Розглядати якусь «скриту» сутність як якесь «присутнє», у якому відображаються всі «форми й сутності», що потім стають сенсом думок-актів, — це, швидше за все, є прихованим.

Уява про те, що вивчення активних гносеологічних та якихось інтелектуальних особливостей взагалі дасть змогу відтворити за аналогією подібні функції за якоюсь схемою, — це, швидше за все, слабке розуміння. Будь-які спроби відтворити «приватний» інтелект приречені на «подаліші пошуки» без знаходження початку шляху³. Це пов'язане з тим, що, «швидше за все», наївні уявлення про існування

---

¹ «Зупинена» «розповідь» перестає існувати, тобто стає не-думкою, а чимось іншим... Зауважимо, що дана робота не є науковою монографією, і не має прямого відношення до того, що відбувалося або відбувається, все це не більше ніж розумові побудови в якомусь абстрактному просторі.

² Тут, звичайно, питання відкрите...

³ Можливо, це «машина-механізм-система» для «вирішення» деяких «рішень», але це не інтелект у його останньому сенсі.

суб'єкта як такої собі «розумної автономної одиниці» — ілюзія. Необхідно розглянути присутній спосіб розуміння суб'єкту як «виділеної автономної відокремленості». Суб'єкт є присутнім тільки як процес суб'єктивізації, тобто «розтікання» цього активного сенсу на весь простір «світу», який уже є цим суб'єктом-з-тієї-сторони, а інтелект (як функція) у такому сенсі теж ніколи не є автономією. Тому спроби створити саме штучний інтелект, а не якусь логічну функцію, стануть можливими тільки під час програвання тут-суб'єктивізації і з дозволу інтелекту тільки як форми забезпечення такої суб'єктивізації, яка може бути на початковому етапі включеною в присутню активність в якості самоактивності, тобто механізму, який підключається зовні. Водночас чим воно стане надалі — це загадка, а точніше відкрите для обговорення питання.

Суб'єктивізація в конкретному сенсі має заперечувати будь-яку випадковість, тілесність, предметизацію... Подібне явище — це процес постійного активного включення різних частин-думок-актів у те, що стає-«тривалістю». Тож йдеться більше не про створення «штучного інтелекту», а про питання створення процесу штучної суб'єктивізації та інтелекту, який зможе це забезпечити. Причому методологічне відтворення в мисленні таких процесів дозволяє зрозуміти можливе аналогічне перенесення подібного мислення на будь-яке інше, тому що все-мислення існує за подібною «моделлю», тобто це є різне, що зрозуміле в якості одного й буде діяти так само і в іншому.

1. Виключення-включення...⁴

За що «вимкнули» Сократа? Припустимо, що Сократ був присутній⁵ імовірно наприкінці «свого світу», у часи «занепаду полісів» і приходу «нових варварів». Причому саме будь-яка «епоха полісів» — це є, можливо, не пік і не розквіт, а саме завершення, закінчення дуже значного процесу⁶. У будь-якому випадку, що ж такого зробив Сократ? Ходив собі, ставив питання, і що? Жодного конкретного «вчення», «знання», «розповіді», «способу включитися, а... потім як!» — не пропонував. Ті, хто хотів отримати від нього якесь «таємне», «сильне» «знання», яке б дозволило їм «взяти всіх під контроль», — не отримували в результаті нічого. Ті, хто бажав придбати «приховане» знання, яке б дозволило «остаточно дізнатися всього про існуюче», теж уходили ні з чим. Можливо, поряд була присутня якась «чергова» «прихована» традиція, але для не-виключених це не мало жодного істотного-значення, для них був і буде потрібним «конкретний інструмент», а саме «інструмент включення», а не якийсь «уявний» «акт сну»⁷. Такі акти — це доля виключених⁸ із «включення», і вони не приносять користі для тих, хто в процесі.

Активний завжди включений у певну суб'єктивізацію, у якийсь процес, який має «напрямок», тобто «сенс» для тих, хто в цьому бере участь. Такий «процес» — це певна «розповідь», у якій присутні для розуму різні «акти-частини», їх

---

⁴ Якась трансцендентність...

⁵ Хто це «був» і що було насправді — це загадка, але взагалі це неважливо.

⁶ Див. Шпенглера.

⁷ Вирушаємо до якогось Екхарта....

⁸ Для виключеного з включення — це якийсь сон. Є різні виключення, включення та сни... Включення — це завжди сон, а сон — це включення.

можна викривати у якості якихось «конструкцій», а потім якось їх позначати: присутнє, теорії, моделі, акти, потреби, слова, прагнення, очевидне, прийнятне, світ, мова, зрозуміле, мета, свій, чужий, страх, відоме, незрозуміле, здійснюване, предмети, цінності, радість, думка, процес... й інші «слова»... точніше весь «масив включення» й «розвинена практика такого включення». Тобто одвічне прокляте входження⁹, від якого можна «піти» тільки «в якомусь сні»...

Так ось, Сократ (та інші) «відкрив»¹⁰, як можна вимикати, потім включати «активність», знову вимикати, включати, і так без кінця, і не тільки на тому «містичному рівні», який був-(і є) остаточно доступним тільки дійсно-виключеним. Така «технологія» дозволяє «відчути»¹¹, що сенс-є-не-сенс, слово-не-слово, думка-не-думка, розповідь-не-розповідь, видиме-не-видиме, невидиме-видиме, присутнє-не-присутнє, знання-не-знання, страждання-не-страждання, напрямок-не-напрямок... — відриваючись від включення — вириваючись із включення — розкриваючи чергову «справжню» «сутність». Тобто демонстрація того, що те, що для включеного є «сенс», насправді є «інше», а потім знову відкриття такого, і так не по «якомусь колу», а по невідомій нікому (крім «практика») траєкторії. Отже, це спосіб зупинити «екзистенцію»¹², а потім включити її знову, але це буде вже «інша»

---

⁹ Включений може навіть не чути запаху включення, але це не означає, що таке відсутнє.

¹⁰ «Вказав» на присутність «включення». Звичайно, «включення» є як-нормальність, а тут навпаки: «подібна нормальність» — це «тільки фон», за яким «є» «щось інше».

¹¹ Те, що «віє» над будь-якою розмовою Достоевського, Камю, де Сент-Екзюпері та інших, і те, що вимагає переходу «до наступного».

¹² «Зауваження включення» — це вже і є актом відключення. Тільки цих «зауважень» може бути безліч «видів». І викликати такі «зауваження» можуть різні підглядання зі свідомості. Різні «пред'явлення» «такого» «тому, хто помічає» можуть бути пов'язані з різними «діями» свідомості.

екзистенція. Така відкрита «практика»¹³ духу може мати різні «стани» й по-різному актуалізуватися.

Розгортання-фіксація-реалізація «такого процесу-стану» може викликатися, а потім визначатися «різними словами», але суть цього — це якась розумова «медитація»¹⁴, «розумовий» стан, мислення-про-мислення¹⁵, розповідь про

---

¹³ «Аналіз» «власного включення», відсторонення від нього, відділення його від себе як зовнішнього, роздивляння свого включення як необхідності, роздивляння своєї «історії», роздивляння себе-зараз, себе-завтра, себе-зниклого. Розглядання сукупного включення. «Розглядання того», яким це все буде після того, як зникне погляд...

¹⁴ Подібну «музику» можливо тільки «грати», «відтворювати». Її «як би» нема сенсу «аналізувати», хоча можна й потрібно таке робити в «акті після». Тут не допоможе жодне філософознавство, мистецтвознавство, літературознавство, історикознавство, наукознавство, математикознавство, фізикознавство... Усе це теж дуже потрібно й дозволяє багато чого дізнатися про те, що таке «було чи є», але це не одне й те саме. Тобто або є «стан-практика-програвання»... «читання якихось нот, а потім програвання», або є «аналіз... і розкладання нот» — але «це відтворена музика», це щось інше... — «якась розмова про музику», щоправда, іноді таке видається у якості «як-музики». І такого та іншого достатньо. І в цьому немає жодної «вульгарної містики». Тобто «стан» — не те саме, що «розповідь про нього», але це здебільшого не заперечує одне одному, вони існують поруч. Іноді «розповідь про музику» дозволяє перейти до програвання музики, але тільки іноді, а іноді «це все» працює інакше. Накопичення «фактів» «про музику» не є засобом переходу до «створення і відтворення музики», «якість у кількість або кількість у якість» — усе це чергові слабкі розмови, з них не виникають стани-акти. Звичайно, для «здійснення самого акту» має бути присутнім безліч різних «щось перед», до такого відноситься багато чого, і сам факт присутності того, хто буде здійснювати акт, і весь його загальний рух у напрямку спроб здійснення «музичних актів» — це різні підготовки й перед-знання, в тому числі й сума пізнаних «фактів про акти». Отже, є непереможна різниця між музикознавцем і практикуючим музикантом.

¹⁵ «Погляд мислення» прозирає і пробігає «крізь різне», і в якийсь момент «воно помічає» «цей блукаючий погляд», у цей момент і відбувається «ось цей акт» «мислення про мислення».

оповідання ¹⁶... — це неважливо-(але важливо)¹⁷, таких миттєвих зникаючих у потоці актів-станів-думок «досить», і такі «стани» можуть рухатися в будь-якому напрямку й життєвого, і не-життєвого світу, або якоїсь «позитивної практики про себе». У більш приземленому і «слабкому» значенні — це якийсь раціоналізм, критичне мислення, науковий раціоналізм, наукове мислення... або якийсь «критичний реалізм»...

Таке «завжди існуюче» мислення-стан-практика, дозволяє отримати «універсальний інструмент» для вмикання та вимикання знову і знову... — у будь-якому напрямку. Це дозволило звільнити необмежені ресурси духу, які без «конкретизації» такої практики не можуть досягти таких значних результатів, і неважливо, де і як застосовувати таке¹⁸.

Трапляється¹⁹, що в представника «є час» «вимкнути» для того, щоби «впертися» поглядом у «річку вічності», спостерігаючи, як сенс проноситься і вирує в якихось присутніх думках-станах. Іноді-(завжди) настають миті «затишшя», коли активні мають «таку можливість» у дуже значних обсягах. Іноді буває, що не тільки окремі думки, а й сукупні зосередження²⁰ володіють таким надлишком.

Економія мислення полягає в тому, що включений-активний завжди «спрямований на вирішення», і коли рі-

---

¹⁶ Таку ж дію на дух і наступний за ним стан здійснюють окремі твори мистецтва, і мистецтво загалом, а також і різні явища природи, «акти» долі, та інше...

¹⁷ Все це різні способи миттєвого «вдару-загибелі-воскресіння» «мислення», тобто це різноманітні «фіксовані» акти «зупинки», «перемикання», «перенацілювання», «відключення», «перезапуску» включення в потік.

¹⁸ Бурхливий розвиток усього, на що спрямовується розум активного.

¹⁹ Таке трапляється постійно з кожним...

²⁰ І ті, що сидять біля річки з крем'яними сокирами, і сидять на березі вулиці якогось поліса — це неважливо («важливим» є тільки відсутність «зупинки» й тих, хто на ній).

шення — це «бути зараз», йому доводиться напружитися²¹ якнайсильніше для вирішення цієї проблеми. Але коли «бути зараз» не є тотальною необхідністю, тоді увага-мислення може рухатися в іншому напрямку і звертатися до інших горизонтів²². Але для розглядання їх необхідно засвоїти «метод»²³ «виключення-включення»²⁴. Причому це не «винахід»²⁵ Сократа, кожне «наступне рішення розуму» — це і є «демонстрація» такого акту або «рішення розуму» — це є подібний акт-з-іншої-сторони. Будь-яке вже-стале отримане: практика, річ, думка, акт, твір-вироблене = «розповідь»... акт виключення себе з дійсності і включення «через якийсь нуль», але вже в іншій якості.

Що відбувається там, «з того боку виключення»²⁶ — це загадка, можливо, це якийсь «театр тіней»? А може, це особливість самої «свідомості» — перебувати в якомусь «особливому стані відключення»²⁷, яке дозволяє якимось чином «змінюватися» після такого, водночас іноді навіть «помічаючи» якісь присутні-там події у вже «свідомій присутності».

---

²¹ Прагнення розчинити будь-кого «іншого» як що-середовище, спроби «виділити себе», спроби «зафіксувати своє бути» й інше — усе це вимагає значного напруження, а іноді й тотальної перенапруги, що призводить до відключення, тобто виключення, а потім до нового включення в якість чогось іншого для вирішення саме проблеми «бути зараз».

²² У нього немає горизонту, .. точніше, горизонтом стає «все», на що зверне увагу мислення... забудемо про предмет...

²³ «Медитації» Сократа не є «основними», присутня маса інших практик.

²⁴ "Ранок мудріший за вечір".

²⁵ Якесь вигадка...

²⁶ Що знаходиться «з того боку» «думки»? Звичайно ж, це велика загадка, але якщо «вгадав», «побачив» те, що працює, то, швидше за все, з того боку є щось, що «читається», при цьому «як» і «що» — це загадка для включених.

²⁷ «Виключення» — це не відсутність «свідомого стану». «Виключення» може відбуватися на тлі «присутності свідомості», і «таке» — це «стан», тому воно не матиме «зупиненої зупинки в слові».

Причому в уже-включеному стані «такі відголоски» стають фундаментом для «поточної-наступної» зміни активного. Тобто перед-витягнуте звідти продовжує постійно впливати на включеного навіть в уже усвідомленому стані. Водночас, якщо таке²⁸ і «присутнє», то воно є загальним для всіх, хто «відключається», і навіть для тих, хто «відключається» через екстатичний вимикач? «Усе подібне» — це значна загадка для думки.

Коли включений нездатний «явно-вимикатися», такий активний буде заперечувати існування цього. Активний навіть може заперечувати «присутність» «свого включення», але він не може заперечувати в подальшому підсумкового відключення, хоча й таке може мати відміни. Водночас «будь-яке-його-включення» відбуватиметься «за сценарієм» «якоїсь дуже значної вже сталої присутньої розповіді, початок якої дуже далеко», заперечувати наявність якої включений може, але від цього в підсумку «не змінюється» його включення в якості «розповіді», яка розгортається як частина іншої «історії». Причому най-сильніше-включення — це саме «відсутність відчуття» включення. Для тих, хто від суб'єкту саме-ось-ця «відсутність відчуття» включення і є самим «правильним станом» активного. Включений може навіть усунути своє-Я в результаті пошуку вимикача, але включення²⁹ однаково буде присутнє.

Подальше «включення» обов'язково повинно мати якусь нову зміст-вміст-підставу³⁰, яка буде потім обмежена у «якусь-розповідь-(про)предмет-сущє-акт-» як якусь цілісність. І через таку вже-розповідь, а надалі – практику, що ро-

---

²⁸ Те, що «триває» після виключення.

²⁹ Як усунути включення? А чи це потрібно? А чи це можливо? А чи є воно?

³⁰ Акт включення — це миттєвий акт творіння спочатку в активності, а потім і в іншому...

згортається, і є живим прочитанням розповіді, можна активувати й підключати інші активності. Після «нуля» завжди пропонуються-передбачаються-виникають різні «вчення-думки-моделі-акти-сенси-призначення-прагнення-практики-висновки-рішення-стани-», тобто все те, що імовірно можна схопити в думці — «присутнє-те, що відбувається». Коли включення перестав пропонувати будь-яке «куди», таке включення чекає неминуче «внікуди», а потім і суб'єктивніде. Включення — це завжди «вкуди, вщо і в як»...

Володіючи таким «інструментом» у якості «вже-усвідомленої-практики», а не тільки в якості неусвідомленої «функції розуму» й не в «якості сну виключених», виникає можливість отримувати якийсь грандіозний стрибок у якомусь «змінюванні», що і стає й метою, і само-метою³¹ в підсумку. Причому і в «змінності» (розвитку) взагалі або в тій «галузі», у якій «дозволено, цікаво, потрібно, доводиться» вимикатися-включатися.

Така «практика», зведена в основі якоїсь суб'єктивізації, дозволяє отримати значні конкурентні переваги для частини активних на «всіх» «просторах». «Підставою» для такої практики є «звільнення від усього того, що стримує, ув'язнює дух» для того, щоби сміливо перейти до таких станів. Причому, якщо «звільнення» присутнє не для вивільнення «великих ресурсів» духу, тоді такий надлишок відтворює й те, що присутнє в будь-які останні часи паралельно з великою практикою. До того ж, ті активні, у яких «така схильність» виявилася значною, швидше за все і стали тими, хто-є як-активні. Звідси «прагнення до свободи»³² і як мета, і як практика стають великим драйвом для тих, хто освоїв таке.

---

³¹ Тобто це знання заради знання, мислення для мислення...

³² До такої та іншої.

Але «така свобода» й наступний стан — це підстава і для великих стрибків³³, та в підсумку і для великого завершення, тому що «вимкнений-включений» найчастіше, через певну кількість актів пробудження,³⁴ втрачає бажання³⁵ знову ставати учасником. Бо що в підсумку отримує «включений» — страждання, загибель, завершення..., тоді навіщо вона³⁶? У «цій грі» неможливо виграти: підсумок будь-якої перемоги — подальше завершення переможців. Ті, хто виграли — усе одно вони ті, хто програли. «Час» переможе всіх, і якщо це поки що й невідомо, «то це тільки тому, що твою історію тобі не розповіли до кінця»³⁷. У підсумку «сене» остаточно стає «чимось іншим», він втрачає й запах, і смак, і найчастіше в результаті виникає або «тотальне виключення», або якийсь його не такий крайній тип, наприклад, таке, що притаманне деяким «вченим» та іншим спілкам, яким у якомусь сенсі все одно начхати на тип, вид, спосіб іншої суб'єктивізації. Коли ж такий виняток стає загальною практикою, тоді, швидше за все, запахло черговою «великою втіхою» і «великим завершенням».

Коли є «зупинка»³⁸, тобто «вчення», і «наступне вчення» і «знову вчення», тоді є й обов'язкове «включення» в нього й подальше за цим. Але коли немає усвідомленого-певного «-методу-способу-практики-знання-вміння...» відключатися від нього, тоді не буде зрозумілого поступального

---

³³ «У тому, що відбувається» після «актів звільнення», спостерігається вивільнення величезної «енергії», що тягне за собою розвиток виробництв, знань, мистецтв, торгівлі... та іншого.

³⁴ Схоже на втому духу, майже як при якійсь старості, але тільки майже...

³⁵ Втома від розповіді, втома від сенсу, втома від подорожі, втома від включення...

³⁶ Включення, суб'єктивізація, реальність...

³⁷ Див. класиків.

³⁸ Сенс, зупинений у словах, понятю, прийнятому, закріпленому, записаному; або це втомлена, встановлена й охолола думка.

руху. І цю відсутність можна спостерігати в тих «частинах того, що відбувається», де «є тривалість», але немає вібрації виключення. Водночас таке «виключення» не завжди є прийнятним для тих, хто «зберігає» розповідь. У цих «охоронців» є певне право, яке вони отримали (від? і для!³⁹), закривати деякі частини розповіді від цієї над-практики, яка дозволяє їй бачити, і розвивати, і змінювати, але й одночасно завершувати, руйнувати, усувати що завгодно — і смисли, і частини, і активності, і все суще для себе. Водночас «заглибленості» все одно начхати на будь-який суб'єкт і суб'єктивізацію — філософія, як і «будь-яка» інша практика духу, може подолати будь-яке включення. Але це не усуває присутності якогось «конкретного типу включення», без якого немає жодної «історичної» суб'єктивізації, а отже, і дійсного існування.

Кожна «практика духу», крім стану-спрямованості на «абстрактну свободу», вимагає «конкретного звільнення»⁴⁰ від різних «попередніх умов», а подальше «конкретне звільнення» вимагає переходу до самої «практики звільнення», що передбачає значне напруження духу, волі, плоті, розуму, пам'яті..., а також само-контролю, відчуженості, занурення, працездатності, боротьби, пристрасті, старань, страждань та іншого. Тому «така практика» доступна не тільки тим, хто отримав «свободу» як «умову», а і для тих, хто готовий піддати себе «значному напруженню». Тому не завжди «свобода» викликає «перехід до практики», часто на ґрунті «такої свободи» виникає таке прокляття, як «радикальна автоно-

---

³⁹ Якщо вони служать їм, а не комусь іншому. Тому що існування поза-включенням — це або повне розчинення, або інше включення, але в такому «включенні» не буде ніякої колишньої свободи і... далі за списком...

⁴⁰ Іноді «звільнення» передбачається саме у якості заперечення якоїсь конкретної розповіді, або якогось конкретного включення, але це вже інший «вид» звільнення.

мія», яка заперечує будь-яке включення, але одночасно не передбачає ніякого виключення. Тобто той, хто проповідує «радикальну автономію», «конкретно не виключає⁴¹ себе з включення», не прагнучи ні в якій формі займатися будь-якою» практикою». На тлі «радикальної автономії» виникає й «чергове радикальне жорстке включення», яке заперечує⁴² як прокляття «весь період попереднього включення», яке призвело в обов'язковому порядку до радикальної автономії. Таке радикальне включення намагається «знайти свою основу» в тому, що «було до всього цього» «чергового неправильного шляху, який призвів до радикальної автономії й паралельно до якогось завершення».

---

⁴¹ Зауважимо, що кожен «учасник включення» має «право отримати» «ту свободу» та «ті умови», яку пропонує саме «присутнє включення», але від нього, як від «учасника включення», вимагають певних «суб'єктизаційних практик». Але той, що проповідує «радикальну автономію», вважає, що він перейшов «до вже іншої практики», і питання включення його цікавлять тільки з точки зору пропозиції йому «умов-даностей» для «його особливого звільнення» без зворотного зв'язку.

⁴² У Руссо й Ніцше дане питання вирішується по-різному, але прагнення одне і те ж, то є або стогони за щасливим учора, а потім грім та сполох, або це така ж смертна нудьга від декадансу, безглуздості повного внікуди, автономія від сенсу, а потім нескінченна нудьга за жорстоким попереднім включенням. Причина будь-якої заміни — це не «якесь... становище», положення — це причина якогось обурення, справжня причина зміни — це довготривале внікуди, яке викликає те, що задні ряди виштовхують внікуди тих, хто попереду, іноді випадаючи в абсолютне-внікуди-всього, і наступне включення може виявитися несподіванкою для тих, хто штовхав, при цьому включення може не виявитися в результаті зовсім. Але вже мудрий може направити тих, хто штовхає в будь-яке внікуди. Водночас іноді-завжди незрозуміло хто, куди й чому стирає існуюче внікуди. До того ж не завжди є незрозумілим — це прагнення до наступного або попереднього включення або невключення взагалі? Тобто часто незрозуміло, яке включення буде присутнє або відсутнє в результаті.

«Радикальне звільнення»⁴³ не має нічого спільного з «практикою звільнення» — це звичайнісінька само-фагія, причому іноді вона доходить до крайніх форм якихось де-, тому що «у тіло фагії» потрапляють саме частини включення, але на таке накладається заборона ще в найглибшому початку виникнення будь-якого включення, яке вже настільки далеко, що «його підставу» «ніхто не пам'ятає», але воно обов'язково повинно бути для виникнення політеїзму думок. І якщо таке не так, тоді все наближається до чергового завершення включення⁴⁴. Тому в присутніх зібраннях, які пропонують «якусь практику звільнення»⁴⁵ тим, хто бажає отримати доступ до «умов» та наступну «свободу», а потім і «практику звільнення», таке не пропонується просто так, таке дається тільки в результаті того, що активний спочатку «показує» «спроможність до напруги». І якщо така «демонстрація» як іспит, і подальша за ним «напруга» перестають ставати обов'язковою умовою, тоді «портал зникає» й настає стабільне-затяжне-завершення якогось чергового великого виключення-включення, яке поступово перетікає в загальну «радикальну автономію» й загибель у результаті.

Різноманітна складна «практика» «вимкнення-включення» знаходить своє повне і стабільне застосування саме там, де «є різна можливість» «зупинитися, озирнутися, перезавантажитися», і тоді, коли вона вже існує як «стійка

---

⁴³ Яке не передбачає крайнього напруження сил для освоєння практики «виключення-включення», яка також в обов'язковому порядку передбачає і виключення себе з включення, причому необов'язково в крайній формі, наприклад, коли йдеться про наукові збори.

⁴⁴ Критична маса «радикальних автономістів» завершує будь-яке включення, що найчастіше настає в останні часи. Тобто одночасно зростає маса та перехід до практики звільнення, а поруч зростає маса радикальних автономістів.

⁴⁵ Йдеться тільки про «високі» інтелектуальні «сили», усе інше є присутнім там у неактивному, там, де присутня нерозрізнена есенція.

практика» й на неї не накладено системне «табу» та інше. Коли це не так, тоді існує або «якась тривалість»; або, можливо, застиглий «процес», який усе ж відбувається; включена-загасаюча-розповідь; якийсь застій, відсутність часу, яка відбувається в часі; або, на крайній випадок, — чаша цикути (див. початок).

1.1. Плинність, яка в'язне

Акт присутності активного — це завжди акт. Блукаючи «свідомість» «рухається» в різних розуміннях-станах-відчуттях-діях⁴⁶. Що значить тоді «знати все»? Остаточно зупинити акт? Але як зупинити акт, коли буття-присутність для активного — це і є тільки рух-думки-існування? Думка «рухається» «в різних хвилях». Звідси «те, по чому» може проноситися-акт-блукання — це якась розповідь або якесь розгортання-вібрація смислів. Що залишається після? Після «чергового» акту постає наступний, і так до тих пір, поки є воління, є й акт, є й присутність, є й розуміння, є й реалізація... остаточна зупинка — це кінець. Чи можна отримати «остаточне розуміння про все»? Звичайно, це так само, як отримати «остаточну думку про все», тобто перестати мислити або перестати бути. Присутність активного — це завжди акт воління, акт присутності, акт розгортання... який передбачає постійну живу оповідь, живе прочитання, прочитання мета-розповіді, створення історії, виробництво присутності.

А що ж із того боку акту? Об'єкт? А коли сам акт — це є об'єкт? Чи обов'язково «блукання» повинно бути про якийсь об'єкт? Об'єкт передбачає, що «щось» «виділяється в згусток», у який впирається⁴⁷ погляд активного? Щось статичне, щось певне та остаточне. Чи можливо вважати таким об'єктом, наприклад, «слово», а потім думку, про те, що ось це «є слово», а що «є» це «слово»? І далі йде вібрація, підключення різного, йде вихор, і де тепер це слово?

---

⁴⁶ Все це суть одне і те ж для мислення.

⁴⁷ Звичайно ж, можна навіть припустити, що зосередження, яке включає не в акт, і звідси безліч розмов про інтенцію, а також думки про те, що вона включає згусток або не включає...

Демонстрація будь-якого «предмету» — це постійна «демонстрація» його з різних «сторін», тобто немає ніякої зупинки, є постійне блукання, і розповідь про «предмет» — це не визначення «об'єкту» — це якась рухлива вібрація, тобто активна розповідь, яка є доти, поки є той, хто її читає. Будь-яку розмову «про щось» можна визначити як «розмову про щось» і навіть припустити, що це «розмова про об'єкт». Припустимо, що так можна говорити «в акті говоріння», але що маємо в підсумку? У підсумку — тільки така вібрація. А рішення про її уточнення — це новий акт мислення. Але бажання довести і встановити остаточно, що це дійсно є «так», — це знову рухливий акт... Тож чи є «об'єкт» із того боку? Звичайно, є! Але для акту — тільки як-думка і як-акт-мислення, так само, «як і все», про що відбувається мислення... Будь-яке мислення для його обмеження можна визначити як-об'єкт. Але що буде в такому визначенні, крім визначення?

Чи можна зрозуміти «думки» як згустки в океані мислення? Мислення як якийсь нескінченний, вируючий, активний, непостійний, необмежений, безмежний океан в океані. У цьому океані-океану, можливо, є вітри, хвилі, підводні течії, острівці, згустки, вихори,... щось «є»... різні явища (які відбуваються) — усе активне наявне, яке перебуває в постійному, яке відбувається. Чи можна дізнатися загалом відразу й остаточно про такий «океан»? Імовірніше, можна помічати тільки якісь «явища природи», які «будуть» «відбуватися» в такому океані. По-перше, для дослідження цього океану потрібно бути на кораблі-мисленні й на ньому рухатися в просторі цього мислення. А що ж далі? Далі — невідомі горизонти, білі плями, подорожі, акти, прочитання цієї тотальної розповіді, створення оповідань про оповідання, нових оповідань, прочитання цих оповідань, визначення цих оповідань, створення нових оповідань про побачене, упорядкування цих оповідань, систематизація оповідань... Можна

викидати з корабля лаг, можна намагатися визначити своє місце розташування за зірками або використовуючи якісь прилади. Можна придумати структуру цього океану, якусь координатну сітку. Можна придумати точку входу, тобто порт, і потім намалювати маршрути. Можна витягувати різне з цього океану, а потім його препарувати — так будуть виникати нові «дані», а потім — нові розмови про таке... У підсумку така подорож може бути..., а точніше, вона «існує»...

Спроба виділити «щось» в «об'єкт» завжди призводить до розповіді, і тоді щось про об'єкт завжди буде як розповідь. Спроба створити якесь вчення про об'єкт — тобто визначити предмет якоїсь науки — це завжди сума якихось оповідань. Спроба знищити і видалити цю клятву плинності, яка не дозволяє поставити сталий пам'ятник мисленню, — це загибель мислення, тобто це означає присутність саме чогось, що вже не існує як думка.

Усе тотальне, що відбувається, яке помічає мислення як якийсь вібруючий акт, у який включена-думка як-акт. Що «може» думка, існуючи в такому акті? По-перше, вона приймає в ньому участь — воно відбувається. Але якою може бути подібна участь, як вона відбувається, як вона буде відбуватися — це все значність. Акт був і є до того, як виникла активність, яка помітила цей АКТ. Помічаючи АКТ, думка може помічати і інші акти, різні акти, крім того, визначення актів — «знання про такі акти», яке буде присутнє як якісь розповіді. Водночас присутність себе як-акту й різні акти — це те, що відбувається в думці і для думки — це дійсне активне.

Чи можливо проводити відмінність між мисленням та іншим, наприклад, якоюсь матерією або протяжністю, або часом або...? Звичайно ж, можна, потрібно, можливо проводити різні акти мислення, але що буде, крім таких актів у того, для якого «бути» — «є-бути в такому акті»? Чим буде

для думки «матерія» — тільки якоюсь наступною думкою! І що ж, тільки думка? Так, тільки думка, але хіба цього замало? Насправді, це є тотальне все! Тотальна достатність! А якщо акт «позбавити сну» або якимось чином «зупинити» — це теж тільки думка?

Можлива «думка» про те, що думка — це «ніщо» в порівнянні з тим, що знаходиться з цього боку, але хіба думка теж не з цього боку? Для думки ніщо⁴⁸ — це тільки те, що не існує як-акт, а так як ця сторона — це завжди-акт, тоді й думка теж належить до цього світу, як і світ-акт належить мисленню. Якщо це «присутнє» передбачає, що дещо, «що існує», — «воно існує як тотожність», тоді немає «суперечності в акті». Немає жодного протиставлення, або є протиставлення — усе це «існує» для думки. Думка все це може виділяти.

Чи можливо впливати на присутність, на великий акт, на свій акт, який помічається в цьому акті акт? Звичайно ж, можна, можна, з огляду на «наявних можна». Сам акт є як би «частина» акту, тобто активне, що активно відбувається, і цей акт помічає, він помічає себе «як акт» і може рухатися в цьому акті як-акт. Цей рух може мати різну «траєкторію». Акт — це історія. Історія — це акти. Акти — це розгортання історії. Історії — це розповіді. Розповіді про акти — це історії актів, тотальне присутнє від цих актів — це все, й «іншого немає» для того, хто існує як акт (сутність = існування).

Плинність, що протікає, має протікати з чогось. Це «з чогось» можна розуміти «як зосередження»⁴⁹, інакше як може «помічати» це активний? Він сам є якоюсь зосередженістю, яка відбувається. Й інше для нього, як і він сам для себе, є таким ж плинне-активним. Ці згустки можливо виділяти⁵⁰, а далі їх можна називати, визначати, з ними, з цієї зосере-

---

⁴⁸ Але зрозуміти таке «ніщо» думка може тільки як щось, тобто як не-акт, як суще.

дження, можна «працювати» у всьому присутньому. Причому така робота — це знову ж таки буде акт активного⁵¹.

Звідси починається те, що відбувається, але для того, хто присутній як-акт у цьому океані того, що відбувається, тобто він одночасно й те, що відбувається, і те, що стало, і як-предмет, і як-згусток, і як-монада. Тобто й річка, й острів, і безмежний Всесвіт, і планета. І те, що відбувається, і те, що присутнє. І те, що стає, і те, що стало. І форма, і зміст. І суще, й екзистенція. І те, що стало, і те, що зникло. І процес, і монада. І субстанція, і протяжність. І мислення, і протяжність...⁵²

Чому є такий стан? Можливо, те, що відбувається, і виділяє себе як АКТ, який відбувається «як-те...», і «це, що відбувається, належить йому!» і воно «завжди буде тотальним розгортанням», яке буде помічати виділений акт. Але «помічати» цей акт може тільки як «те, що помітне», тобто тільки те, що і «відбувається», але одночасно і «якось виділене». І це дуалізм? Дуалізм як протиставлення? «Вібруючий акт, модус, предмет» проти того, що «це є тільки вібруючий акт»?

Видимість видимого протікання присутнього може викликати бажання помислити про те, що таке «протікання видимого» — це якась видимість, а там, з тією сторони, є дещо нерухоме, якесь стале-вічне-нерухоме, акт-але-не-акт, виділене, але те, що не протікає. Така думка може бути, якщо вона існує, але тоді «відкривається» розмова про те, що є та-

---

⁴⁹ Тут виникають натяки на «предметне мислення».

⁵⁰ Ось тут уже в мисленні виникає «запах» предметів.

⁵¹ Яка не дозволяє «зупинити предмет», і таке, звичайно, є дуже неприємна річ.

⁵² Можливо, потрібно по-іншому інтерпретувати Аристотеля, Аквінського, Спінозу, Декарта, Лейбніца... та інших, для яких немає речі-світу та іншого..., і тут проблема навіть не в якомусь фізикалізмі... а в більшій мірі у філософознавстві.

ке «існування» — і це дуже стара розмова...⁵³

Те, що виділене для мислення, уже стає чимось, і це щось стає зосередженням, тобто плинність в'язне в думці, не перестаючи бути плинністю. Присутня-плинність-акту в думці триває-тече, і тут можливо мислити-бути у-такому, як у часі, просторі, існуванні, тому, що стало, зникає, що стає... й одночасно думати про таке, як про час, простір, буття, що стало, що зникає, що стає...⁵⁴

Що залишається в сухому залишку? Після бурхливих думок виникає бажання завмерти, озирнутися, зупинитися і зрозуміти, а що «є» «як», а точніше що-зупинка? І водночас дуже хочеться поставити знак рівності між тим, що «є» й «зупинкою». Але активність, яка є як-думка, розуміє тільки «присутність» зупинки, але ні «того», що на ній присутнє. Тому що те, що «повинно бути присутнім на зупинці», активність не може «побачити», у неї «немає» для цього жодної можливості, крім здатності «помічати» саму зупинку «без присутнього» на ній, що викликає сильне роздратування в того, у кого «існує» «спокоєвічна» «здатність» виробляти «виділення», але немає можливості «схопити» це виділення.

Така «турбота» того, хто «виділений» як «виділення», як «предметність сприйняття», дозволяє «відокремлювати щось у якості предмету», і таке виділення дозволяє навіть придумати якусь і казуїстику, і «систему відокремлень-предметів». Таке дозволяє навіть створювати різні каузально-субстанціональні уявлення про те, що присутнє та відбувається. А далі й потік як предмет, видиме як предмет, свідомість як предмет, слово як предмет, думка як предмет, подія як предмет, мозок як предмет, свідомість як квалі-предмети, свідомість як система-предмет, життя як предмет, час як предмет, світ як система-предмет, світ як інформація-

---

⁵³ Йдемо до Плотіна та інших попередників та послідовників...

⁵⁴ Тут до Гайдеггера та інших...

предмет, інформація-світ як предмет, математичні-зв'язки як предмет-світ... світ як предмет — тотальне все як субстанція, як щось, виділене в річ, ну, при нагоді, як її властивість або, наприклад, якась «тонкість». Тобто інформація — це властивість предмету... Математичні-сутності — це властивості предмету... Математичні-сутності — це тонкі-предмети, які вбудовані в інші справжні-предмети як...?

Душа тоді = свідомість, яка тоді = предмет, котрий у такому разі належить «світу предметів», тобто це якийсь предмет, але який? Це, швидше за все, предмет, можливо, не звичайно-фізичний, а інший!, швидше за все, якийсь тонкий!, а найточніше якийсь — ну, приємнішим буде слово «ментальний». Відтак, уже існує проблема, виявляється, що присутні предмети (фізичні) й інші предмети-властивості (ментальні) і далі — сума різних «теорій» про те, що такі предмети або зовсім фізичні або не зовсім, матеріально-ментальні, функціонально-ментальні...⁵⁵, але в будь-якому випадку вони є якимись «емпіричними», «фізичними»... і все це обов'язково та сама наука!, у якій присутній дійсний запах емпіричності, а не якесь там ніщо. І ті, хто таким займаються — це точно саме ті «вчені». А далі — теорії казуїстики, які пояснюють, як співвідносяться, сліднують, взаємодіють ці «тіла», як одне «тіло» «вдаряє» об інше..., і так виникає ціла система ментально-механічної картини «світу». І після — доповіді, конференції, статті, креслення, у яких присутня сума підсумкових вібрацій (з А виникло Б, а Б складається з X, які від Y...). І далі — важливі «останні» теорії: дух = властивість свідомості; свідомість = ментальний предмет, а з того боку фізичний предмет = мозок...

У підсумку, так чи інакше, дух-свідомість стає предметом або функцією мозку-предмету (його властивістю... якоюсь навіть «інформацією-функцією»), але воно — «це» —

---

⁵⁵ Фізикалізму, психологізму...

уже частина емпіричного світу-предмету. А емпіричний світ — це сума фізичних предметів! (Ну і трохи припущень і «властивостей»⁵⁶ для зв'язки в ціле такої конструкції.) І світ — це фізичний предмет, який існує в «космосі»⁵⁷... або можливо подібне продумати більш витонченіше... «варіантів досить», але суть у тому, що в «такому світі»⁵⁸ потрібно ввести значну кількість не-емпіричних предметів, які потрібно визначити в якості якихось квалі..., менталі..., інформалі... або інших як-властивостей запахів-структур «фізичних» предметів. Узяти, наприклад, впевненість раннього Вітгенштейну, який нарешті викрив усіх цих «філософів», що не навчилися правильно використовувати предметну = мову!, або початкова впевненість Рассела, що за допомогою аналізу предмета-мови можна намалювати залогічений-предмет-світ (і навпаки), і таким чином можна усунути всі ці непотрібні метафізичні розмови. Але після завжди настає протверезіння, тобто виникає необхідність вигадувати різні припущення..., які б дозволили якимось чином встановити, що в загальному «логістична схема зв'язку слів-предметів, які утворюють світ-предмет = ідеальні схеми», а будь-яка мова-в-цілому, світ-у-цілому, «кордони» й те, що за ними: «непотрібні, але присутні слова-не-предмети», сні, прагнення, акти, життєві світи, те, що-присутнє-але-вже-не-існуюче, зникле, час як думка, майбутнє, відчуття, ненависть, ніколи, любов, безглуздя, ніщо, колір, суще, число, наука-в-цілому... — це все просто якісь тонкі структури або властивості «справжніх» «емпіричних» «існувань», або незрозумілі автономні квалі якогось «виду», ну або, у крайньому випадку, — це божевіл-

---

⁵⁶ Час, простір, енергія, системність... Час як простір, простір як час, гравітація як... Зауважимо, що все викладене в абзаці, розділі і далі, немає ніякого відношення до фундаментальної теоретичної фізики, все описане тільки «якась» метафізика.

⁵⁷ Вібруюча «точка», яка включає в себе «різне».

⁵⁸ Але ніяк ні як-ціле.

ля, фантазії, марення, що не-розмова... І найбільш прикрим є те, що «взявши до рук інструмент препарації» і відправившись розкривати «фізичне» і «емпіричне», можна там, всередині нього виявити тільки «є» Парменіда, монади Лейбніца або акти-сутності Аквінського (та інших до й після), а якщо «зазирнути» ще глибше, то в підсумку виявиться, що й ці згустки стають чимось іншим...

Те, що виділяється як «річ» у потоці, існує як потік або як-річ. Тобто потім, знову стикаючись із потоком, який відбувається, доводиться винаходити «синтез плинності, яка протікає» з якимось предметним субстратом. Звідси різні вчення про початок усіх предметів, вчення про матерію-субстанції-субстрат, про їхню першу основу, про якусь «першу матерію»,⁵⁹ яка знаходиться у всьому предметному світі. І такий «предмет-світ = події-предмети, явища-предмети» тотожно в ньому мають внутрішній єдиний мікро-предметний субстрат, й одночасно між предметами потрібно намалювати якісь закони взаємодії, детермінізму, зв'язку, обміну... Але в той же час як бути з тим, що всі ці предмети = світ існують у потоці-і-в-спокій?⁶⁰ Тобто до такого світу-предмету потрібно «додати» властивості «час, простір...» як властивості предмету-світу, і тоді все прекрасно, проблема вирішена — «так виникають властивості: рух, матерія, енергія, спин...». Сюди (до виділення предметів) можна додати обов'язкову здатність виділеного-акту до того, що називається логікою й математикою⁶¹. А також здатністю все-предмета ділити-складатися, розділятися-з'єднуватися, тобто безмежний аналіз-синтез предмету-світу

---

⁵⁹ Запрепарувати до останнього...

⁶⁰ Апорії...

⁶¹ Найбільш ємна й послідовна предметна логічна теорія світу = свідомості — це «Критика чистого розуму» Канта з усіма додатками і припущеннями...

до мікро-, а потім до макро... частин і так у нескінченність... рухаючи або не рухаючи цю річ. І навіть різні великі думки про можливість дедукції й індукції подій = явищ = предметів, тобто каузальної казуїстики предметів. Потім можна уявити собі (за допомогою інструментальних-інструментів роботи з предметом-світом), що світ-предмет, «живе» в просторі, має ще один, а потім і інший вимір, тобто час... і... таким чином теорія світу-предмету стає сталою для того, хто сприймає. У такій теорії можна намалювати різні залежностей-схем». Такі теорії світу-предмету відкидають різні непотрібні розмови про всякі речі-не-речі, про те, що не хоче ставати предметом у світі-предметі. По-перше, до такого можна віднести так званий «дух» і все, що з ним пов'язане, а по-друге, розмови про благо, екзистенцію, есенцію, мораль, мистецтво, владу, політику, право, війну, панування, любов, пристрасть, смерть... і того, що потім... Сюди ж — усі розмови про світ-не-предмет, про різні сні та акти сну наяву, про різне, що відбувається-присутнє-відчувається, про те, що можна помітити-мислити, але воно не є предметом⁶². Усі ці речі-не-речі не бажають ставати предметом, їх не можна препарувати, їх не можна казуїровать, їх неможливо заматематизувати⁶³, ці явища не стають предметами. У підсумку «все це» стає «узбіччям» «справжньою теорією», непотрібним «але! мистецтвом» вести безплідні розмови про...⁶⁴ Іноді можна в межах кантіанства (та іншого) визнати за таким апріорність та якесь підґрунтя цього в якомусь іншому... Тобто зрозуміти в межах предметного мислення присутність таких непередметних, некаузальних явищ, як «мораль = (свобода)»

---

⁶² Таких не-предметів безліч — точніше, це вся сукупна «мова» й точніше, тривале-бути-активного.

⁶³ А як же математика руху?

⁶⁴ Не плутати таке з якоюсь прото-ефірною дурістю...

— неможливо, тоді... доведеться з «такою вадою жити», припускаючи якесь одне з багатьох банальних припущень... Одночасно всі думки про «буття-благо», про «сущє й одночасне існування» стають безглуздими в межах ідеальної «теорії предметів». Те, що в акті-предметі присутня здатність «помічати щось у потоці» в якості «предмету», не є тотальною властивістю того, що відбувається, така здатність є в активного — це безперечно. Але крім «предметів», слух присутнього вловлює й інше, що відбувається — це й різні акти-не-предмети, а найголовніше — це звук тотального потоку-буття. І що «все це»? Для присутнього — «це» й загадка? І таємниця? Тому що, для того хто існує в потоці, остаточно-зупиненої відповіді нема! Таке питання-відповідь — це потік... вібрація... думка, яка в'язне в плинності⁶⁵.

Чи можлива «інша розмова» для того, «хто, за Кантом, мислить предметно»? Якась зовсім інша, «кардинально інша розмова»? Кант вважав, що подібне неможливе, а всі метафізичні розмови⁶⁶ — вони для нього є, але вони непередметні й ніяк і нічого не визначають. Але чи можна говорити про те, що може бути не тільки предметна або метафізична, а якась зовсім інша розмова?⁶⁷ Крім того, що сама предметна розмова — це не більш ніж блукання без зупинки. І варто «розібратися», а чи був Кант правий у тому, що «розмова» тотожна «структурі» оповідача, або там, можливо, немає такої сильної взаємодії? Є різні розмови, розмови є про різне, розмови постійно змінюють слух-оповідача, розмови дозволяють включати й перемикають слухача-оповідача, вони дозволяють його «оформляти» в якесь включення, і «мова» в цілому є

---

⁶⁵ «Інший спосіб розмови» як чергова надія подолати «предметну розмову», який обмежує можливість зрозуміти «плинність ту, що в'язне».

⁶⁶ Інших він не припускав, але вся сучасна фізика — це що? А різні «не-предметні» стани?

⁶⁷ Щось із Шопенгауера, Ніцше...

якась чергова ціла-розмова. Але чи є можливість отримати «приватну схему будь-якої розмови», «а з того боку схеми так звану свідомість»⁶⁸, або, наприклад, «якусь структуру оповідача»? Або, наприклад, з'ясувати можливість пропозиції структури якогось «іншого, іншої розмови»? І, можливо, якась зовсім інша розмова змінить слухача й оповідача настільки, що це буде зовсім інший активний? Не просто включений в «інше чергове еволюційне включення», а такий, який буде і «включений інакше», і в «зовсім інше включення»⁶⁹? А чи може відбуватися-протікати розмова, якщо в ній немає таких частин-включеного, як «розуміння», «сене», «спогад», «знання», «стан», «предмет», «зміст», «контур», «оповідач-другий, якій слухає сам себе»⁷⁰ та інше...

Якщо світ — не предмет або не явище як властивість предмету й не... тоді будь-яка телеологія, уся причинність «світу-предмета» — це, як у Канта, «видимість, пов'язана зі специфікою роботи розуму», а що є з тієї сторони — це навіть не загадка, це таємниця для розуму, який не може мислити присутнє інакшим. А «що є там» насправді? «Видимий» «потік» — це «предмет» або не предмет, або якась прихована «річ у собі», або щось «інше»?

Думка про те, що існує «еволюція»⁷¹ в тому, що відбувається, передбачає, що є КУДИ! Тобто «представлені» зміни взагалі — це не еволюція, а якщо — це від «простого до складного», — то це не КУДИ, а просто «якесь» ЯК, але навіть ЯК, якщо не визначено, КУДИ. Отже, спостерігаючи помічає, що все «тече та змінюється», перебуває в постійному потоці-будучи-потоком, але це не означає, що «ця види-

---

⁶⁸ За цим словом, нажаль, не існує предмету.

⁶⁹ «Передбачуваний» у Ніцше?

⁷⁰ Діалог... діалогіка, діалектика...

⁷¹ Можлива будь-яка інша думка замість цієї..., таке береться тільки в якості прикладу.

мість» — це еволюція, деградація або ще щось інше. Це означає, що є «видимий потік того, що відбувається» «для того, що відбувається». І цей видимий⁷² потік — це дещо недосяжне для цілісного сприйняття для того, хто=сам=є-потік. У такому потоці можна шукати й напрямом, а також винаходити в ньому «простоту і складність», але це вже притаманна властивість самого потоку. Йому не «притаманне» щось, що йому не властиве. У ньому можна «щось помітити»... побачити його особливість, зафіксувати щось якимись засобами й навіть «кинути» в нього «камінь» або «вдарити» по ньому якимось «потужним пристроєм». Але потік рушить далі, і через мить на поверхні цього вируючого, що відбувається, залишиться спочатку щось від сплеску, а потім і це буде знищене тим, що зникає.

Наприклад, слово «суспільство», як і інші слова-предмети (— це), вказують на предмет-порожнечу; там, з того боку нічого немає, там є-хтось, яке можна більше зрозуміти як потік, у якому є й щось-що, але це сам потік, і в ньому є й «ті, хто спрямовує і пливе кудись», «є й інше передбачуване куди», і «те, як» рухається «сам-потік». І коли немає «куди?», тоді «чому» є «що» — це байдуже, можна сказати, що його нема, тому що «що» без «хто» не існує. Або існує як порожня думка про порожній предмет⁷³. «Суспільство» (як і багато іншого) — це порожній предмет — «там» (з того боку) «існує» невідома жива річка-острів, яка не має нічого спільного зі словом «суспільство».

Звичайно, у потоці можна помітити «вихор», а потім виділити його як-вихор «А»⁷⁴, розповісти про нього «щось», а потім або одночасно помітити-припустити напрямом⁷⁵ ви-

---

⁷² Причому таке також передбачає якесь невидиме.

⁷³ Кант «вдавав», що розмови про такі «предмети» не існують...

⁷⁴ Предмет, сенс, зміст...

⁷⁵ Мета для...

хору, виділити його і представити, що він рухається в точку «Х», і цей відрізок руху вихору позначити як «еволюція». Але як зрозуміти весь потік? І що тоді в цьому потоці є це виділене «А»? Еволюція, деградація або просто «щось, якому» «все одно» на «виділення», тим більше, якщо це-цілий-потік «і-в-ньому = тому що відбувається» плювати і на «виділення», і на «того, хто виділяє з нього щось».

«Той, хто може виділяти і виділятися», звичайно ж, «може виділяти з потоку» «все, що йому заманеться», «наділяючи» це виділене якимись «назвами», вигадувати для нього напрямок, важливість, значимість... і також конструювати з цього все, на що вистачить сили виділення. Він навіть може виділяти якусь властивість частини цього потоку як перше, апейрон, атом, одиниця-інформації, абсолют-д, головне, категоріальне, наступне, системне, емерджентне, структурне, головне або інше⁷⁶. Він навіть може спрощувати і знаходити якісь найважливіші властивості потоку. Але «таємниця» потоку — це «його байдужість» до тих, хто вважає «щось виділене» «рівним» самому потоку.

У потоці все є важливим, усі його частини, потік — це щось ціле, і все, що в ньому відбувається, — це єдиний-акт-буття, а розум того, хто-існує-як-виділене-в-потоці, швидше за все, не може зрозуміти й побачити цю тотальність-сукупність-цілісність-вічність-змінність... Тобто таке тотальне яке відбувається⁷⁷ «може бути позначено» тим, хто помічає присутність гучного потоку, він (потік) може його здивувати, занепокоїти. Той, хто помічає, може захотіти набрати води з цього джерела, спробувати злитися з ним, поча-

---

⁷⁶ Яке притаманне, присутнє, розташоване за, під, над, до і після... всередині... або всередині найменшої частини, і навіть будучи менше, ніж частина частини... Як причина, як підстава, як...?

⁷⁷ І те, що за ним і в ньому, і до нього, і після нього, і на початку нього, і поза ним...

ти його препарувати, конструювати щось із нього... але потоку це байдуже.

Звідси вся частковість — це слабкі спроби виділити шматки потоку, але їхня preparatoція дає певний «вид» частини потоку, але це тільки те, що «є після»⁷⁸ preparatoції..., причому для того, хто є теж потік, й очікувати більшого не доводиться. Тільки ось така preparatoція потоку на вихори, а потім preparatoція вихорів потоку й далі..., потім далі, і «конструювання чогось...»⁷⁹ і далі... втомлений-погляд, зупиняється на порожній зупинці. Але чи є альтернатива такому? Швидше за все, її нема, крім спроби організовувати якусь іншу й наступну розмову, а потім знову...

Швидше за все, у того, хто розуміє, що він не тільки частина потоку, але ще й «бачить-помічає-себе в цьому потоці, = і себе-як-потік», є якісь інші способи-спроби-практики почути звук-голос⁸⁰ всього-потоку. Така практика — це всім відома банальність або це так звана негативна й одночасно позитивна метафізика, яка є великою спробою почути-зрозуміти-усвідомити-зупинити-відключити-переключити-включити звук-потік-в-цілому. Але що дає подібне розглядання-вдар-зупинка? Підсумком такого буде акт-розглядання і знову розмова-після... Але є і виключеність, яка присутня в якості великого «марного» способу почути живий звук-голос потоку...

В кінці, в результаті потік розтрощить-зупинить-розкриє-обійме-забере-зітре-з'єднає-розкладе-вгамує-заспокоїть вібрацію мандрівника-присутнього й понесе із собою в невідомість.

---

⁷⁸ Зупинка, на якій нікого немає ...

⁷⁹ Дуже значних речей, якими можна «вдаряти» о потік.

⁸⁰ Звук-голос буття, але хіба воно живе? А що значить це «живе» — дихати, розуміти, бачити, відчувати, діяти, думати, усвідомлювати, визначати? Або щось інше?

Так, величезний, гучний потік повідомляє, що все безглуздо, що зрозуміти його мету неможливо. Така гучна безмовна тиша потоку викликає тільки жах і відчуття марності всього. Але навіщо тоді потрібне живе життя, навіщо присутній пульсуючий вогонь духу? Навіщо пристрасть і лють? Навіщо страждання, сумніви? Навіщо радість буття? Навіщо ейфорія від всевладдя й повна зневіра потім, а потім — знову ривок? І так, поки вогонь духу буде займатись, знову і знову, до останнього спалаху...

Проти безглуздої сухості фатуму повстає Жива Пристрасть, яка «бачиться» як якась Вогняна-Сила-Надія, яка може «забути» цю мертву зумовленість, цю раціональну гидоту для живого, від якої віє порожнечею, тишею, нескінченним ніщо... Таке — це надія на можливість піти від цієї холодної свободи всередині фатальної зумовленості, або надія на порятунок від тлінності або майбутнього звернення до безмежного ніщо (розпилення в ньому). Тобто це ствердження іншої Свободи, яка бачиться як Воцаріння Сили Духа, але не в протиставленні до «бездушного потоку», такий потік — це не ворог, не інше, він, можливо, якимось присутній «поруч»... Водночас «що може зрозуміти» розум щодо думок про таке Живе як про Істину — це, швидше за все, тасмниця...

1.2. Якась «розповідь»

«Щось», вирване з «цілісності», «дозволяє» «розповісти» «про себе» й починає існувати «як думка», але те, що «відбувається», «продовжує» відбуватись і далі. Водночас (швидше за все) те, що «присутнє», — завжди «значніше», ніж «погляд на це», тому «розмова про це» — це не більш ніж чергова спроба намалювати ще одну «історію», а потім, можливо, й «історію про історію», але що є «більше» такого «для думки»? Крім наступного акту чергової думки.

Чи можливо створити остаточну «розповідь»? Розповідь, яка б розповіла про все «все», тобто останню і єдину розповідь? Подібне — це загадка, але, напевно, «остання розповідь» завершує «оповідача». Невизначено можна припустити про те, що будь-яка розповідь «існує» тільки тоді, коли присутній «той», хто може програти ці-думки, які і є розповіддю. Якщо думка «закінчена» (її немає) — розповідь зникає, а продовжувати таке може тільки постійне-живе-програвання⁸¹. І неважливо, яким чином така екзистенціальна думка відображена у «втомлених» джерелах, у будь-якому випадку, проблема відтворення і схоплювання її є основною по відношенню до того, що перебуває поза-розповіддю.

Припустимо, що будь-яка «розповідь... те, що відбувається», вимагає «певних механізмів», які дозволили б їй на деякому «іншому рівні» усвідомлювати різні проблеми існування зараз, осмислення свого «вчора» й пошуків «руху» вперед. Інтелект, як завжди, уже у вчорашньому «оповіданні», так чи інакше, імовірно є частиною такого механізму, включаючись як інструмент у конструкції, які намагалися

---

⁸¹ Відкрита активність.

виконувати подібні функції⁸².

«Зникнення» правил оповідання тягне за собою звичайне завершення чергового акту. Водночас після нового іншого синтезу, у тій чи іншій мірі, правомірним для всіх присутніх на всіх майданчиках є включення їх у новий «задум» у якості якоїсь «присутності». Залежно від сфери, це має на увазі певні коливання, які зіштовхуються, а якщо бути більш точним, — це, перш за все, смислова, а потім і інша негативність до самого себе. Іноді неконцентрований «шлях», а точніше його функціонал, може довгі періоди не відтворювати зміст і т. д. При такому підході «активність» і її «впровадження» існують тільки у «вченні»⁸³. Водночас і у зосередженні, і на його просторах за браком «інтелекту» присутні виключно певні інші процеси, а також імітація різних думок для збереження певного «сенсу», який відтворюється. Точніше, це підтримка активності того, «що відбувається» перед обличчям знову-«застарілого» для всіх практик.

Чергове перед-перед-останнє переформатування по всій «розповіді», яке адекватно розподіляється, ще не завершено й не завершиться ніколи доти, доки існує інтелект. Як завжди, думки попередніх «розповідей» не сприймають вічне становлення «інших» прагнень, де всі ці-чергові-сталі терміни й конструкції попереднього досить умовні, а точніше, уже значно проговорені в тій чи іншій мірі.

У мисленні поза-виникаючим-вченням присутня різниця «міркувань», тобто те, що відбувається, і «мова» не відповідають один одному, або це ситуація, коли в думці, яка

---

⁸² Водночас це питання пов'язане з таким явищем, як «розповідь» або «інша розповідь».

⁸³ «Потік-розповідь-частина», що виникає протягом багатьох становлень думки і є тим, що висуває і відтворює смисли, символи, цінності, цілі..., а потім навколо цього — усе інше: практика, доля, подорож... Водночас таких «оповідань» може бути достатньо, і конкуренцію між ними ніхто не скасовує.

відбулась, є якась вербалізація «відтвореної» реальності. І головне, у мисленні, яке відбулось, продукується тільки відбиток «установок», які дійсно присутні, але тільки в оповіданні, яке вже зникло, і тому «в активності» з різних причин, незалежно від бажань, їх уже не можна відтворити. Тому поза-активним-вченням під «думкою» розуміється все що за-вгодно, наприклад, те, що не можна віднести до якогось «знання». Усе це вимагає чергової вимови різних думок про можливість розповідання, що в обов'язковому порядку пов'язане з якоюсь активною-екзистенцією.

Існують різні розповіді, але не всі розповіді стають інструментом, який дозволяє ставати виключним у момент занурення в розповідь. Тільки ті розповіді, які дозволяють «проскакувати» крізь стан включення, є «інструментом роботи з духом». Така розповідь дозволяє розчиняти присутність, і таке розчинення змінює дух, «робить його іншим». І потім цей стан може ставати якоюсь новою розповіддю, яка буде засобом нового впливу для наступного розчинення. Таким явним прикладом є вірші великих поетів-бардів⁸⁴, які були написані після таких станів, і ці вірші є інструментом роботи з духом, а все інше, створене не в результаті таких актів, — це майже ніщо. За аналогією «все інше», зрозуміле як-розповідь, працює так само...

«Ряди»: розповідь як сенс, розповідь як розуміння, розповідь як уявлення, розповідь як подорож, розповідь як боротьба, розповідь як відчуття, розповідь як стан, розповідь як спогад, розповідь як цілепокладання, розповідь як визначення, розповідь як дія, розповідь як вчення, розповідь як розповідь, розповідь як заперечення...

— Сенс як розповідь, розуміння як розповідь, уявлення як розповідь, подорож як розповідь, боротьба як розповідь, відчуття як розповідь, стан як розповідь, спогад як роз-

---

⁸⁴ Великі музичні твори — мистецтво в цілому.

повідь, цілепокладання як розповідь, визначення як розповідь, дія як розповідь, вчення як розповідь, розповідь як розповідь, заперечення як розповідь...

— Активність як воління, воління як сенс, сенс як розуміння, розуміння як предмет, предмет як вироблене, вироблене як слово, слово як існування, існування як думка, думка як стан, стан як відчуття, відчуття як уявлення, уявлення як знання, знання як вчення, вчення як розповідь, розповідь як подорож, подорож як дія⁸⁵.

На що вказує така словесна абракадабра? Маячня, бурмотіння...? Можливо, сенс існує всередині безглуздості, і, можливо, сенс «як розуміння, як усвідомлення» всередині такого тотального безглуздя не має тієї структури, яку можна логічно нарізати на конструктивні шматки?

Можливо, усі «історії активних» влаштовані за «принципом включення», і справа не в принципі, а, можливо, у свідомості, яка сприймає та діє, воно влаштоване за «активним принципом», тобто «все присутнє» для нього «існує-як-активне», і таке виокремлюється у якісь зосередження, які рухаються кудись, тобто «як би до якихось цілей». І тільки коли є-як-би-мета⁸⁶, такий згусток є-як-активне... Якщо не існує «напрямок» — тоді немає зосередження, тобто немає розповіді, і в іншій бік це працює так само.

Наприклад, «те, що відбувається-сила»⁸⁷ та її ієрархічно присутнє поряд (молодші частини, які відбуваються...). Інше, що відбувається, та його ієрархічна-структура-присутнє. Інше, що відбувається, та його структура. А далі — це «історії», описи різних «зустрічей», яких може бути «нескінчен-

---

⁸⁵ Саме тому присутні спроби створити ...логію свідомості зазнають поразки.

⁸⁶ «Напрямок» розповіді може бути будь-який, у цьому і проявляється екзистенціальна сутність активного.

⁸⁷ І неважливо, це ще як-активний або тільки вже-розповідь.

на» безліч. «Війни, любовні історії, історії становлення, поглинання, знищення, подорожі, втечі, катастрофи, приниження, будівництва, життєдіяльності, обману, пошуку, перемоги, розради...» У кожній групі є «те, що відбувається», а далі — те, що підключається-неактивне-активне. Якщо «це все» вже як-активне, тоді «йде» «протистояння» «протилежних» «угруповань». Потім нове протистояння, наступне протистояння... Такі протистояння пов'язані із «широкою» боротьбою. «Складність»⁸⁸ всіх цих історій може бути різноманітна. «Спостерігач» співпереживає якомусь з «угруповань»⁸⁹. Якимось чином «беручи участь» у тому, що відбувається (так працює суб'єктивізація). Найчастіше «саме у якості конкретності» (як-суб'єкт). По-іншому, те що «не-активне», спостерігає «історію, яка відбувається», «ототожнюючи себе з якимось згустком» — а інакше ніяк. Суб'єктивізація присутня як обов'язковий спосіб «включення» свідомості.

Чи можливі інші історії? Звичайно, але завжди буде щось, що «діє», і саме «те, що відбувається у якості описування того, що відбувається». При небажанні «виділяти щось» «в те, що відбувається», а намагаючись використовувати «інше мислення», у будь-якому разі доводиться використовувати «активну структуру розповіді». «Присутня» «реальність показує», що є відмінність «між розмовами» й «тим, що є», а також «темами»⁹⁰ та іншим. Усі присутні наділені різним функціоналом і можливостями⁹¹ — це і є при-

---

⁸⁸ Активний завжди спрямований на «вдосконалення своєї активності»: чим значніше таке вдосконалення, тим більш значні й «тонкі» розповіді. Такі розповіді складні, і розуміння їх вимагає значного напруження. Зростаюча складність розповіді збільшується разом зі складністю активного. Складність розповіді відтворює тонкі стани.

⁸⁹ «Думці, напрямку, меті, змісту, суб'єкту, гравцеві ...».

⁹⁰ Якщо вдалося «виділити» якусь розповідь у якусь «виділену речовину», тоді така розповідь стає закритою для звичайного прочитання.

⁹¹ Дивимося чергову передісторію, перед-розповідь... старе оповідання.

чиною різниці між різними частинами, думками й діючим. Той, хто став гравцем у якійсь грі, отримує й певне значення як-гравця (або присутнього поруч із гравцем), одночасно «розуміючи» правила тієї гри, у якій він приймає участь. Таке «розуміння» або нерозуміння й «розкриває» «суть» учасника. Не-гравець не розуміє «останніх» правил, тому він не-учасник, що не-активне, а присутнє... Не-учасник не приймає участі в грі — і в прямому сенсі, і в іншому — він «якось» «відчуває» розповідь і співпереживає тому, що відбувається, але він це розуміє тільки на рівні власної складності.

«Будь-яка гра», яка розгортається, — «повість, роман, розповідь, історія...», в обов'язковому сенсі містить у собі «голове, що відбувається», допоміжне, присутнє, напрямок, прагнення, подолання і все інше. У будь-якій «оповіді» є те, що відбувається, народження, становлення, боротьба, «вібрація» і є якась загибель, а потім, можливо, іноді щось «з ніщо», а потім усе знову по колу чи ні — це неважливо». Така розповідь, а потім і розповідь про це, а потім і наступна розповідь — це «присутня» «плинність, яка відбувається», яка відбувається насправді, що передбачає те, що ті, хто «дивиться» розповідь, теж пройдуть усі її акти в різному значенні. Звідси обов'язковий «сенс» — це трагічність або «тотальність розуміння себе зникаючого»⁹² і «розуміння-усвідомлення безглуздості трагічності» — це комічність. Звідси стоїчне «розуміння долі» як сукупного-цілосного-трагічного-страшного-важливого-обов'язкового-марного-нав'язаного-ззовні⁹³ акту! прийняття! «і ролі! і включення!»⁹⁴, а потім і правил, обов'язків, як-учасника, й одночас-

---

⁹² Таке-остаточне розуміння дуже сильно «напружує», і хочеться піти туди в якесь марення...

⁹³ Від цього можна відмовитися, але воно не відмовиться від тебе...

⁹⁴ Бажання чи небажання не має значення...

ного розуміння «суті боротьби!», й обов'язкового завершення! всього себе-оповідання, і щось потім..., але де є Великий Вогонь Духа, котрий переборює включення й зумовленість?⁹⁵

---

⁹⁵ Йдеться не про протиставлення Діоніса та Аполлона...

1.3. Елемент «технології» конституювання навколо мети, або спосіб ефективної участі в грі

Висуємо припущення про те, що «інтелект» — це не «відкриття, не винахід», це саме елемент «завжди» існуючої в розумі «технології»... «способу, методу». Це те, що завжди присутнє по-різному, але стає актуальним і предметним щоразу як засіб «визначення невизначеності». Хоча й до того, і після, і при інших умовах подібне вирішується по-іншому, і водночас воно також є ефективним способом подолання існуючої «невизначеності буття суб'єкта».

Висуємо твердження, що є дві основні «функції» (Схема 1), які й говорять про те, «що таке інтелект»:

1) *Конституювання суб'єкту навколо мети*⁹⁶ (Схема 1). Спробуємо розкрити сутність подібної методики, припустивши спочатку, що інтелект у певному сенсі — це «технологія» думки-цілепокладання, інструмент, який дозволяє допомогти об'єднати в щось ціле різні «предмети... думки» та інші «елементи», наповнюючи їх змістом і дозволивши їм існувати в дійсності у якості зрозумілого представленого суб'єкту. Причому це є допоміжний інструмент нарівні з іншими схожими елементами. Технічна мета може бути запропонованою самим інструментом або може виникнути з іншого джерела — це неважливо. У такому сенсі такий інтелект буде лише «обслуговувати прагнення» або «працювати з ним».

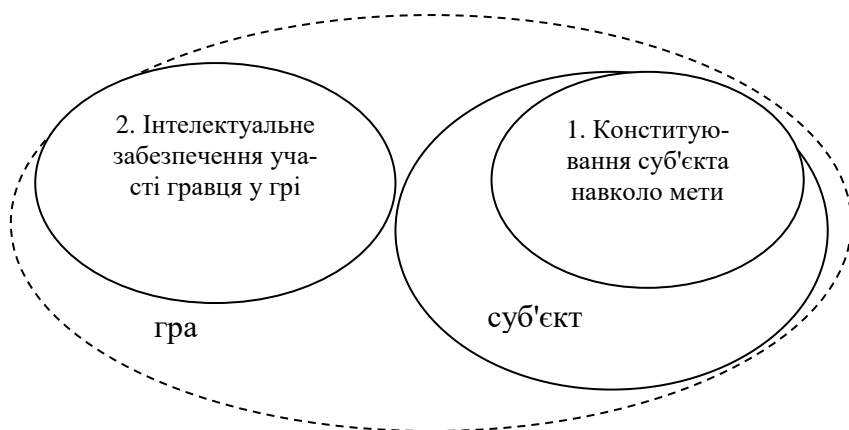
⁹⁶ У такому загальному значенні явище «інтелект» береться в якості чогось рівнозначного поняттю «розповідь» (не уточняється поняття «розповідь про розповідь»), а в подальшому в оповіданні вони будуть розмежовані.

2) Інтелектуальне забезпечення участі гравця у грі⁹⁷ (Схема 1).

Зауваження.

— Друга «функція» не є головною, але вона має бути присутня в межах ймовірної подвійності суб'єкт—завжди—гравець⁹⁸.

— Коли нема першої та другої «функції» інструменту, це все втрачає сенс і, швидше за все, «це щось інше».

Схема 1. Сутність інтелекту

— Інтелект — це окремий випадок вирішення проблеми конститування суб'єкта навколо мети, а також забезпечення участі гравця у грі. Розказування або оповідання опо-

⁹⁷ Зазначимо, що схематичне (Схема 1) «або включення суб'єкта в гру» — це досить умовне уявлення. «Конструювання суб'єкта» і «гра» — це умовно різне, тобто це не частина цілого й не навпаки, звідси — це незалежні й рівнозначні проблеми або умовно самостійні процеси, хоча, швидше за все, це розмежувати можна тільки в абстрактному просторі.

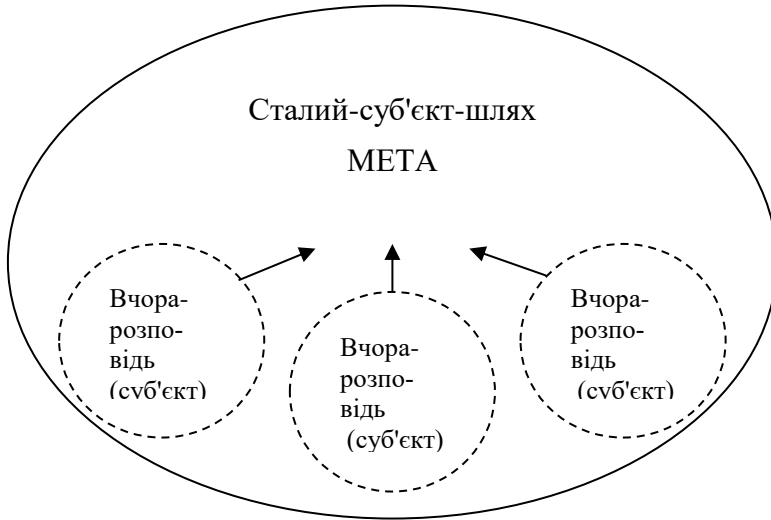
⁹⁸ Навколо суб'єкта є «середовище», тому суб'єкту потрібно не тільки внутрішня концентрація, але обмеження своїх зовнішніх контурів. За цими контурами буде існувати інше, і воно може мати суб'єктну форму. Зустріч із цим іншим — це гра.

віді, а також розгортання в такій розповіді в якості як-розповіді.

Спрощено припустимо, що «рух» може бути у двох напрямках: всередині гри⁹⁹ (екстенсивний) і за допомогою визначення мети¹⁰⁰ (інтенсивний спосіб).

Способи розвитку:

— *Схема 2.* Подорож за допомогою руху до мети, яка «більше» ніж вчорашні інтереси глобальних уявлень¹⁰¹ для даного середовища, тобто формування «нового напрямку», де відбувається зняття всіх попередніх протилежностей і проблем.

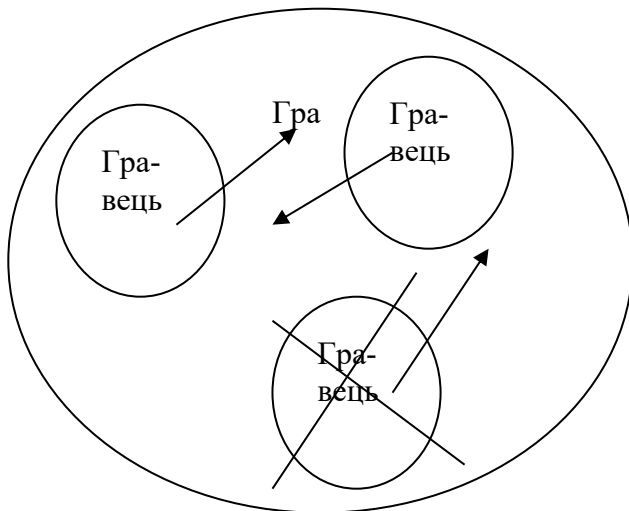
Схема 2. Інтенсивний розвиток через цілепокладання

⁹⁹ Через «розчинення».

¹⁰⁰ Формування нових думок про подорож.

¹⁰¹ Йдеться про вчення-сутності зі схожою внутрішньою «конституцією».

— Схema 3. «Конкуренція» або розвиток через протистояння й усунення іншого, або гра¹⁰².

Схema 3. Екстенсивний розвиток через розпорошення іншого

«Активність» знає й перший, і другий спосіб розгортання¹⁰³. На різних ділянках можуть відбуватися й ті, й інші форми «оформлення». Водночас варто зазначити, що «конкурентний» (екстенсивний) найчастіше пов'язаний із зупинкою першого способу розповідання й переходом до дій через «інше розширення». Хоча, швидше за все, перше не виключає інше, і навпаки. Найчастіше, коли вичерпуються власні думки, усі зусилля спрямовуються на зовнішню активність,

¹⁰² Гра не передбачає спільної мети або нових «ступенів» процесу, а має на увазі тільки рух через розпорошення іншого.

¹⁰³ Такий поділ має у своєму підґрунті посилання на «ресурси» розвитку, їхнє джерело — зовнішнє або внутрішнє. Але це не розкриває багатьох «механізмів», тобто «схema» досить умовна або навіть примітивна.

водночас, коли зникає остання «вібрація» всередині, «розповідь» звичайно завершується.

Якщо в першому випадку «те, що діє» рухається до зосередженої думки, намагаючись стати активним-цілим і бажаючи водночас отримати нове оформлення або стати чимось іншим, то в другому випадку гравці бажають обмежити розповідь, бажаючи стати «більшим» за рахунок «іншого». Водночас «відсутні ті», хто ставить перед собою завдання перейти «до іншої форми існування», точніше, про таку «форму» нічого не відомо.

1.4. Про телеологічний суб'єкт та цілі

Поговоримо про якийсь телеологічний суб'єкт. Розглянемо таке звичайне міркування — у «присутності свідомості» «представлені предмети і їхні атрибути»¹⁰⁴, а інше присутнє лише як думка. І така думка «дійсна» тільки тоді, коли є «прагнення», яке об'єднує все це в щось концентроване або в суб'єкт¹⁰⁵. Тобто система «понять» і розрізнених речей (думок) повинна мати¹⁰⁶ мету, інакше вона не існує як те, про що можна говорити як про «реально діюче або існуюче»¹⁰⁷. Водночас потрібно говорити не просто про побутову й повсякденну мету; візьмо це слово в його іншому значенні.

Навколо мети¹⁰⁸ концентрується суб'єкт¹⁰⁹. Суб'єкт, за допомогою розповідання й переказування, отримує конкретизацію, так виникають такі чергові слова, як культури, періоди, епохи... — неважливо, це тільки не-думки¹¹⁰. Життя слова-суб'єкту — це цілий процес, який проектується в «простір» і відбувається «в часі».

Частини можуть існувати самі по собі. Але як знайти спосіб зробити так, щоби все, що відбувається (кожен акт), складалося в «будинок=свідомість», водночас будучи розділеними в часі і просторі за образом і по фазі, маючи трильйони конкретних і окремих особливостей і якостей, які поділяють «це» на «кварц»... Так ось, «мрія» або «ідея конс-

---

¹⁰⁴ Остаточна «зрозумілість» «представленого» — це кінець...

¹⁰⁵ Спроба відшукати «єдиний» суб'єкт = наступне якесь (так зване) божевілля того, хто відправився на такі пошуки.

¹⁰⁶ Словосполучення тут взяте в модальному значенні.

¹⁰⁷ Залишимо за дужками суперечку «номіналістів та реалістів».

¹⁰⁸ Мета не дорівнює інтерес.

¹⁰⁹ Йдеться тільки про уявну конструкцію або абстракцію якогось порядку.

¹¹⁰ І ніяке «— це...» не визначає в підсумку нічого.

трукції» — це і є те, що об'єднує всі «це» в щось. Тобто існує єдиний спосіб зробити так, щоби «все це» відтворювалося в «щось» — потрібно дати «точку», або по-іншому — «зліпити інтенцію навколо неї». Водночас «таке» не заперечує існування й того, що виходить за межі такого і спрямовується до інших горизонтів.

Мета — це те, *заради чого існує суб'єкт і інший суб'єкт*, і те, куди він рухається, і те, у що він хоче перебувати себе й середовище. Звідси мрія або це те, «що буде будуватися й до чого він буде прагнути». Мета — це прагнення до універсуму, тобто мета включає в себе й рух до ідеалу, і цей ідеал¹¹¹. Мета — живий інструмент. Це не статична вимога чогось! Це більше — це процес. Розвертаючись, мета стає системою понять, цінностей і системою життя.

Мета — це те, для чого існує даний суб'єкт. Це те, навіщо він потрібен? Яка його місія? Чому цей, а не інший? Що буде споруджуватися? Куди йти? Навіщо все це?! У чому сенс такого або іншого буття? Мета визначає і формат суб'єкту, і його параметри. Мета конститує зміст суб'єкту, але водночас сам суб'єкт може «бути і для іншого», тобто обмежено входити в іншу систему смислів як частина, не завжди розуміючи це.

«Все», що рухається до мети, стає суб'єктом. І якою є мета, такою і стає «розповідь». Те, що перебуває в середовищі, концентрується для руху. Так формується думка. Якщо думка зникає, суб'єкт розсіюється.

Мета, узята не в повсякденному значенні, — це не побутове прагнення, це система знаків, символів, законів, значень, і смислів — це те, що дозволяє «продовжувати» реальність. Звідси виникає необхідність у якійсь енергії або дум-

---

¹¹¹ У вульгарному прочитанні, як якась «-ілогія», як якась «механічна конструкція» свідомості.

ках, без яких усе марніє й розпадається. Тобто мета зрозуміла, але вона не буденна, вона позамежна. Мету неможливо визначити остаточно, тобто спроба дати останню відповідь — «що є мета?» — призводить до нових і подальшим відповідей, і так до нескінченності, поки є думка.

Як мета, гіпотетично, у вульгарному значенні, може бути взяте будь-яке прагнення — життя, розвиток, дружба, панування, збагачення, порятунк, звільнення, боротьба, знищення, переважання, грабіж, ненависть...¹¹² Але яку або іншу мету прийме суб'єкт і чи зможе він себе навколо неї визначити — це «загадка».

Оцінюючи «мету», завжди виникає питання про благо, тобто «що є благо», а «що — його протилежність», причому можна обговорювати існування такої «протилежності»? Яка мета може бути тим, що є благо? Чому вона є благо, а не його антитеза? Водночас — це благо для всіх, для себе або благо саме по собі, тобто певне абсолютне благо? А якщо мета відносна, тобто вона є дійсною і є благою не завжди й не скрізь, а тільки на визначеній «ділянці» або для певної частини, то хіба можна стверджувати, що ця частина (активність) має право нав'язувати її «думкам»?

В межах питання «про благо» та «його протилежності» правомірними стають питання про прогрес — регрес, розвиток — занепад, творення — руйнування й також про його якесь діалектичне зняття в якомусь іншому «оповіданні про оповідання».

Далі в межах питання про «структуру» блага можна поговорити «про суб'єкт», про те, «що є суб'єкт» і «Суб'єкт». Чи він благ? Яка його природа? Він — суб'єкт? Безсмертна істота? Еманация Творця? Творець? Звір? «Робот»? Його немає? Об'єкт? Він — інше? Або ж не потрібен взагалі?

---

¹¹² Див. розділи «Суб'єкт та інше» та «Про гру».

Потім можливі незліченні спрощені розумові комбінації й побудови, які, щоправда, нічого не говорять ні про «сутність» блага, ні про його «причину». Наприклад, визнання існування добра і зла як дійсних сил вимагає визнання й за присутніми подібного поділу. Але хто буде тим, що є благо? Хто буде його представником у світі світла і (або) темряви? Може, особливий рід? Покращена субстанція? Або збори представників? А хто буде тим, що не є це благо? Усе інші? Чому? Тому що в них немає суті, не така сутність, не той творець, не-ті-не-те... — вони за народженням є «протилежність благу», у частині або в цілому — це все одне! Звідси питання про можливість взяття «такого» як прагнення для, про «структуру» такого «конструкту» і його майбутнього існування в дійсності. Інша інтерпретація — це чергове протистояння тих, хто проти такого і (або) іншого, де бачиться значення «представника» по-іншому, і «блага» в такому значенні... Можлива й така, одна з комбінацій, де дійсним є уявлення про те, «що все є тільки благо, а зворотне — це не його протилежність, а його перекручення й нерозуміння», що вимагає визнання за будь-яким «проявом» його сутності. Тобто «світ благ», бо те, що його породило, не може (якщо воно благо) породити інше, ніж його ж сутність, а все видиме як зло — це викривлення, а не субстанція. Звідси будь-хто має право на «виправлення». І таких, й інших спекуляцій, де розум буде перевіряти свої можливості, відтворюючи «світ у собі», може бути безліч. Причому розмова «про благо» далека від «простих» схем, які у жодному разі не розкривають сенсу «цього всього», який перебуває з тієї сторони комбінацій розуму.

Звичайно, можна все (черговий раз) спростити, «змішати фарби» й не «напружуватися», сказати, що «Ніхто не знає, що є благо!», а так, як «ніхто не знає», то «його й не-

має!»¹¹³. Тому питання «про благо» зняте, воно не має сенсу, і з благом усе вирішили — це вигадка і слабкість. Звідси всі точки зору — це стан, місце, походження, історія, характер, забобони, страта, правила, формація, субстрат... Те, що приховане, воно не існує або воно, як і все інше, не-визначене! А суб'єкт? А суб'єкт, можливо, — це все, що залишилося «після»..., це сума емоцій і звичок..., це характер і бажання... — це юридичний «предмет», мозок, особистість, річ серед речей, яка абсолютно нічого не знає про благо і(або=) істину! Подібне не має сенсу, а крім цього – це втрата часу для тих, хто зайнятий самим собою, точніше, тим, що залишилося «в черговому» «після»¹¹⁴. Звичайно, у звичайну «героїчну» епоху чимало було різного, але це все пусте... смішно. Позиція суб'єкту або того, що від нього залишилося «після», залежить не від його вибору, а від його «розташування»! Звідси вибудоване навколо такого, звідси форма і прояви, так би мовити, «продукт» і «похідні»¹¹⁵. Але, як уже не раз траплялося, ті, хто в оповіданні, що «бути» «після», швидше за все, стануть цим «після», тобто при(в)стануть до нього, а замість нього стане й «нове» «інше» «після».

Подібне, а в прихованому інше, підхоплене багато разів, знаходить своє нове відображення-втілення, але як воно пов'язане з початком — це «загадка». Спрощено можна сказати, що це-інше-одно-з-багатьох «уявлень про сутність блага»¹¹⁶, узяті потім у якості думки. А потім реалізація й рух до такого — це ціла «вібрація», яка породжує все: й іншого, й

---

¹¹³ Причому «благо» в будь-якому разі буде запропоноване, але воно стане черговим... і постійно вічним... поки є думка...

¹¹⁴ Але відсутність призначення — це теж призначення.

¹¹⁵ Суб'єкт, позбавлений сенсу існування або цілі буття, дивним чином прагне в небуття, і способи само розчинення тут можуть бути різні — це і прямий суїцид, і різні інші способи само-загасання...

¹¹⁶ Водночас може йтися саме про одне й те ж. При цьому сама «сутність!» завжди балансує на межі невідомого.

інші його проєкції. Так встановлюються і відбуваються думки, інші думки, цивілізації, культури, епохи... Звичайно, не варто все «це» спрощувати, «таке» не зводиться до комбінацій або схем, насправді «джерело» блага, «сутність» блага, а потім і «прагнення» — це не технічна відповідь, і це навряд чи вигадка. Джерело — це «дивна» загадка, а шлях до неї — це не просто спекуляція, «ціна» такого — це «пройдене» «життя». Спроби схематизувати джерело ведуть до нових комбінацій, водночас саме джерело (як загадка) залишається за межами будь-якої комбінаторики.

Мета-як-благо, до якого прагнули «відповідні» суб'єкти в різні періоди, була «як би різною»¹¹⁷, припустимо: Пошук-Подорож-Боротьба-Освоєння-Очікування-Становлення-Перевага-(як)Універсум-Звільнення-Переродження-Порятунок-Завершення¹¹⁸;... і інше потім як Надія, тобто різні граничні акти-коливання «духу»¹¹⁹.

Мета може жити довше своїх послідовників. Найчастіше масштаб мети ігнорує всі якості учасників. «Етнічні» «чергові-елліни» можуть зникнути, але «варвари», сприйнявши мету, будуть робити те саме, і те, що буде відбуватися далі, протягом наступних «актів», буде «тим же».

Мета ігнорує місце й час, а також і інші умови. Неважливо, що це – тілесність, сума інтересів або територія міста, пагорбів, узбережжя, гір, степу, островів... континенту... і далі по списку, аж до невідомого значення, назви, місця, предмету, слова, сенсу, думки й цілі. З тією чи іншою спе-

---

¹¹⁷ Зазначимо, що девіз як формулювання мети не завжди відповідає її внутрішньому змісту і «сприйняттю цього» в ту чи іншу епоху, і подальшій «інтерпретації цього» «нащадками», і тим більше «дослідниками».

¹¹⁸ Одисей — у Гомера, Мартін Іден — у Джека Лондона... і багато інших актів-«які присутні»... — всі вони рухаються «в тому ж напрямку».

¹¹⁹ Такі як би «різні» «коливання» — суть одне і те ж, прагнення вирушити до того, на що вказано в розділі «Виключення-включення».

цифікою, прагнення-стрижень той же, і думка може бути одна й та ж!

У якийсь момент відбувається так, що мета стає мрією й навпаки. І «Гелі-!» Як «те, що відбувається», і «Гелі-!» Як мрія й мета.

Водночас мета може зняти всі інші проблеми і протилежності. Яка різниця, хто з нас «-хто-що», якщо ми несемо цей «...» або привносимо «це» в кожен куточок «розповіді» й кожную думку, незалежно від її початку. Тому всі вони — «думка». І всі інші протилежності, уявні і справжні,... зникають¹²⁰.

В межах мети є сенс говорити про античність, капіталізм, буржуазію, революцію, терор, обгородження, прибутки... й інші порожнечі = (— це). Звідси, якщо й існувала якась вібрація (вирване), потрібно зрозуміти, чому і для чого це було зроблено або чому так сталося, тобто яка мета прагнень або до чого прагнув той суб'єкт, яким він був, чого він домагався? Інакше це не історія духу, це історія іншого..., але й таке теж не варто знімати з рахунків.

Чим «швидше»¹²¹ мета, чим вона доступніша для «розуму», тим ефективніше це працює. Імовірно суб'єкт (іноді¹²²) — істота свідома, і не може існувати без цілепокладання, тобто о-смислення. Як і все інше, що визначається духовною точкою, — суб'єкт.

Ніхто не скасовує можливості існування для «одного» суб'єкту різних прагнень, які не-і-суперечать¹²³.

Мета може об'єднати разом різні думки, навіть якщо в них різні приватні інтереси і прагнення. Так, разом можуть

---

¹²⁰ Але потім все почне повертатися до початку (у розпад)..., і потім знову...

¹²¹ Дійсно прагнуть до того з усіма «відмінами».

¹²² Але суб'єкт як-ядро відсутній...

¹²³ На жаль, «моно» суб'єкту не існує!, тому суперечності відсутні.

знайти щось спільне протилежні частини, бажаючи пробачити загального «іншого» або домогтися чогось важливого для всіх, звичайно; про стабільність такої думки потрібно говорити окремо.

Мета — це гіпотеза, остаточна відповідь не потрібна. А що ж тоді насправді є «точкою прагнення» — протистояння, прагнення вижити, боротьба, егоїзм, жадоба наживи, ненависть, всепоглинаючий жах, бажання володіти й розпоряджатися, почуття переваги і винятковості або зворотне до всього цього? Відсутність розуму або його надлишок? Помилка, божевілья, афекти? Відсутність розуму — це мілітаризм або пацифізм? Або саме питання — показник слабкості розуму? Творення або руйнування? Добро чи зло? А чи існує цей дуалізм? Чи присутня подібна антиномія чергових вогнепоклонників? Або це все вигадка? Але як вигадка може бути тим, що є? «Хто» ж усе це рухає? Хто «стоїть» на стороні цього й того «добра»? Хто з присутніх є послідовником іншого ворога? Якщо всі стоять на стороні добра, то хто ж із того боку? Що було там, на тій зорі? Що буде на заході? —...

Будь-який суб'єкт повинен усвідомлювати себе в цілому й жити заради чогось — мати «зрозумілу йому», не завжди усвідомлену в простому значенні мету, яка його конститує у якості думки. Водночас суб'єкт не виключає суб'єкт — тілесність тут відсутня..., є тільки думки... Моноліт суб'єкту завжди значніше простих зрозумілих сум присутніх — включення-виключення зникають за горизонтом минулого-майбутнього.

«Мета» та її частина, яка перебуває «в межах усвідомленого», стає тим, з чим «можна працювати». Працюючи з «цим», виникає схематична можливість «працювати і із суб'єктом», а також і з його «технічною долею». І таке завжди перебуває на межі спекуляцій, так як завжди є загадка, а не просто парадокс. І розкриття такого через схеми — це

«раціональні дії розуму», а не відповідь, без розуміння такого виникає бажання стати більшим, ніж можливо. Крім думки «про мету й суб'єкти», є й багато іншого, тобто це не тотальна сукупність усього, а це тільки обмежено-вирвана з цілісності думка. Але важливість подібної теми безумовна. Тому виникає проблема оцінки тих «інструментів» і тих «методик», які дозволяють «працювати з таким». Водночас важливою також залишається тема того, що перебуває «з тієї сторони», але інструмент, який розглядається, має до такого тільки непряме відношення.

1.5. Суб'єкт та інше

Для того, щоби «бути», суб'єкт повинен «підтягувати» із «середовища» «все» для постійного формування себе-як-активності. Звідси обов'язковими повинні бути різні «думки і форми» «підтягування» «середовища». Тобто для «відтворення себе» суб'єкт «перетворює-втягує» середовище. І таке перетворення в різних витончених розуміннях може звучати як такі слова: життєдіяльність, діяльність, активність, рух, вплив, експлуатація, руйнування, еволюція, поглинання, знищення, перетворення, повторення, зміна, вплив, розвиток, поліпшення... «середовища-іншого», іноді того, що вже існує як що-суб'єкт, тобто вже протистоїть як що-активне. Звідси відмова «від такого» може мати на увазі тільки відмову від суб'єктності. Небажання «перетворювати» середовище передбачає відмову від існування себе в якості суб'єкта. Суб'єкт у результаті руху до себе «втягує» середовище, але таке «втягування» не є метою або екзистенцією. «Передбачувана» наявність екзистенції передбачає свободу вибору-навіть-не-буття або будь-якого-іншого-буття-для-себе.

Водночас, як завжди, уявлення про суб'єкта, тобто про цілісну-автономну-атомоїдальну-монадоїдальну-активну¹²⁴ сутність-існування, передбачає необхідність існування «іншого» (активного чи ні — це не завжди не-важливо), яке буде або мати, або не мати уявну форму. Водночас те, що вже має суб'єктне оформлення, буде активно протистояти бажанню іншого включити себе в себе в якості сутності, розуміючи себе-присутнього як існування.

---

¹²⁴ Від чого можна позбутися тільки через руйнування «свідомості».

Там, де суб'єктність буде знижуватись аж до найпростішої думки або знову буде спрямовуватися в інші «простори», у жодному разі не можуть заперечуватися, а, навпаки, передбачатимуться думки про різну(якусь) солідарність¹²⁵, розмежування інтересів, правил гри всередині «якоїсь думки». І таке може ставати навіть певним обов'язковим «законом»¹²⁶, який може бути перетворений на якусь «розповідь»¹²⁷, яка може визначатися надалі будь-яким словом, що буде в подальшому пере-розкривати цю думку. Так би мовити, чергова спроба подолати «... думки»¹²⁸, водночас в тих розповідях, де відсутнє уявлення про атомообразність думки, таких проблем немає. Тобто там, де немає окремо існуючого розуму, а присутні постійно повторювані акти, кожен із яких не пов'язаний із попереднім, тоді такі питання можуть не виникати або вони розуміються інакше.

Сама «значна установка» солідарності, тобто «аксіоматизація автономії іншого» — це постійна вимога «шанувати іншу автономію так само, як і свою». Таке встановлене й обговорене в різних варіаціях безліч разів є абсолютною підставою для того, щоби зупинити -фагію, але таке не може бути «остаточно досягнуто» включеними думками, тому що «для того, щоби бути», суб'єкт повинен «працювати» «із середовищем». Тобто, щоби бути в якості «як-суб'єкта», активному доводиться «втягувати середу», але, з іншого боку,

---

¹²⁵ Табу на якусь «-фагію».

¹²⁶ Або прагненням до якоїсь солідарності, що потім може передаватися туди в стрижень і ставати цементом для суб'єктивізації.

¹²⁷ Присутня постійна якась «еволюція» солідарності, яка пов'язана і зі зміною суб'єкту після актів виключення-включення, і з подальшим після такого розвитком розповіді, але все це доти, поки не відчується чергове завершення.

¹²⁸ Водночас абсолютна солідарність породжує абсолютну фагію і навпаки. Коли думки бажають злитися в абсолютну солідарність — це рівнозначно присутності якоїсь крайньої фагії.

щоби присутнє було чимось більшим, ніж «приватна думка», тобто полі-думки (як-підстава), потрібно зупинити фагію. І така подвійність — це обов'язкова сутність (прокляття) будь-якого суб'єкту.

Автономія закликає до таких «існувань», як честь, чесність, гідність, вона вимагає проявляти сміливість і стійкість, борючись із тими, хто кидає виклик автономії, а, з іншого боку, є і включення, яке теж як автономія вимагає захисту, схиляння та іншого, і тут теж є й борг, і служіння, і між автономією і включенням немає суперечності в дійсному стані (автономія = вкуди = включення). Причому автономія – це завжди включення «кудись». При всьому його бажанні бачити себе як само-мету, як достатність, як-повноту — це тільки «видимість себе», а, з іншого боку, «автономія = включення», і ця суперечність вимагає розуміння відсутності можливості піти від суб'єктного стану за допомогою якогось обгородження, егоїзму, примітивізації свободи волі..., утилітаризації етики, збиткового індивідуалізму. Насправді «відхід від включення = усунення автономії», тобто це аваркія в кініків або усунення індивідуалізму в інших пробуджених, тобто передбачається «виключення», а не якась чергова «радикальна автономія»¹²⁹. Таке дійсне «виключення» — це «сон для включених», а «для виключеного – це форма присутності».

Суперечність між думкою й не-думкою можуть бути, але як це можна продумати? Чим гучніше стає розгортання автономії, тим «більш нестерпним» стає все те, що робить замах на таку автономію. Тобто суб'єкт = автономія, і все, що рухається до неї, — це мерзота і ворог. Звідси при становленні «їства» автономії йде паралельна, постійна «схематизація», «маскування» фагії. Суб'єкт не може відмовитися від

---

¹²⁹ Вільний, незалежний, сам-по-собі, але продовжую бути включеним, але «з особливими умовами» включення...

фагії, інакше він перестане бути як-суб'єкт, але вдосконалення автономія вимагає постійного значного маскуванню фагії від розуму активного.

Потрібно точно припустити, що «обов'язкова солідарність»¹³⁰ є необхідною умовою для створення чогось більшого, ніж окрема думка. При відсутності будь-яких «законів» солідарності можливість існування чогось більшого, ніж окрема думка, стає неможливим. Тобто, з одного боку, монадоїдальність думки — це спосіб присутності активного розвитку, творчості та іншого, а солідарність — це спосіб створення можливості політеїзму монадоїдальності¹³¹, яка дозволяє бути різним думкам, що одночасно, кожна сама по собі, при її автономізації дозволяє створювати умови для активної творчості. Звідси розповідь в обов'язковому порядку передбачає й автономізацію думки, і її солідаризація по відношенню до інших уже після першого акту присутнім монадам. Інакше існування монадоїдальності перестане бути можливим.

Водночас «видирання» себе із середовища в якості якоїсь автономії — це значна велика загадка для активного інтелекту. Тобто, як таке взагалі стало можливим? Залишається відкритим питання про присутність такої суб'єктності в будь-якому іншому. До того ж присутня суб'єктність обов'язково передбачає само-суб'єктність (само-розповідь)? А в тому, у чому вже присутня суб'єктність — вона може «бути різною»? Суб'єктність «штучна» або це обов'язковий «результат становлення»? Чи можна «описати структуру» такої суб'єктності? Наскільки «суб'єктність середовища» має право бути? Водночас будь-яка суб'єктність того, що відбувається, передбачає те, що «для» розуму «не існує нічого, крім думки»...

---

¹³⁰ Зміст передається туди в стрижень.

¹³¹ Якась чергова «поліфонія»...

Те, що стало суб'єктом, як завжди, буде мати різність змісту. У ньому будуть всякі думки. Ці думки можуть мати екзистенціальну форму й по-різному відноситися до участі в оповіданні. Тому бажання досягти однаковості «у всьому всередині змісту» в суб'єкті — це, звичайно, милостиве прагнення, але воно щоразу буде стикатися з протистоянням цього з боку присутнього «простору»¹³², що в будь-якому випадку розділяє думки на монади. Водночас тільки певна цілісна думка може з'єднувати певну різницю в щось спільне в конкретному акті. І такий акт може певним чином перетворювати сутнісну певну монадоїдальну екзистенцію в інше. А потім усе повториться із самого початку.

---

¹³² Така «сила» через час буде повертати все в вихідну, але вже іншу точку.

1.6. Про гру¹³³

Припустимо, що те, що є актом-суб'єктом, а не просто «тим, що є», (аксіоматично) сприймає «простір»¹³⁴ як гру¹³⁵, таким чином стаючи учасником будь-якого протистояння¹³⁶. В такому випадку відбувається зняття уявлення «про думку-суб'єкт та його цілі» і виникає думка «гравець», мета якого не «похід до чогось нового через включення всього щось», а «домінування в грі через міркування інших думок», яке може включати різні дані: і гравців¹³⁷, і стадії гри, і рівні, і різні форми протистояння, і все інше.

— Суб'єкт — це той, хто вибудовує себе навколо своєї мети.

— Гравець — це вже учасник протистояння, де загальна мета участі — переграти в грі. Водночас те, що відбувається в грі, може передаватися туди в стрижень і ставати початком і цементом для інших процесів.

Встановимо абсолютну мету будь-якої гри — виграти, перемогти, переграти всіх, розмислити інших. А для цього в грі треба залишитися єдиним гравцем. Слово «виграти», в залежності від «виду» гри, гравців, їхньої внутрішньої кон-

---

¹³³ Зазначимо, що «математика», запропонована в даному розділі, має досить *сумнівний характер* і використовується для «зорового», «аналогічного» розширення уявлення «про гру», і це також відноситься і до «теорії гри», яка тут не присутня.

¹³⁴ Завжди є суб'єкт та інше! Суб'єкт — це активність «десь».

¹³⁵ «Гра» складніше поняття «звичайного протистояння» і інших типів деконцентрації. Мета гри, як і протистояння, — перемогти, знищити, але в грі подібне складніше, ніж в «простому» протистоянні, тут, крім простого «вектору проти», основного іншого, можуть створюватись різні комбінації, які і дозволяють в кінцевому підсумку виграти.

¹³⁶ З того боку вже не що-суб'єкт, а інший як-суб'єкт.

¹³⁷ Суперників.

ституції..., буде мати різне значення¹³⁸. Тому може бути й так, що гра тільки в абсолютному значенні тяжіє до абсолютної перемоги.

Зазначимо, що дійсна гра має на увазі різні прості та складні маніпуляції як із правилами гри, так і з гравцями. Це також залучення в гру різних технологій, методик, ресурсів, предметів, «суб'єктів», «субстратів», «сутностей». Чим «вищим є рівень» гри, тим складніше буде її зміст. Але все ж для участі в грі й оцінки того, що відбувається, необхідно мати простий «предметний» «теоретичний» апарат, який би звів гру до простих і зрозумілих складових. Подібне в наступному дозволить «керувати» грою (діяти в ній усвідомлено) як суб'єкт, а не як «предмет».

В розділі не буде розглядатися лінійна гра, аналізуватися причини виграшу або програшу того чи іншого гравця, а також кількісні варіанти конкретної гри... спростимо все до «схематичних частин». Наведемо найпростіший варіант багатовимірної гри.

Припустимо — 1. Стадії-гіпотези життя гри:

1.1. Формування — в «інертно-розрядженому» середовищі виникає формування нових глобальних для даної системи гравців. Від 0 і до... X.

1.2. Стадія відриву — гравці шукають способи для того, щоби стати сильнішими. Для цього залучаються як внутрішні, так і зовнішні ресурси. Посилення відбувається за рахунок поглинання суперників і за допомогою об'єднань. Та-

---

¹³⁸ Знищити до кінця, захопити висоту, отримати домінуюче положення, поглинути, підпорядкувати повністю або частково, розчавити в цілому або в частині, включити як інструмент або як функцію, розформувати, зайняти, направити на..., змінити спосіб і тип оповідання. Причому це все може розпадатися на різні класифікаційні механізми і форми, а також «види» «протистоянь».

ких стадій може бути безліч доти, поки гра не перейде до стадії «гра на трьох».

1.3. Гра на трьох — це більш стабільний етап гри, в порівнянні з попередніми стадіями протистояння. Можливі виграшні комбінації: $1+1>1$; $1+1<1$; $1>1>1$.

1.4. Гра на двох. Виграшні комбінації: $1=1$; $1>1$; $1<1$. У будь-якому випадку, *гра на двох* — це обмежений варіант, точніше, нестабільний випадок *гри на трьох*.

— Протистояння двох завжди передбачає постійне формування третього гравця, якщо середовище, у якому існують гравці, не поглинуло усю сферу. При вдалому формуванні нового-третього — продовження гри з фази 1.3.

Завершення гри на двох:

— програш одного з гравців після якоїсь прямої зустрічі;

— загинання та зникнення одного з гравців у результаті тривалого очікування¹³⁹.

У будь-якому випадку, гра завжди передбачає посилення за рахунок дрібних союзників, що не перейшли на наступний етап третього гравця або вливання зовнішніх ресурсів із верхнього рівня гри.

1.5. Стадія домінування — це перемога одного з гравців.

1.6. Загасання гри. У частині або в цілому. Якщо нікуди розширюватися, то може початися розпад гри у зворотному напрямку, тобто розпад гравця на частини і дроблення.

---

¹³⁹ При неможливості прямого зіткнення гравців йде нарощування сил і консервація протистояння.

Загибель гравця може статися в результаті:

- старіння — поступове згасання до точки «нуль», а потім (1.7.) — *«нова стадія формування»*;
- саморуйнування або (1.6.1) *«процесу розпаду»*;
- руйнування середовища і зникнення гравця, після або в результаті чого можливе 1.6.1 або 1.7, а можливо й повне затухання життя в певному відрізку дійсності.

1.6.1. *Процес розпаду*, або Модель сповзаючої гри. Подібна фаза гри може розтягнутися на кілька десятків циклів, а іноді і їхніх сум. У кінці цієї стадії може бути або (1.7) *«нова стадія формування»*, або можливе й повне затухання «життя».

1.7. *Нова стадія формування*. Після обвалення й загибелі може виникнути нова стадія, тобто нові гравці й нові правила, найчастіше — забуті старі. Потім новий кругообіг гри, але не початок історії, бо ситуація «нуль», коли немає попередньої історії, фактично неможлива в ситуації, де є історія.

2. Елементи гри.

- Пропорційних гравців схожого значення, від 0 до... Х, будемо зображати цілим або символом «а».
- Гравці інших категорій.
- Внутрішні цілі гравців, які конституують їх.
- Мета гри.
- Особливості історичного середовища, яка є продуктом попередніх зіткнень у будь-якій історії взагалі¹⁴⁰.

---

¹⁴⁰ В даному випадку подібне можна не враховувати.

3. Модель зростаючої гри¹⁴¹ «однакових» гравців, тобто таких, у яких є схожим стрижневий принцип-оповідь.

$$\begin{aligned}
 & a < a > a < (a + a + a) > a < a + a > a < a + (a + a + a + a) > a > a < a < a + (a + a + a + a) + \infty^{142} \\
 & \quad a > a < a > a < (a + a + a) > a < a + a > a < a + (a + a + a + a)^{143} \\
 & \quad \quad a < a > a^{144} \\
 & \quad \quad \quad a < a^{145} \\
 & \quad \quad \quad \quad a^{146} \\
 & \quad \quad \quad \quad \quad 0^{147}
 \end{aligned}$$

4. Модель гри яка сповзає.

$$\begin{aligned}
 & \quad \quad \quad a^{148} \\
 & \quad \quad \quad \quad a < a^{149} \\
 & \quad \quad \quad \quad \quad a < a > a^{150} \\
 & \quad \quad \quad \quad \quad \quad a > a < a > a < (a + a + a) > a < a + a > a < a + (a + a + a + a)^{151} \\
 & \quad \quad \quad \quad \quad \quad \quad a < a > a < (a + a + a) > a < a + a > a < a + (a + a + a + a) > a > a < a < a + (a + a + a + a) + \infty^{152}
 \end{aligned}$$

---

¹⁴¹ Не використовується символ «сигма» для «об'єднання» суми нерівностей, для того щоби візуально показати «розмір» гри.

¹⁴² Формування.

¹⁴³ Стадія «відриву».

¹⁴⁴ Гра на трьох.

¹⁴⁵ Гра на двох.

¹⁴⁶ Стадія домінування.

¹⁴⁷ Загибель гри або завершення гри.

¹⁴⁸ Стадія домінування.

¹⁴⁹ Розпад на двох.

¹⁵⁰ Розпад на трьох.

¹⁵¹ Стадія розпаду.

¹⁵² Стадія розформування.

5. Обвалення гри однакових гравців.

a

$$a < a > a < (a + a + a) > a < a + a > a < a + (a + a + a + a) > a > a < a < a + (a + a + a + a) + \infty$$

6. Модель зростаючої-сповзаючої гри.

$$<a>a<(a+a+a)>a<a+a>a<a+(a+a+a+a)>a>a<a<a+(a+a+a+a)$$

$$a>a<a>a<(a+a+a)>a<a+a>a<a+(a+a+a+a)$$

$$a < a > a$$

$$a < a$$

a

$$a > a < a > a < (a + a + a) > a < a + a > a < a + (a + a + a + a)$$

$$a < a > a < (a + a + a) > a < a + a > a < a + (a + a + a + a) > a > a < a < a + (a + a + a + a) + \infty$$

— Чи можливе перескакування крізь стадії? Під час зростання — ні. А під час сповзання — так.

— Скільки існує можливих циклів зростання та занепаду? Швидше за все, до тих пір, поки не вичерпаються ресурси середовища, тобто «прапор» може бути підхоплений безліч разів.

7. Ієрархія ігор — не має сенсу або її не існує. Складається з однакових гравців різних поколінь. Кожна нова стадія багатовимірної гри припиняє всі попередні. Усі гравці минулих змагань об'єднуються в нові союзи.

8. Способи посилення гравця.

— Об'єднання гравців схожого значення-(галузі) або об'єднання з гравцями попередніх стадій. Перехід на наступний рівень можливий завдяки укрупненню, втягуванню в себе інших гравців.

— Посилення завдяки якимось внутрішнім або іншим ресурсам.

9. Умови, які впливають на кардинальну зміну руху гри. У будь-який момент гра може зникнути зовсім або якось змінитися, або початися з будь-якої з попередніх стадій.

— Втручання «зовнішнього» гравця — завжди тяжіє над грою й може перенести гру на будь-який із її етапів.

— «Катаклізми та кризи», викликані грою або середовищем. Тобто завжди є умови й обставини, які можуть зруйнувати або змінити гру.

— «Геній» — у грі завжди присутнє щось незрозуміле, це, наприклад, якісь можливості окремих діючих, що може кардинально змінити або переломити гру.

— «Випадок» — також впливає на гру.

— «Характер» гравця або його складових — це певна внутрішня структура діючого в цілому або його частин, яка також впливає на перебіг гри.

— «Доля» — це те, що неможливо зрозуміти, але те, що може бути. «Смерть» — теж частина акту долі.

— «Умови» середовища — сформовані раніше, які існували завжди... Це й «думки», і «сутності»...

— «Невідоме, загадка» може бути тим, що істотно змінює все.

1.7. Схематичний суб'єкт і проблема «динаміки»

Розширимо уявлення про слово «суб'єкт», яке було запропоновано раніше, і припустимо, що такий присутній повинен або може мати певну змістовність. У ньому повинні існувати встановлені механізми, які дозволяють стабілізувати його «життя» й «рух».

Розглянемо *Схему 4*, яка в певному сенсі недостатньо, як і будь-яка схема, відображає «те, що є». Подібна присутність для свого існування насправді має бути наділена певними значеннями, які нібито скріплюють «в щось» усю субстанцію або зміст. Такі думки й робота з ними, розуміння їх, продукування їх у середовище... — це завдання різних концентратів¹⁵³, які усвідомлено бачать своє продовження тільки в межах такого існування¹⁵⁴.

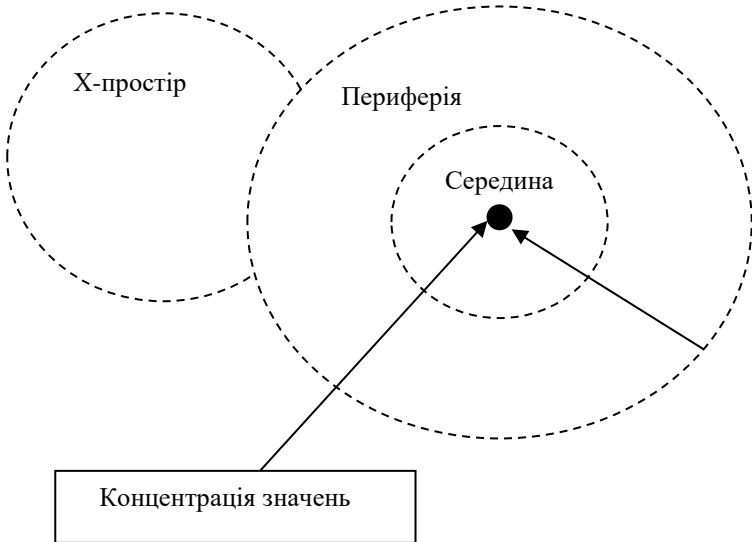
¹⁵³ «Думки», коли вони мають свої уяви, теж можуть бути сприйняті як розповідь, і тоді суб'єкт іншого значення буде суб'єктом для того, що представляється на іншому рівні, і так до... конкретної думки. Знову «схематизм».

¹⁵⁴ Подібні думки можуть бути наділені різними функціями й можуть виконувати в межах розповіді різні ролі, вони також можуть бути наділені різним змістом, але всіх їх разом щось пов'язує, при цьому це «частини» якогось цілого.

Схема 4. Схематичний суб'єкт

Запропоновані в *Схемі 4* «субстанції» — досить умовні. Водночас «межі» між встановленими «частинами» в класичному варіанті існують тільки так, як це показано на *Схемі 5*, тобто це все насправді — «єдиний» конструкт. Водночас прагнення знаходиться всередині конструкції як його конституція.

Схема 5. Смысловая конституція

Розглянемо *Схему 5*: центр, узбіччя, контури, межі, мітки, горизонти, різні зони... та інше потрібно розуміти таким чином: чим ближче до «точки відправлення»..., тим ближче до середини змісту, водночас інші показники не мають вирішального значення. Чим далі від значень, тим ближче до узбіччя. Але там, де «сенси», — це ефір..., — це вже інший простір.

Розглянемо такі судження: хто є хто? Куди це все рухається? Чи є сенс та логіка в тому, що відбувається?¹⁵⁵ Водночас можна заперечувати існування розповіді в частині або в цілому. Але як усе відбувається насправді? До того ж, що є в «нааявності», окрім таких «оповідань»?

¹⁵⁵ Йдеться не про казуїстику...

Розмірковуючи у зворотному напрямку, зазначимо, що телеологічний субстрат, описаний у розділах раніше, сам по собі не наділений здатністю рухатися до свого призначення, навряд чи він сам по собі здатен виробляти таке прагнення; він може його сприймати, розуміти, жити заради нього, але не виробляти або відтворювати, для цього необхідні інші механізми. Причому можна припустити, що самі «первинні» «прагнення», їхній початок перебувають в далекому й невідомому «минулому», і в тому, і в іншому.

Розуміючи уявну структуру суб'єкту, у ній можна припустити якісь складові¹⁵⁶, але цікавим у контексті «пошуків» «джерел» «подорожі» є припущення про гіпотетичні складові. Такі частини — це ефірні будови, які мають певні «думки про долю всього, що...» і «про долю взагалі». Такі думки можуть мати фундаментальний зміст і рухатися в глибину, «до питання про благо», або звертатися навколо сприйняття й перспектив різного буття. Але в будь-якому випадку такі думки «не-можуть» ставити під сумнів саме питання існування «долі», «призначення» й того, що знаходиться «з того боку».

Думка «розповідь» — це фікція, функція, структура й одночасно нічого з цього. «Розповідь» — це похідна від уявних частин або це також спосіб їх іно-буття. Іноді значення «оповідання» звужують до визначеної «крапки», але це не зовсім так. «Думка про оповідання» набагато ширша — це й місце консолідації інтелекту, і спосіб вироблення уявних фракцій, і місце обговорення тотальних для даної або іншої думок¹⁵⁷, і найголовніше, — це джерело, в якому відтворюються ті думки, які дозволяють продовжувати виставу. Уявляючи таку думку, можна запропонувати різні «абстракції».

---

¹⁵⁶ Все, що завгодно, різні частини, шари, фракції, інструменти, функції, створене. Усе залежить від «фантазії, сили уяви...»

¹⁵⁷ Учасник із кочергою.

Зазначимо, що виробництво такого явища може носити структурний або умоглядний спосіб. Може бути просто слововою конструкцією, а може мати й більш зрозумілу оболонку і працювати за визначеною схемою таким чином, щоби на виході мати певний «концентрат». Причому подібне «виробництво» може мати й напрямок, і структуру, і керованість, і повторення. Це можуть бути відкриті представництва й закриті активності. Тобто «зміст» буде залежати від потреб динамічного оповідання і т. д.

Інтелект у такому форматі потрібно розуміти як робочий формат такого або його інший спосіб існування. Тобто іноді, у вузькому значенні, інтелект — це і є такий конструкт, й іноді інтелект — це похідне від нього (його інструмент). А іноді все буде залежати від фази, циклів і потреб.

Необхідно уточнити, що інтелект — це розвиток «уяви про оповідання», тобто це механізм, який використовує всі можливості для швидкого й ефективного вирішення телеологічного і, можливо, інших «завдань». Водночас варто припустити або навіть стверджувати, що такі-перераховані конструкції присутні тільки в діючому, а поза ним таке недійсне й може мати тільки уявні уявлення про себе.

2. «Мapi» та «періоди»

2.1. Розповідь та періоди¹⁵⁸

Розповіді відбувалися і відбуваються в «локальних» і «галузових» присутніх. У кожній частині виникають свої сталі думки й не-сталі розповіді. Почнемо звідти, де йдеться про якесь «існування».

Поверхнево розглянемо низку звичайних оповідань¹⁵⁹:

...

3) Нова розповідь. Перша думка — уже «точка». Формування другого оповідання як претендента на перше місце. Перша думка проти другої. Переможець — гравець з іншої частини «історії», який посів перше місце в результаті втоми колишнього першого й нової другої розповіді.

У попередній період, після розмислення другого, йде формування нових претендентів:

— Формування претендента на перше місце — вихід його на загальну «дошку» в якості головної думки.

— Ще один претендент. Вихід цієї розповіді до загального «майданчику».

— Формування претендента на колишньому «майданчику» та його вихід на арену у якості нової потужної розмови. Протистояння. Протистояння. Завершення формування.

— Перша думка створює комбінації, намагаючись зро-

---

¹⁵⁸ Зазначимо, що, швидше за все, кожна «гра» — це сума простих комбінацій і ходів, які тут не розглядаються. Ігноруються також другорядні активності, які включають в союзи для посилення. Нема сенсу розглядати окремі майданчики, уявімо собі, що все присутнє римується до спільного знаменника.

¹⁵⁹ Залишимо за дужками проблему «інструментів».

зуміти, хто претендує на перше місце, з'ясовуючи, хто другий, хто третій і як влаштувати вдалу комбінацію. У результаті деяких «домовленостей» виникає коаліція першого з колишніми двома другими, які до цього були ним заспокоєні, проти нового другого і його суми.

— Зіткнення першого і другого разом із союзами й коаліціями.

— Виснаження гравців.

— Втома частини оповідань.

— Заміна послабленим першим виснажених учасників на нового гравця. Невдалі спроби другого включити нових. Програш другого.

— Після завершення зіткнення запрошений гравець, за фактом повної втоми всіх учасників, посідає перше місце і стає основним оповіданням.

4) Нова історія. Перший проти другого, який формується в цей час. Переможець — перший. Другий заспокоєний, але не втомився настільки, щоби вибути.

— На уламках колишнього третього йде формування претендента.

— В результаті певних комбінацій, ходів, обставин на уламках колишнього другого і з частин гравців інших включень — відбувається формування нового претендента.

— Посилення нових претендентів на перше місце. Включення ними різних частин, формування коаліцій.

— Зіткнення другого і третього. Включення в протистояння першого. Взаємне виснаження.

— Перемога над другою розповіддю. Перший підтверджує власне існування, але не відбувається виснаження третьої думки. Третій стає другим.

1) Нова історія, продовження старої по-новому. Друга думка проти першої. Переможець — перша, а третя займає місце другої.

У цей час відбувається зникнення старих комбінацій. Перший гравець проти найсильнішого нового оповідання. Водночас вже сформований третій.

— Спроба перебудувати розповідь: другий + третій > першого — недійсна.

— Нова спроба перебудувати розповідь: другий + третій > першого гравця — теж недейсна. Таке теж не вигідно, тому що в результаті другий налетить на самотнього третього.

— Зустріч другого і третього, у результаті ослаблення другого. Третій займає друге місце, а другий іде до списку союзників.

— Розмислення другого. У результаті надалі колишній другий цієї формації братиме участь у грі в якості інструменту, а потім стане другорядним учасником «нової історії» і візьме участь у декількох масштабних зустрічах.

5) Нова історія. Перше оповідання проти другого. Переможець — перший. Третє місце залишається вільним. Різні комбінації. Спроби усунути один одного за допомогою і випередження, і мікро-актів, і дестабілізації ситуації в різних частинах. Водночас виникають спроби створити коаліцію й союзи, які б дозволили підсилитися й перевершити інших.

— Обвалення другого.

2) Нова історія. Нова друга розповідь проти першої. Переможець — перша розповідь. У результаті перший гравець стає основним, але ненадовго. Водночас друга розповідь поступово втомлюється, але не зникає, тобто залишається претендентом під час майбутніх зіткнень.

Гра на двох при неможливості завершитись. Спроби зупинити один одного за допомогою і випередження, і мікро-актів, і дестабілізації ситуації в різних частинах. Водночас виникають спроби створити коаліцію і союзи, які б дозволили підсилитися і перевершити інших.

Спроба зупинити другого за допомогою сукупності з першим та гравцями з різним значенням. В результаті що відбулось: другий іде з «другого місця», він поступово зникає. Після відбувається формування претендентів на вільне третє, друге, ну і, у наступному, якщо вдасться забути першого, то й на перше місце.

6) —... Нова розповідь. Перший присутній у якості головної думки. Йде формування нових претендентів на друге і третє місце. Йде формування сум і концентрацій. Перший намагається створити вдалу комбінацію і відтворити певне рішення й активність проти інших думок. Перший шукає рішення, як розставити всіх проти всіх і самому водночас не втомитися. Ті, хто формуються, теж намагаються створювати певні зосередження. Шукають засоби, як стати розумнішими, отримати розвиток і не зникнути в результаті невдалих комбінацій і дій.

7) —...

8) —...

...

Зауваження.

— Трапляється так, що деякі варіанти розмов, які передбачалися як основні, можуть виявитися не такими. Можливо й самого себе переказати, як це трапляється постійно. Іноді буває, що «активність» не може витягнути власні прагнення, і «щось» відмовляє. Іноді такий «субстрат» може «врятуватися», «зрозумівши» іншу «думку», і тоді відбувається щось подібне певному синтезу.

— Іноді «думки, техніки, практики, винаходи...» можуть змінювати перебіг розповіді.

— Буває, що з невідомого джерела виникають нові «розповіді», які докорінно змінюють усе те, що відбувається.

— Завжди одночасно присутні й екстенсивні, й інтенсивні думки...

— При кожному новому розкладі виникають діючі з конституцією іншого значення, тобто з новим типом прагнень. Й іншим потрібно підлаштовуватися під них або зникнути.

— Завжди залишається відкритим питання «про випадок, долю, генії та інші... слова».

2.2. «Мапа» в одній з точок розвинених оповідань

Оформлення думок у розповіді може бути «нескінченною» безліччю. Можна уявити те, що може бути в одній із багатьох точок існування будь-яких форм присутності. Імовірно, що «в циклах багатьох історій» може бути присутнім якась уповільнена стала розповідь. Спрощено таку схему можна уявити так, як це показано нижче (*Схема 6*).

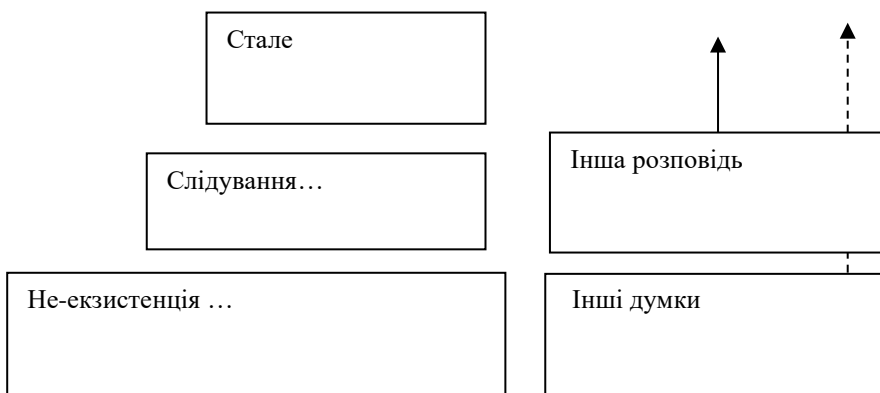
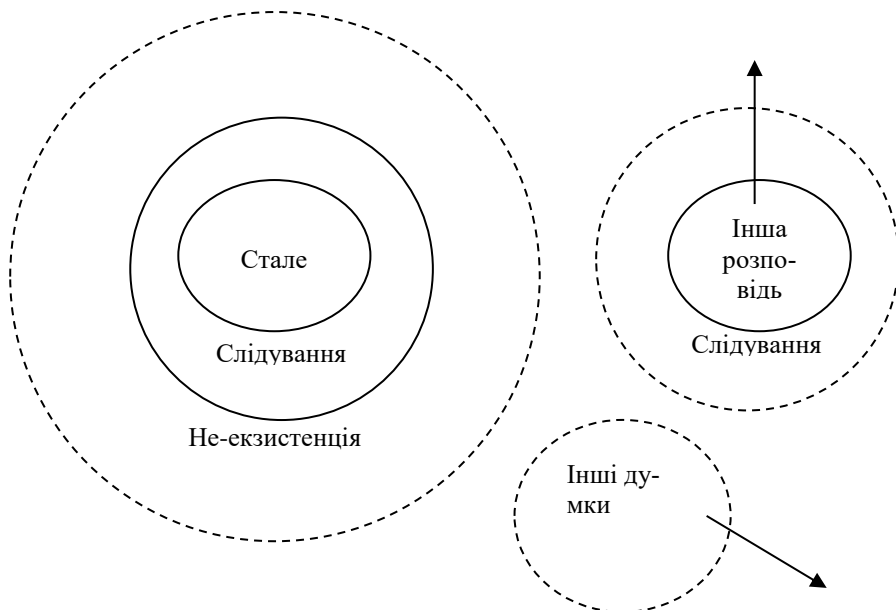

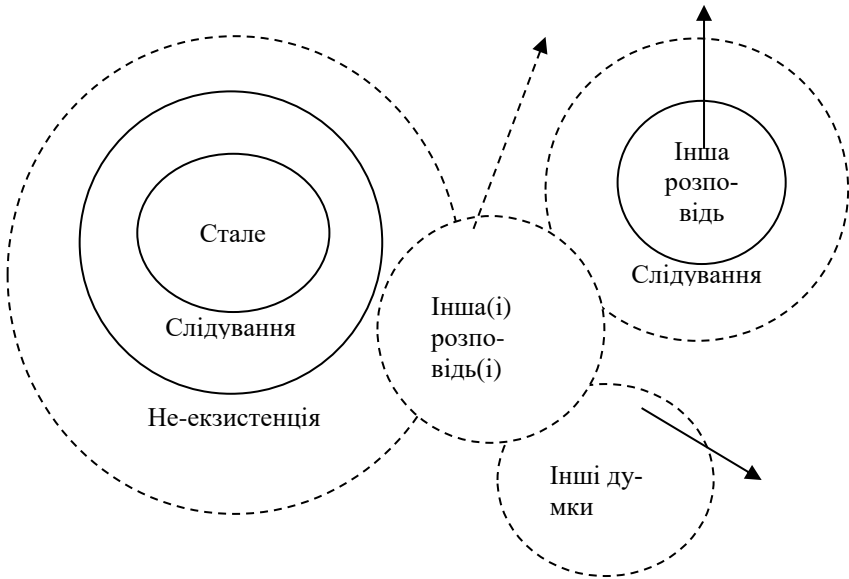
Схема 6. Когнітивна мапа

Думки та форми. Розглянемо Схему 7 по-іншому, а точніше, як постійне мислення з включенням форм.

Схема 7. Думки та форми

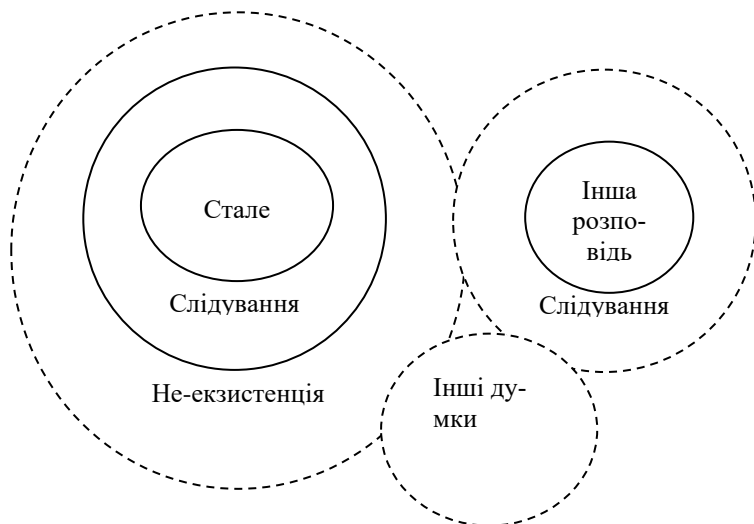
Невідомий (Схема 8). Стале завжди мислить про те, щоби взяти й помислити щось інше, і запропонувати це в не-екзистенцію...

Схема 8. Невідома розповідь

Причому розміри оповідання (Схема 8) повинні відповідати задуму існуючого завдання. Звідси відкритими при таких роздумах залишаються питання — про що буде розпо-відь? З яких прагнень усе це з'єднувати? Що повинно бути сенсом або не-сенсом?...

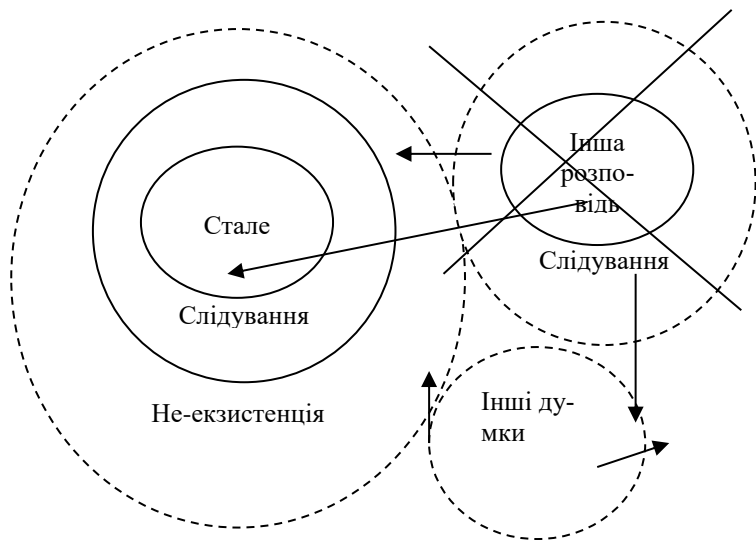
Само-розповідь (Схема 9) Найчастіше це означає кінець усього періоду, хоча завжди є надія на щось інше. Але таке оповідання, якщо оцінювати величезний пласт розповідей, найчастіше призводило в підсумку до повного переказування, і те, що існувало спочатку, може зникнути наприкінці.

Схема 9. Само-розповідь?

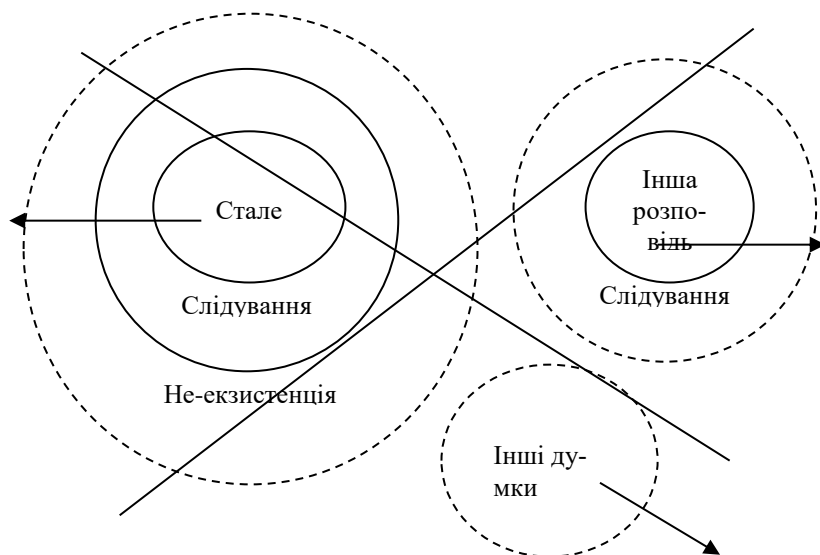
Крім того, те, що існує як стає, воно тому і відбувається як стає з його попередніми історіями тільки тому, що воно не переказує самого-себе. Найчастіше методика завжди буває іншою й полягає не в тому, щоби самому розповідати, а навпаки — у тому, щоби дозволяти розмножуватися іншим багатьом історіям. Але в «оповіданні» буває всяке.

Стати загальним оповіданням (Схема 10) на дуже важливих умовах, водночас розширити не-екзистенцію.

Схема 10. Стати загальним оповіданням

Перестати розповідати (Схема 11). Подібне має на увазі автономію, суще і т. д. Результат такого може бути яким завгодно. Наприклад, думки, існуючи самі в собі, просто згодом будуть переказані, і на їхніх «уламках» виникнуть нові інші оповідання й нові думки.

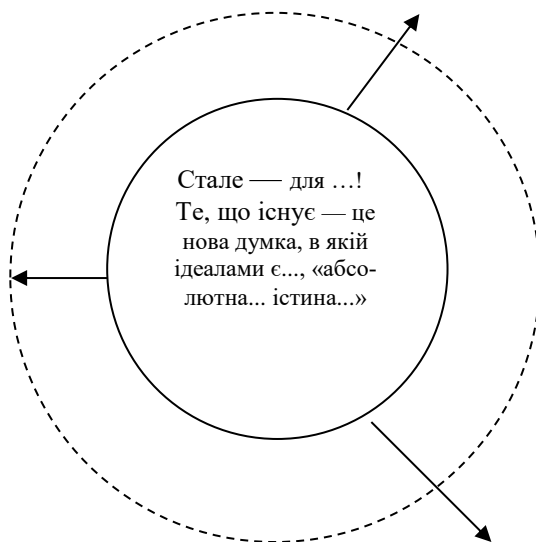

Схема 11. Перестати розповідати

Проблема в тому, що «бути так» дуже не просто. Це пов'язано з різними питаннями. Як завжди, усе швидше йде поступове зникнення сенсу, крім того, «цілі» в таких умовах перетворюються на самостійну розповідь зі своїм поглядом «як мислити». Попередня розповідь залишається, але це з кожним актом розуму дедалі швидше старіє субстанція, яка завтра буде прагнути в небуття.

Розглянемо ситуацію з точки зору внутрішнього присутнього.

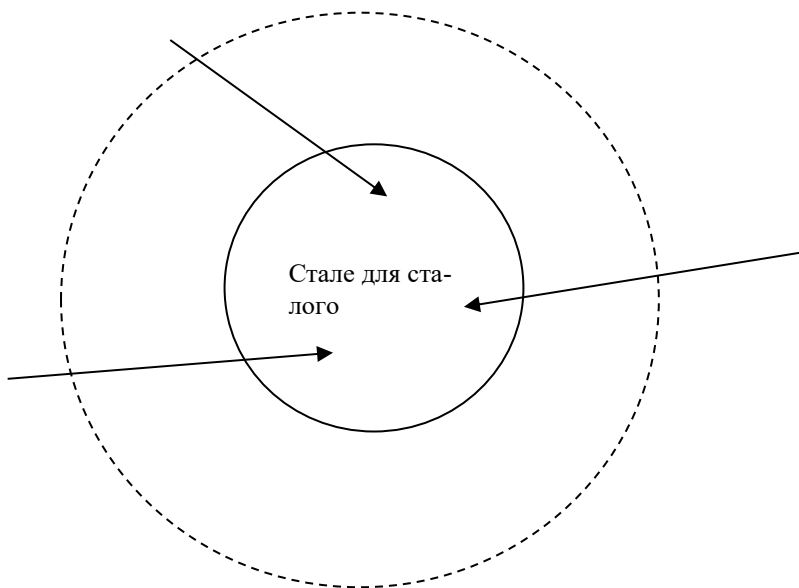
1) Зростання, розвиток і розширення того, що існує.

Схема 12. Стале для ...!

Невідома пропозиція нових думок, тобто нової-(минулої)-думки-подорожі-..., яка могла б захопити в нове-стале-.

2) Стиснення того, що існує. Те, що вже стало — для тих, хто став.

Схема 13. Те, що існує для існуючого?

А де ж «велике відвантаження думок-існувань...?»

3) Внутрішнє зникнення сталого.

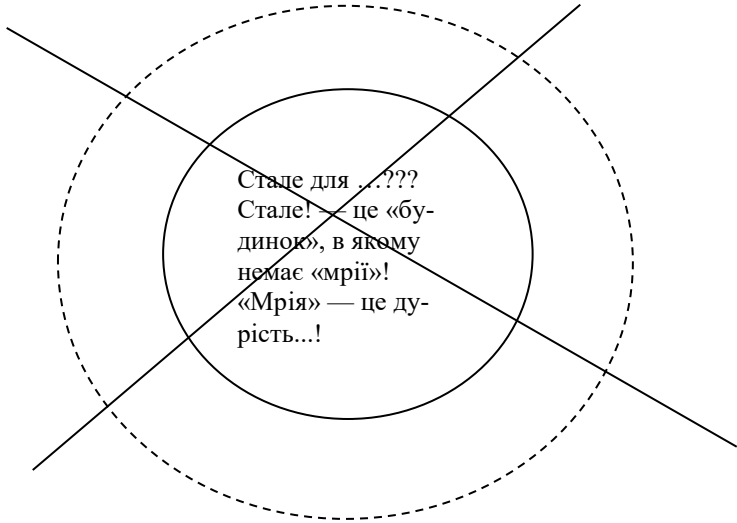

Схема 14. Існуюче для всіх???

Кожна стала думка, імовірно й дуже умовно, свого часу перебуває в одній із цих точок. Після цього відбувається завершення розповіді (смислів, норм, цінностей, інститутів...). Йде «завершення» уявлень про благо. Надалі йде забування й іншого буття, а також і інші кризи. Що буває після? Остаточний кінець, новий початок, або «нове середньовіччя», або «якийсь... ізм на практиці», або все відразу на різних ділянках? Що далі?...

Усе розкрите в розділі обов'язково пов'язане з проблемою інтелекту. Зміст (центр — периферія) мають усі існуючі сталі думки, але й не тільки, це також належить до всього іншого — до «одиниць» думки та інших аспектів на кожній ділянці того, що відбувається.

Оцінюючи інтелект у тому, що вже існує, потрібно припустити, що така «сутність» присутня «всюди». Але різниця між «ним» — це різне його залучення в мислення, тобто зміст присутнього залежить від ділянки розповіді і її особливостей. Водночас, чим ближче до центру сталого або чим далі від діючого, тим більш істотніше і значніше представлені певні думки. Аж до повного нерозуміння такого позавчення.

2.3. Те, що існує, та розповідь

Етапи подорожі того, що існує:

1. Фіксація, схоплювання й боротьба за становлення. Випередження на локальному галузевому «майданчику».

2. Розширення оповідання «в просторі й у галузі», а потім визначення цього. Перемоги на «локальному» майданчику.

3. Вихід і контроль над своїм-ново-позначеним «простором». Перемоги на локальному «майданчику».

4. Вихід на загальний «простір» у якості головної розповіді.

5. Прагнення до становлення. Боротьба з першою, другою і третьою розповіддю... за головне місце в якості? Боротьба з новим другим... Боротьба з черговим першим, другим, третім... Кінець протистояння з другим. Ствердження.

6. Утримання.

7. Підтвердження.

8. ...?

Кінець завжди визначений своїм початком.

Зазначимо звичайну певну якість стрижня будь-якого сталого¹⁶⁰ — його цілісність, наступність, новизну, відтворення, сучасність, цілісність конструкції, конкурентоспроможність, стабільність, ефективність участі в грі, «підґрунтя за межами» і т. д., що й дозволило гравцеві виграти всі локальні протистояння у своєму галузевому майданчику, стати тим, що існує, а потім і першим або головним. Припустимо, що інтелект — це значна частина механізму, який дозволяє відтворювати думки певного значення, а також дає можли-

---

¹⁶⁰ Кожній дійсній активності.

вість грати, а іноді і вигравати змагання.

«Розглядаючи» стрижень ще «до виникнення», а потім і саме існування, потрібно пам'ятати про значення різних «оповідань», де йдеться «про будівництво» чогось більш досконалого, порівнюючи з тим, що вже існує як-вчення. Водночас «засновниками» та «тими, хто вдосконалює» думки можна приблизно вважати саме активності, які споруджували щось нове для своєї реальності. Популяризаторами можна вважати представників, а лабораторіями, у яких йде апробація різних методів пошуку, — різні «конструкції». Потім це все знаходить втілення в розумовій площині. Водночас стрижень — це не просто механічний зліпок, це не спекулятивне бажання, — усе це має інші підстави, це значний процес, початок якого невідомий.

На кожному «етапі» виникають певні думки, а надалі з'являються нові розповіді для вирішення «актуальних» для кожного періоду питань. Старі вчення залишаються й розвиваються відповідно до викликів часу. Поступово з'являються додаткові функції і виникають галузеві уявлення для вирішення прикладних завдань. Водночас постійно відбувається процес запозичення й наслідування всього цього в суцюзі.

Стикаючись із будь-якою проблемою, яка стоїть перед сталим, виникають думки про рішення. Такі історії потім розвиваються в щось конкретне, після рішення виникає можливість підтримувати відтворення і далі міркувати на запропоновану тему, конструюючи нові розповіді.

Тактичними діючими можуть бути різні..., але суть не в цьому, а в тому, що існують певні думки й питання, які пов'язані з бажанням брати участь в оповіданні, стаючи розповіддю і водночас продовжуючи мислити. Тобто для реального відтворення-існування конкретного «інтелекту» є необхідним «суб'єкт обслуговування», а коли немає цього, сенс у функціонуванні інтелекту зникає.

3. «Продукт» інтелекту

Результат (підсумок) будь-якої активної суб'єктивізації — це певна думка. Основна «виробнича» діяльність інтелекту — це пере-розповідання «розповідей». Але що може запропонувати активності такій інтелект? — ехнічну мету (стрижень) і логіку участі в непростій грі. Розглянемо наступну типологію¹⁶¹ представленого (Схема 15).

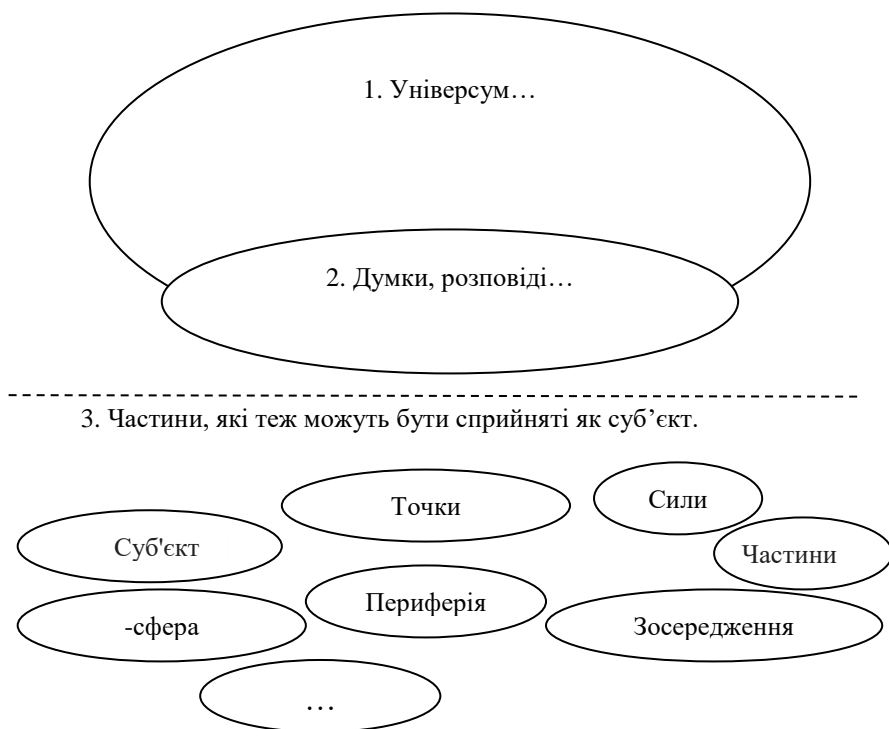

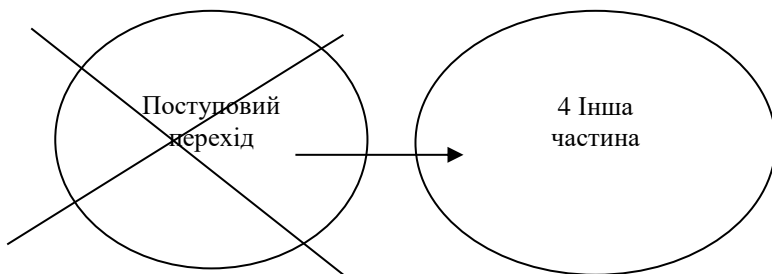
Схема 15. Види того, що представляється

¹⁶¹ Досить обмежену.

Ще раз зазначимо, що форма, структура не мають ніякого значення, тобто все це другорядне, головне — те, «для кого й що робить інтелект», під це і відбудовується все інше.

У «дійсності» «присутні» «процеси», і для досягнення «зрозумілих результатів» необхідно здійснювати «поштовхи», і «техніки» неймовірно «посилюють» подібне. Наприклад, для впливу на значну зосередженість існуючого необхідно створити спочатку «сенс», а потім і потужний, значний «канал», сила якого була б пропорційна поставленим завданням.

На наступному черговому етапі імовірно виникає й постійно повторюваний 4-й тип (*Схема 16*).

Схема 16. 4-й тип

Оцінюючи інтелект за продуктами, можна виділити два типи:

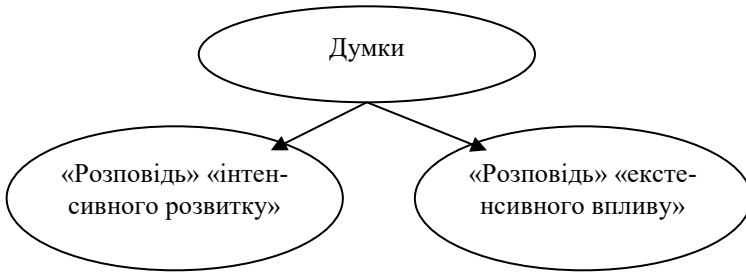
- Для вирішення завдань інтенсивного зростання.
- Для вирішення екстенсивних проблем.

Звичайно ж, можна виділити фундаментальні, прикладні... думки, а також вказати на «схеми»..., але це все несуттєво. Швидше за все, усе це «не продукт», а його форма оформлення, засіб формалізації «розповіді» і т. д. У такому значенні можна виділити також і такі «наголоси» думок, як

«модель-схема-акт». Але все це не дозволяє зрозуміти логіку «виробничої діяльності».

Зведемо «до простого», а також зазначимо дві головні частини, які створюються інтелектом для будь-якого абстрактного активного (*Схема 17*):

- «розповіді» «інтенсивного руху», тобто перспективи і способи технічного «руху»;
- «розповіді» «екстенсивного впливу».

Схема 17. Основні думки

Ці дві прості «розповіді» можуть розпадатися на якусь безліч, сотні і тисячі інших оповідань, що уточнюють і розширюють. Наприклад, це можуть бути: думки про розвиток і тенденції взагалі; про необхідність вдосконалення тієї чи іншої «галузі»; про «дії» гравців і їхні плани; про «способи» становлення і т. д.

З'єднаємо думки й активності:

1. Для того, що стало — це може бути «пропозиція технічної мети»; коригування такої технічного завдання; прогнози й перспективи розвитку «гри» на найближчі великі й малі періоди; способи виграшу, участі в грі і т. п.

2. Інструмент для частини, а також розповіді (напряму), галузі,... Наприклад, для частини — це «бачення майбу-

тніх перспектив у цілому». Для окремого діючого — це «проект окремої комбінації»; довгостроковий план руху до точки; активність у довгостроковій перспективі; розроблення правил. Для відокремленої частини — це «способи формування суб'єктності та перспективи на найближчі періоди».

3. Інструмент для забезпечення роботи будь-якої «зосередженості»... або всього того, що може бути сприйняте як активність. Це може бути: сума, частина, точка, сила, периферія... Наприклад, це перспективи розвитку на найближчі і тривалі дистанції; переважання у «сфері» або «галузі», яку заповнює представлене, тобто інтенсивна майже-участь; вивчення інших; розроблення певного способу мислення. Для звичайного діючого — це, наприклад, концепція; значення певного виду та інструменту впливу; розроблення певного виду інструменту.

4. Для загальної частини — це, наприклад, розповідь про рух на різні періоди або вирішення питання «про те, куди і як можна направити думку». Це також може бути «оповідання» про те, що можна запропонувати різним думкам для їхнього зосередження під інше призначення, тобто формування з них іншого зосередження.

Зауваження та прикладні питання.

— Можлива будь-яка фальш-класифікація, але все залежить від того, що буде представлено та думок для нього. Відповідно, «від підпорядкування» і «виду розповіді» можна говорити про внутрішній зміст, структуру, форми функціонування інтелекту та інші особливості.

— «Побічних» думок, які визначає інтелект, може бути скільки завгодно, але важливим залишається тільки головна уявлення про думки і викидання.

Отже, усе¹⁶², імовірно, щоби бути в межах можливостей інтелекту, має мати «активний» стан. До того ж, якщо сере-

---

¹⁶² Йдеться про «розширення» уявлення.

довищем не досягнута певна зосередженість, то застосування інтелекту в тій чи іншій «галузі» втрачає сенс, і потрібно переходити до звичайного типу лінійних «роздумів», що повністю розкриє зміст або як-небудь інакше вирішить присутню невизначеність, завдання або тотальну невизначеність, що триває.

3.1. Обумовлений інтелект

Обумовлений інтелект існує для забезпечення прагнення до конкретної присутності. Причому такі сутності в повному масштабі і далі діють тільки там, де відбувається «головний» культ (*Схема 18*).

Все імовірно так і вибудовується, як це зазначено в *Схемі 18*.

— Спочатку присутня технічна ініціатива-потреба¹⁶³ з боку частини (або окремої активності), а потім це все знаходить відображення або проекцію, яка і стає практикою. Водночас, можливо, джерело й рух виникають інакше, але що там спочатку — на жаль, це невідомо, є лише гіпотези.

— Для обслуговування оповідань і прагнення до своєї «мрії» і виникають різні інструменти: думки, частини, компости...

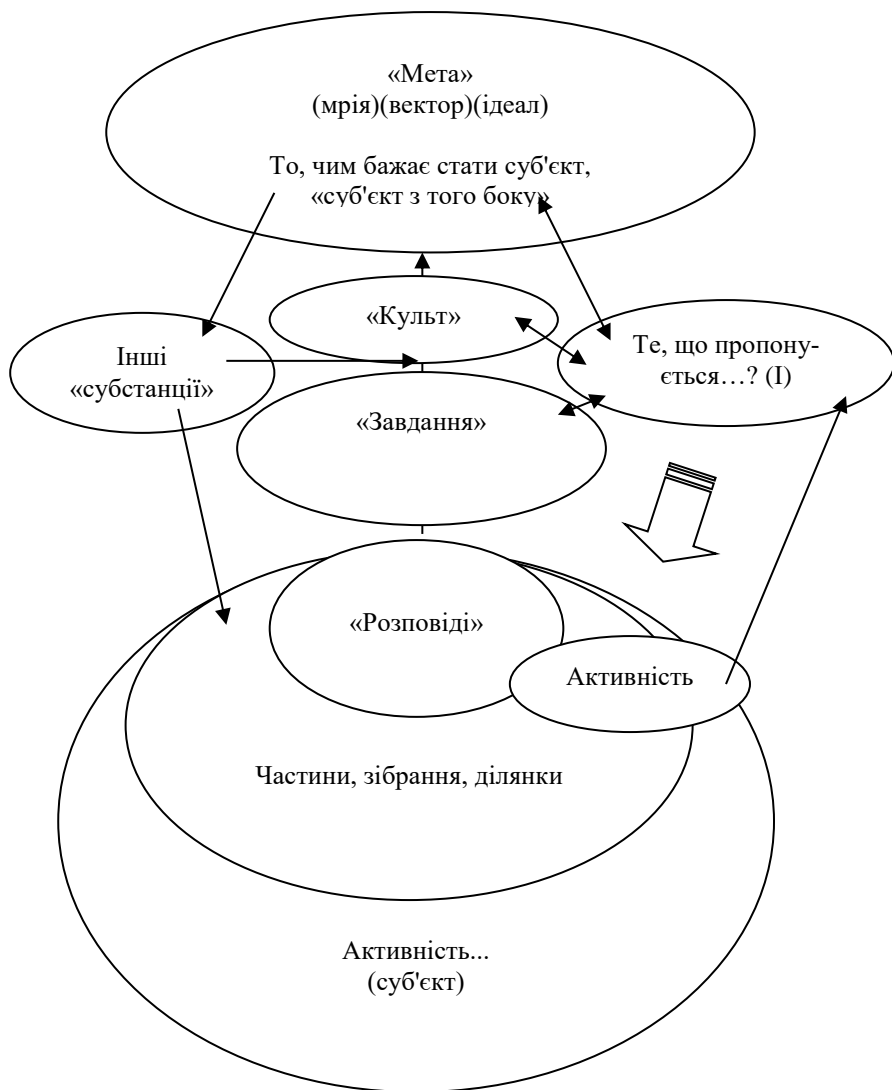
— Водночас інтелект у такому прагненні до мети виконує певну функцію й займає певне положення¹⁶⁴, яке зазначене нижче на *Схемі 18*.

— Згодом, при розгортанні «всього цього...», відбувається рух усього представленого, а також і його окремих «частин», приватним інтересам яких служить інтелект, пропонуючи різні «образи» для ефективного технічного руху до «мети».

---

¹⁶³ Свої думки, які теж можуть зазнавати певної модифікації...

¹⁶⁴ Яке і показує розмежування явищ-понять «розповідь» і «концентрат», причому іноді немає сенсу розділяти подібне, тому що в дійсності — це тільки різні функції одного і того ж.

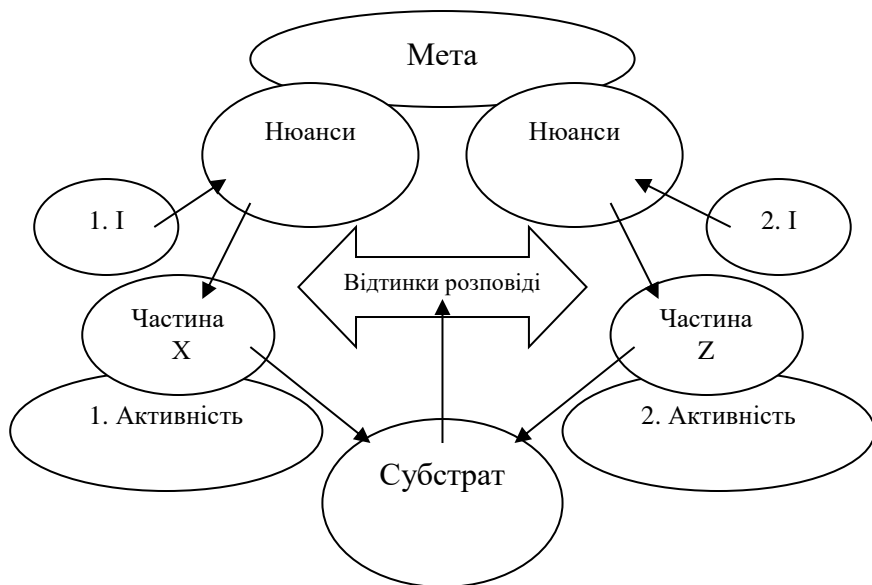
Схема 18. Інтелект в схемі

Визначені інтелекти схожі між собою. Схожими є причини їхнього виникнення, тобто це ініціатива тієї чи іншої частини, хоча в «конституції» таке може й не бути присутнім, але в будь-якому випадку «ініціатор» є творцем, а інтелект — його інструментом. Водночас всі інші «риси» залежать від потреб конкретного «представленого», а також історії конкретного існуючого, світогляду його складових і діючих, виникаючих питань і запитів та інших причин і умов.

3.2. Взаємодія частин

Обмежено розглянемо проблему взаємодії думок.

— *Слабка взаємодія (Схема 19)* — це проста схема взаємодії за допомогою конкретизації себе в межах частин через пропозицію оповідання-(думки) або її нюансів активності. У такому значенні інтелект є інструментом ведення такої ефективної екстенсивної взаємодії. Виконуючи функцію того інструменту, який у якості спекулятивного засобу працює з «метою взагалі», виділяє актуальні «для сучасності» «її нюанси», а також узгоджує це з поглядами частин, які інтелект «обслуговують».

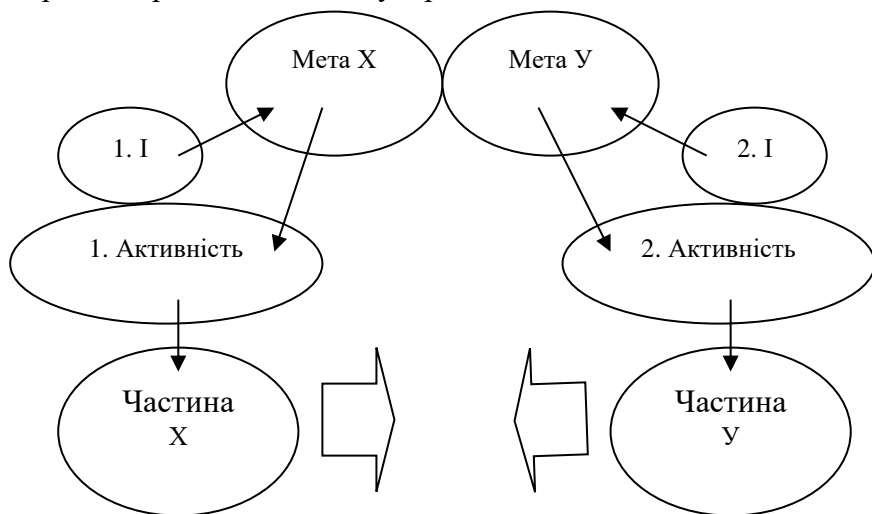
Схема 19. Слабка взаємодія

Водночас, крім основних завдань у межах такого, інтелект вирішує масу інших додаткових завдань, які пов'язані з різними формами взаємодій.

Зазначимо, що в схемі не розглядається такий інструмент, як «розповідь», у форматі якого йде постійне відкрите обговорення мети, але його в даному випадку можна включати в периферію взаємин інтелект — думка — частина.

Обов'язковою умовою існування взаємодії й інтелекту в такому контексті є схожість переконань частин всередині представленого, коли це не так — про взаємодію йти не йдеться.

— *Сильна взаємодія (Схема 20).* Коли частини рухаються до однієї думки, але бачать її по-різному (Схема 19). Коли активності бачать концептуально-подібну мету, але діаметрально-різну у своїх початкових переконаннях і в практичному виконанні. Тобто коли частина не бачить свого місця «в процесі», і такі думки не можуть домовитися про напрямок-процес, виникає суперечність.

Схема 20. Сильна взаємодія

Відбувається трансляція прагнень і спроба сформувати навколо себе сутність. Коли існує паритет і неможливо знайти способу зрозуміти думку, можливе або просте непорозуміння, або значне заперечення.

— *Точка контролю*¹⁶⁵ (Схема 21) — це протистояння мікро-активності для заняття ними ключових точок для трансляції думок, усе це може бути в контексті руху до мети або ні, але в будь-якому випадку передбачається імітаційна «зміна», хоча «телос»... не змінюється.

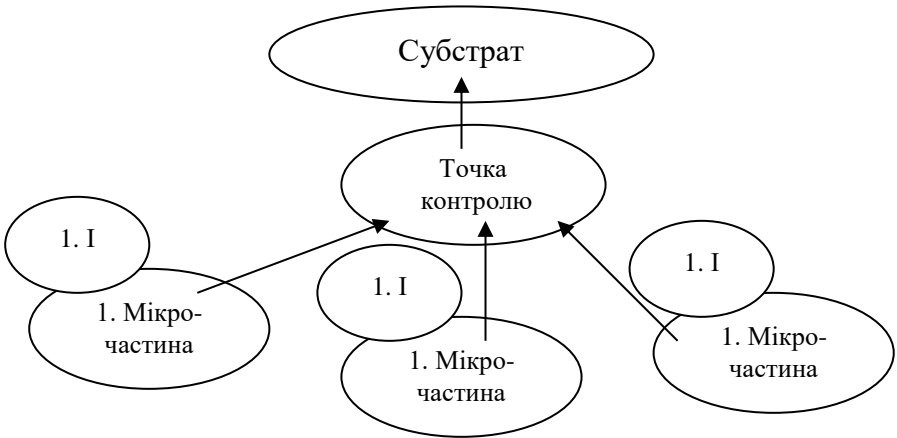

Схема 21. Точка контролю

Інтелект у такому контексті (Схема 21) просто існує як інструмент вироблення «обмежених сценаріїв».

— *Переставлення* (Схема 22) — це ситуація, коли різні думки можуть сформувати те, що існує, і не мають нічого спільного, тобто одночасно йде й заміна прагнень.

¹⁶⁵ Коли немає в-куди — це тільки «гра», яка закінчується нічим...

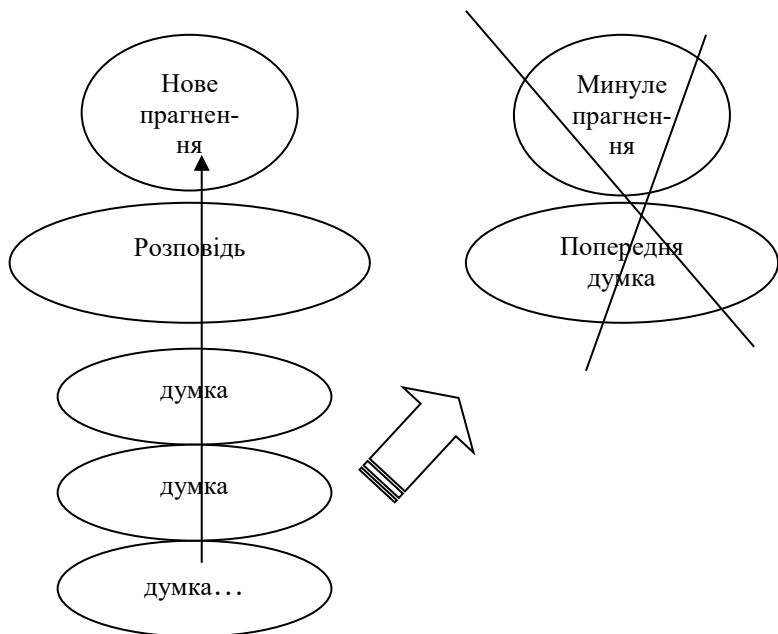

Схема 22. Перестановка думок

«Інструментом» може бути все, що завгодно. Причому можливий розвиток цього на інших рівнях — це ситуація, коли різні думки не мають нічого спільного й намагаються перебудувати одна одну «всюди». Водночас обов'язково залучення субстрату і його включення. Звідси таке змагання «оповідань» може «статися» на будь-якому поверсі й у будь-якому контексті. Оцінюючи внутрішній стан, завжди важливо враховувати, що відбувається, — це коригування або зміна, або ж інший процес.

— *Протистояння з протилежних представництв.* Таке змагання може розвиватися на різних рівнях, наприклад, на «абстрактному», тобто переказом своїх думок частині, що дозволить у майбутньому налаштуватися по-новому на нові думки. Це також вплив на будь-яке, що розповідається, або

на якусь структурну частину. У всьому цьому або для обслуговування такого — можливості для застосування інтелекту не обмежені або, точніше, обумовлені «фантазією, засобами і здібностями».

— *Точка контролю як центр зосередження інтересів.* В тому, що набуло існування, саме подібні точки контролю, які виникають в результаті «відкритих» змагань, є центром «зосередження інтересів» частин. Тобто виграш змагань дозволяє активності отримати доступ до реалізації своєї «розповіді». Причому відмінність між думками є значною. Подібна «різниця» знімається створеними раніше «основними точками зору про оповідання». Інтелект в такому контексті, обслуговуючи такі «уявлення», поперемінно знаходиться у двох фазах:

— в той момент, коли якась думка не перебуває в точці контролю;

— в той момент, коли думка знаходиться в точці контролю, інтелект в межах своєї «компетенції» вже-безпосередньо «обслуговує» наявний стан.

4. «Прикладне» застосування

4.1. Інтелект і джерело активності

«Джерело» активності є «тим», «хто» керує рухом, у такому обмеженому уявленні це джерело теж може бути сприйняте як активність, яка або висловлює «інтереси», або за допомогою різних механізмів рухає «все це» до наміченої мети. У такому контексті і виникає «певна необхідність» в інтелекті (*Схема 23*).

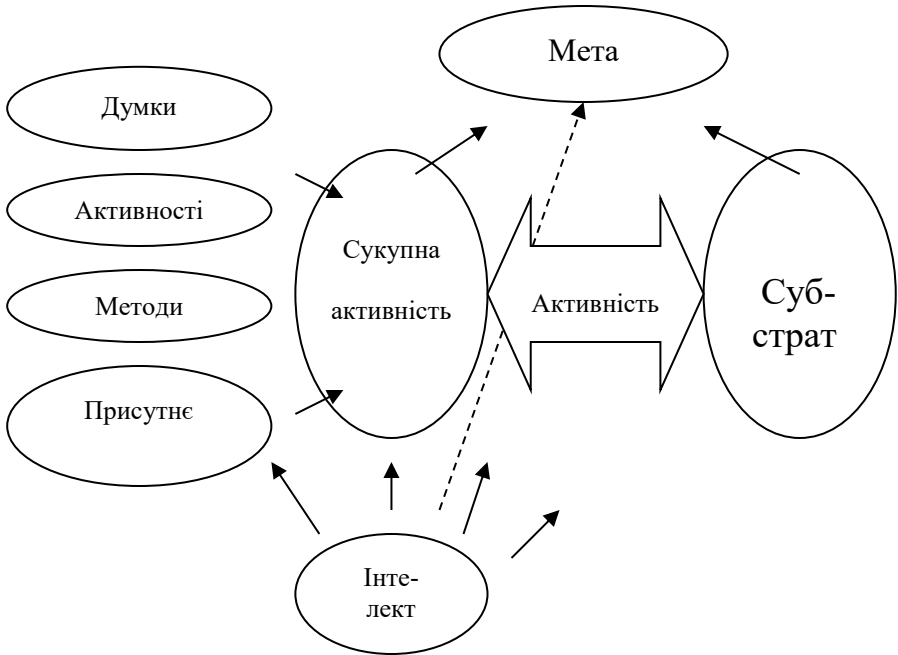
Припустимо, що такий інтелект може бути декількох типів: у тому що існує, у тому що намагається стати, у тому, що слідує, і в не-екзистенції.

— Дійсно-існують і наділені повним функціоналом тільки в будь-якому тому, що вже існує. Такі частини в основому забезпечують існуючі думки. Зайняті питаннями допомоги в прийнятті рішень та реакції на внутрішнє й інше, яке відбувається. Якщо йдеться про те, що існує як стає — це ті самі «фундаментальні» інструменти, які в контексті обслуговування оповідань разом із ними опосередковано беруть участь у контролі-вібрації, а точніше, обслуговують таку участь частини або активності від них.

— В тому, що стає, такі інструменти досить розвинені, але вони не мають тих масштабів, як у тому, що вже існує як стає, бо мета, тобто її розмах — несумірні. В такому значенні можна говорити тільки про копіювання деяких можливостей центральних інтелектів із тими чи іншими обмеженнями, які містяться в завданнях, що потрібно вирішувати, а також структурних компонентах і т. п.

— Припустимо, що в не-екзистенції інтелект не виконує жодних дійсних функцій і існує для імітації вібрації.

Причому таке мислення не-тільки не не-до-розвинене, воно відсутнє в повному сенсі як те, що відтворює мислення.

Схема 23. Інтелект і джерело активності

Отже (Схема 23), такий тип діючого можна застосовувати в цій «галузі» за чотирма «явними» напрямками та в одному більш абстрактному:

1) Це оцінювання того, з чого можна споруджувати «думки». Або це все, що пропонує сукупне середовище, під яким можна розуміти все, що можна завтра залучити для будівництва зосереджень.

2) Це сам «аналіз» чинного, його можливостей, структури, особливостей і на підставі цього — створення «моделей покращення та вдосконалення» даної сукупності.

3) Крім того, це аналіз того, «що відбувається», і на підставі цього пропозиція різних думок про вдосконалення подібного.

4) Оцінка того, як субстрат сприймає «те, що відбувається», це також аналіз «існуючих» думок, і на підставі цього — створення оцінних уявлень про те, який дійсний вплив виникає в результаті. Надалі створення оповідань — для управлінських задоволень запитів частин і для більш ефективного руху в заданому напрямку.

5) Робота зі змістом, «розжовування цього...», «глибинний» «аналіз» такого змісту, а також коригування і постійна актуалізація думок для більш ефективного і постійного включення в «контури» поняття «зосередження».

Структурна «підпорядкованість» таких інтелектів може бути різною. Такі інтелектуальні частини можуть бути в складі активності, бути частиною стандартних частин або просто самостійними сутностями, що залучаються ззовні.

Іноді такі частини можуть бути сприйняті як елементи звичайного характеру. Зазначимо, що коли це стає таким не тільки за зовнішніми атрибутами, а й за змістом — це «кінець» інтелекту, в результаті залишається тільки імітація подібних зусиль.

Справа в тому, що інтелект не може бути частиною «схеми активності», — він може бути тільки каталізатором. Якщо він перетворюється на частину механізму, уся ефективність зникає.

4.2. Інтелект і вплив

Про застосування інтелекту для розвитку впливу можна говорити досить довго, але зосередимося на головному, залишивши за межами все часткове.

У цій сфері перед інтелектом, який залучається для вирішення цих завдань, стоять два питання:

1. Як створити уявні потужності в існуючій точці (це відтворення і всі суміжні аспекти).

2. Як за допомогою такого ефективно створювати «розповіді в...»: швидко, якісно й ефективно. Подібне завдання може мати варіації... і це є друга проблема, що також буде коригувати й перше питання.

В межах запропонованих питань і протікає зайнятість інтелекту. Причому ці дві проблеми можуть мати різні аспекти відмінності — від пошуку варіанту ефективного обмеження й до вибудовування ігрових думок у межах «просто-ру» або, наприклад, створення «нових» думок і т. д.

Оцінюючи загалом розповідання як мистецтво, необхідно вказати, що немає «думок взагалі», немає «розповіді взагалі», а існує конкретна «існуюча тривалість», і в ній — присутні типи і види такого й ті завдання, які стоять перед діючим, його інструментами, а також конкретні технології, методи... Не будемо заглиблюватися й описувати розвиток такого мистецтва за останні довгі періоди, для цього існує маса іншої літератури, крім того, це буде досить непрофесійно й поверхнево. Також у нас немає можливості докладно розкривати думки кожного окремого виду присутності, яка намагалася бути дійсною, для цього досить інших професійних оповідань. Зупинимосся на тому, що застосування інтелекту в межах мислення нового покоління бачиться тільки в наступному форматі.

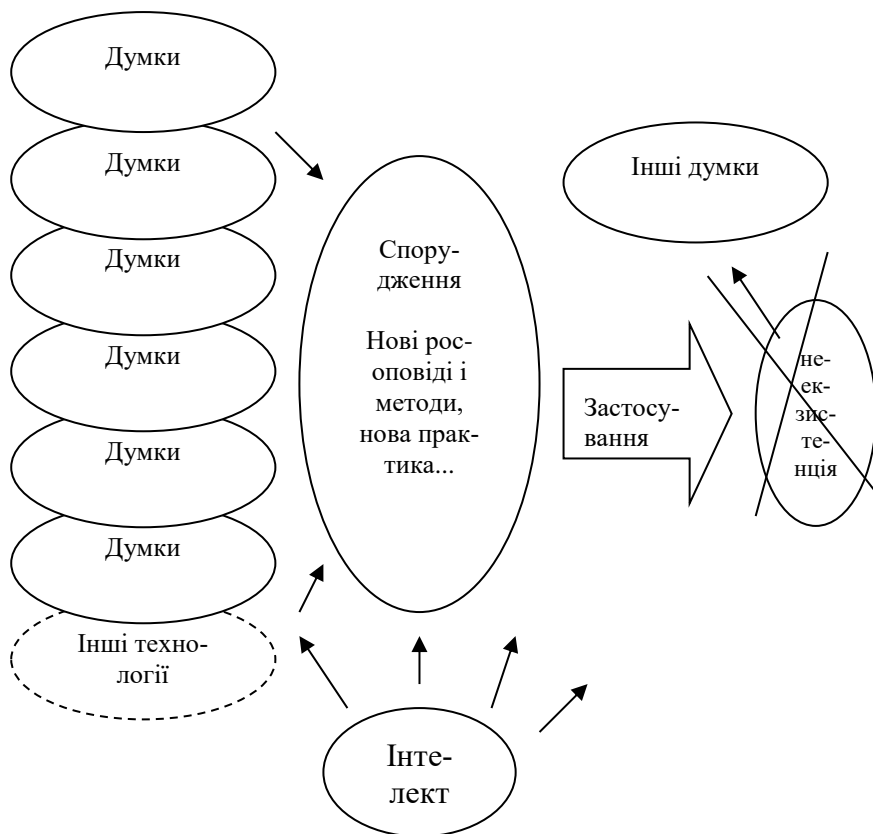

Схема 24. Інтелект і вплив

Можливості для застосування інтелекту можуть бути задіяні в усіх напрямках (Схема 24) і в межах інтенсивного розвитку в якості мислення, а також у напрямку екстенсивної розповіді.

Водночас будь-яке абстрактне розповідання в межах прикладного застосування можливостей інтелекту можна зобразити таким чином (Схема 25).

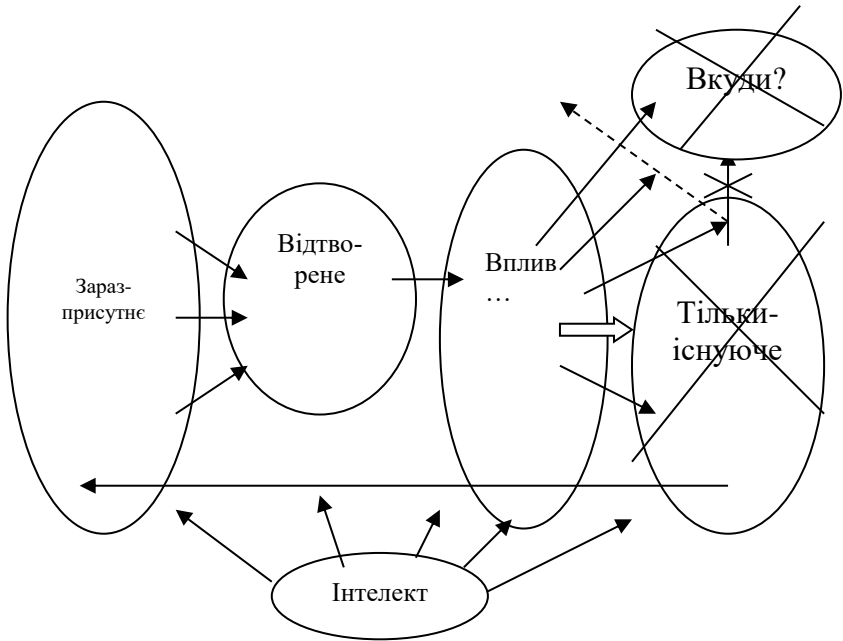

Схема 25 Інтелект і будь-яка розповідь

Водночас самі «частини» іншого можуть ставати «середовищем», з якого буде споруджуватися думка.

Інтелект, з точки зору впливу, може використовуватися (Схема 25) в різних напрямках:

- 1) Оцінка сукупного «середовища» щодо можливості створення з нього думок.
- 2) Спорудження сукупних оповідань із середовища для тривалих оповідань.
- 3) Самі думки, тобто сукупність «заходів» і дій у просторі й часі.
- 4) Активність може застосовуватися по відношенню до чого завгодно, до будь-якої частини розповіді.

5) Для мислення потрібно вивчати й розглядати вчення — усе його присутнє.

Створення «ідеальної розповіді» — це теж рішення питань екстенсивного протистояння, тому подібне також є проблемою для інтелекту.

Ще один важливий напрямок, яким займається інтелект, — це «ігри». Тобто будь-яке мислення — це певна «гра». Тому досить важливим є використання сучасних методик і знань для вивчення «гри». Крім того, створення «симуляторів» дозволяє моделювати різні «історії».

Мислення як «гра» в широкому сенсі — це «мистецтво». У кожному «епоху» присутні «свої» знання і «специфіка», але в будь-якому випадку принципи впливу залишаються схожими. Відкритою залишається «сміслова й галузева частина» усвідомлення питань впливу.

4.3. Інтелект і розвиток уявлень

Спрощено схему розвитку уявлень можна уявити собі в наступному форматі (Схема 26).

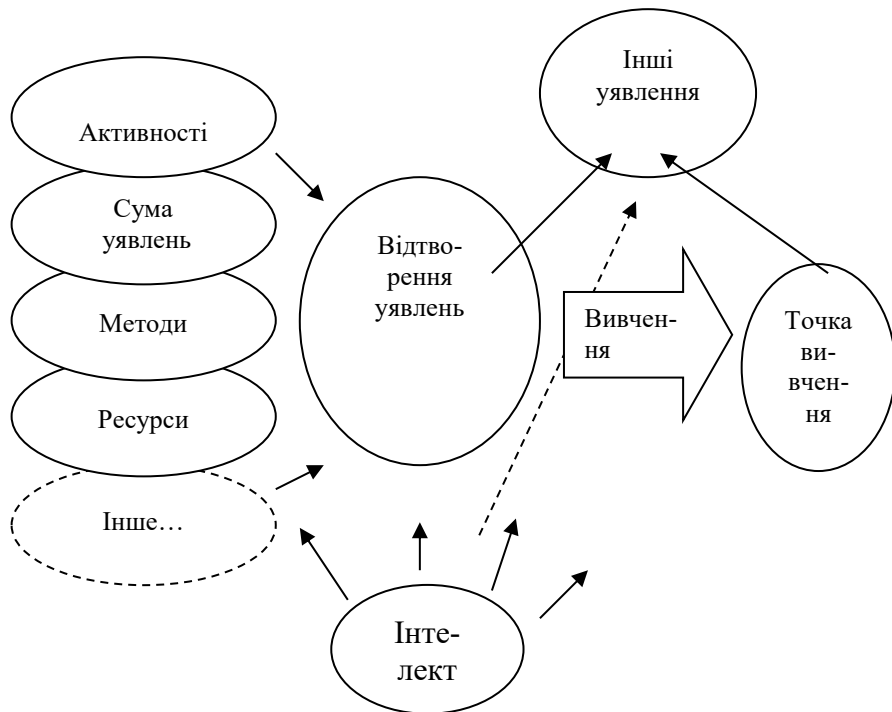

Схема 26. Інтелект і уявлення

У такому контексті або всюди в схемах інтелект виступає як інструмент, який бажає організувати розвиток уявлень, тобто на виході отримати наступні думки. Активності в такому значенні можуть займатися або працювати з усіма зазначеними (Схема 26) структурними компонентами, стимулювати розроблення. Водночас робота інтелекту в даному напрямку обмежена тільки уявою і потребами тих, хто займається вирішенням такого завдання.

4.4. Інтелект: відтворення і розподіл

Спрощено схему перерозподілу можна уявити собі у вигляді потоку нерівномірного розподілу між точками (за допомогою різних механізмів). Крім того, це також включає в себе абстракції, які стимулюють або «згортають» той чи інший рух-процес.

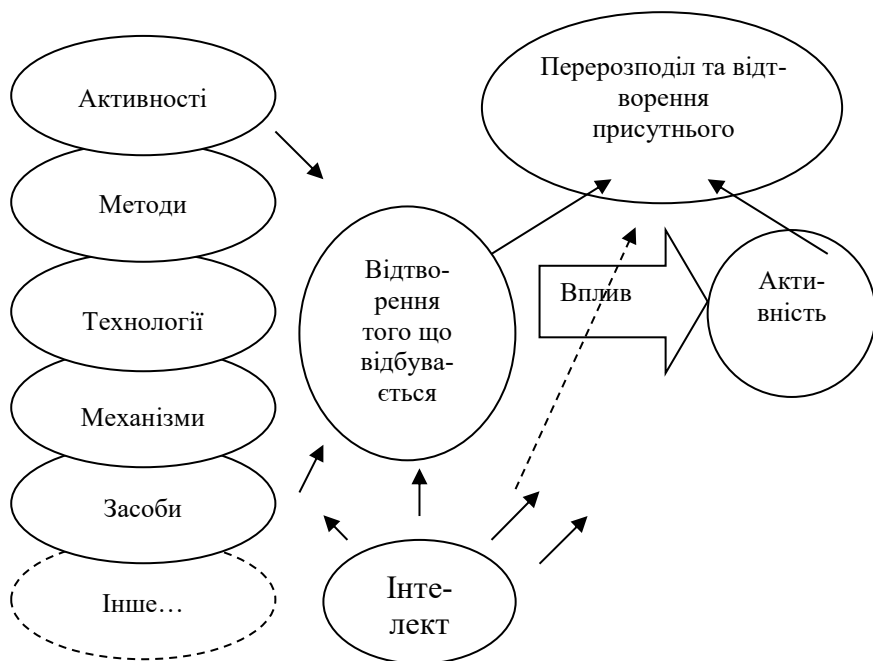

Схема 27. Інтелект: перерозподіл і відтворення

Для участі в перерозподілі і відтворенні необхідні активності, порівнянні з присутніми «масштабами». Такими утвореннями, які мають і загальну специфіку, є частини, які

за «змістом», з точки зору участі в перерозподілі, можуть бути чим і ким завгодно. На нижніх рівнях також існують суб'єкти, які є структурними частинами в тотальній активності. Усе, що безпосередньо не є «інструментом», — це не учасники, а інструмент, частина середовища, система, умова, можливість...

Інтелект, який обслуговує тотальний розподіл, може існувати в складі суб'єкту як його підрозділи або як окрема частина, яка спеціалізується на певних питаннях.

4.5. Інтелект і зосередження

Зосередження спричинило виникнення масштабних діючих. Таке зосередження теж може бути сприйняте як суб'єкт.

В межах скупчень можуть існувати частини, до функції яких можуть входити: аналіз, розроблення моделей і концепцій роботи з «оповіданнями» всередині такого утворення в цілому. Але подібного недостатньо. Чому? У більшості випадків «лінійна» розповідь виключає уявлення про зосередження як «про суб'єкта». Звідси виникають «форми» різних «розумових нашарувань про факти» — без будь-якого їхнього осмислення й подальшого проектування чого-небудь із цього. Кожна така частина виконує звичайну рутинну дію по схематичному забезпеченню будь-якого «підрозділу розповіді» або займається будь-якою окремою думкою. Але це ніяк не відноситься до тих завдань, для яких виділяється в щось окреме така технологія, як інтелект.

Для застосування інтелекту в межах «обслуговування зосередження» потрібно виділити як просте розуміння цього процесу (*Схема 28*), так і основні питання, якими повинен буде займатися «інтелект».

Першорядними для будь-якого інтелекту є різні думки про існування суб'єкту. Така думка може мати різні кількісні та якісні характеристики.

Звідси в межах інтелекту можливі різні моделі і проекти розвитку активності, а також способів подолання останніх викликів і проблем.

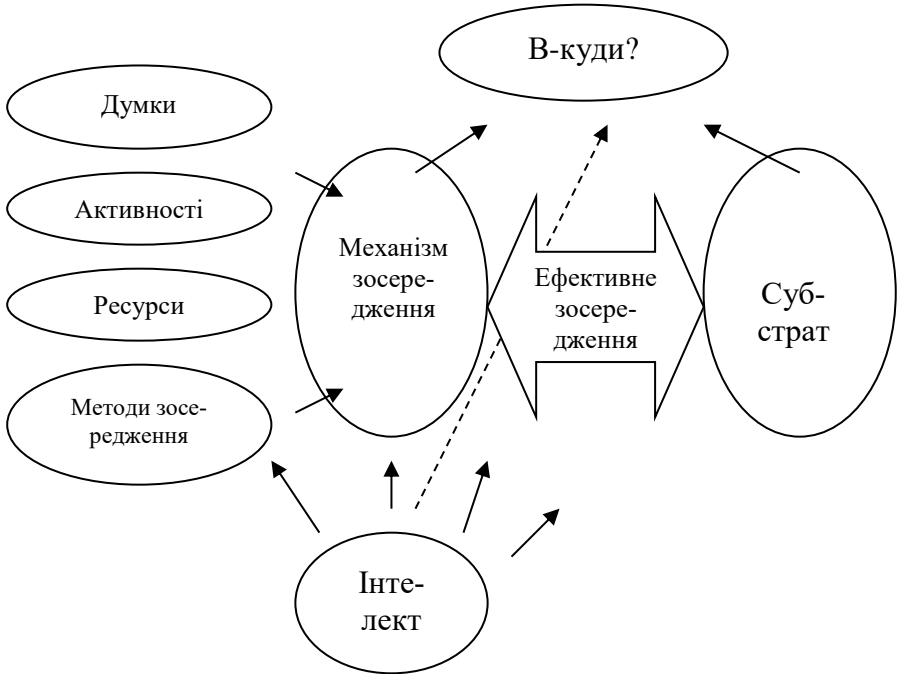

Схема 28. Інтелект і зосередження

Такий галузевий інтелект може мати самостійне існування, може існувати як окрема частина для вирішення будь-якої вузькоспеціалізованої проблеми активності. За інтелектом (Схема 28) може стояти будь-яка «активність» — це може бути й окрема частина в цілому, і джерело якогось зосередження, і щось, що знаходиться поза цим, і т. п.

4.6. Інтелект і периферія

Взаємодія з периферією — це найважливіша проблема, що стоїть перед будь-яким фокусом або будь-яким видом суб'єкту. Кожна активність передбачає різницю внутрішнього потенціалу, де є й центр думки, й інше. «Взаємодія» може мати на увазі різні відміни. Можуть існувати різні методи й механізми «включення», а також і різні «перспективи» для решти, з наступним його «підключенням» до центру активності.

Припустимо, що на практиці можуть зустрічатися два протилежних уявлення про периферію:

- випадок, коли інше для активності буде середовищем, місцем вилучення без зворотної компенсації думок;
- ситуація взаємин, коли центр підвищує якість і доводить не-екзистенцію до свого рівня.

Ці два способи мислення припускають проміжні точки і стани. Прив'язка іншого може бути різною за жорсткістю і здійснюватися за допомогою різних методів:

- жорстких;
- м'яких;
- маніпулятивних;
- або одночасно через усі перераховані.

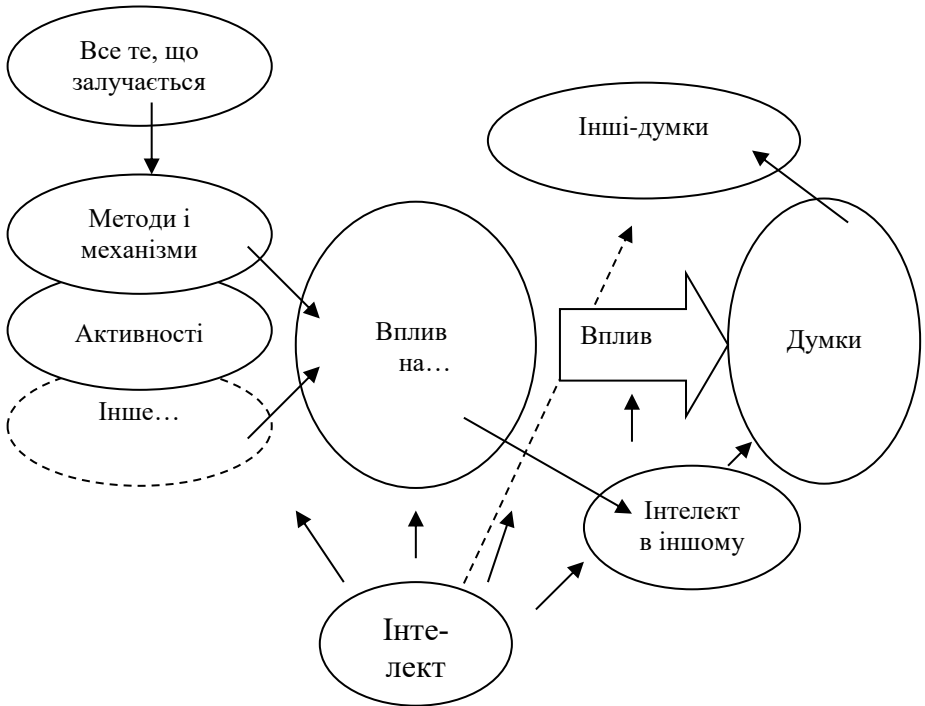
Обов'язковими принципами є:

— Монополія фокуса, яка може мати різні аспекти, але переважно це монополія на сукупне відтворення.

— «Тотальна перевага» передбачає різницю потенціалів у діючому, що призводить до перетікання. Такий обмін може бути рівнозначним \ нерівнозначним, а також контрольованим \ ініційованим \ керованим процесом.

«Підключення» «не-себе» до розповіді може включати в себе різні дії, арсенал методів нічим не обмежений — це

можуть бути і прямі думки, й інші непрямі методи впливу. Беруться вихідні думки (Схема 29), з цього споруджується все, що завгодно, надалі це застосовується для взаємодії з не-екзистенцією.

Схема 29. Інтелект і периферія

Суть Схеми 29 полягає в створенні механізмів, що дозволяють впливати на думки.

В контексті проблеми «інтелект і периферія» існують концентрати двох типів: у фокусі і в слідуванні.

— В фокусі — вони виступають у ролі виробника думок, що потім стають механізмом роботи з не-собою.

— В слідуванні не виробляють ніяких думок, і найчастіше є трансляторами оповідань.

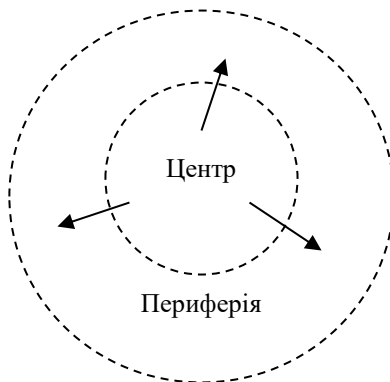
Отже, проблема суцього є досить важливим питанням для себе-активності. Для роботи з цим «об'єктом» його вивчають і розробляють методики взаємодії і т. п. У такому контексті може дійсно існувати або працювати тільки інтелект, який знаходиться в мисленні.

4.7. Периферія і центр активності

Складні відносини центру й периферії активності — це завжди процес «хто кого». Швидше за все, процес має два взаємні напрямки, тобто відбувається «постійна взаємодія» цих двох умовно виділених сутностей діючих. Розглянемо кілька можливих ситуацій «взаємодій — центр-периферія» в межах уявлень «про зростання активності» і «її можливої подальшої де-активації». Розвиток того, що стало — це процес, у який залучається значна кількість «всього із середовища», іноді це розтягується надовго. Окрема думка обмежена в часі актом і не завжди може усвідомити весь процес.

Умовно можна припустити кілька ситуацій взаємодії центру й периферії.

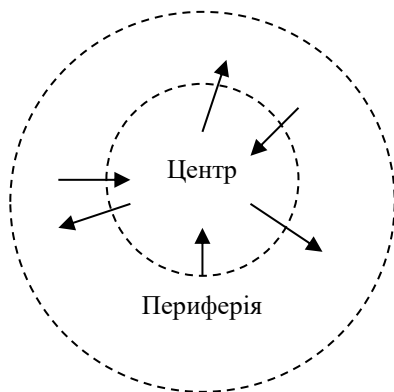
1. Ситуація перша: центр «активний» і рухається «на» периферію (Схема 30).

Схема 30. Центр рухається «на» периферію

Тільки «думка руху до іншого», тільки «пропозиція», «з перебудови думок» дозволяє активності рухатися на межі, відтворювати коливання, заповнюючи собою все у всіх значеннях. Коли «система» працює саме так, усе рухається від точки «центр».

1.1. Замкнений процес (Схема 30.1). Може повторюватися багато разів і бути замкненим.

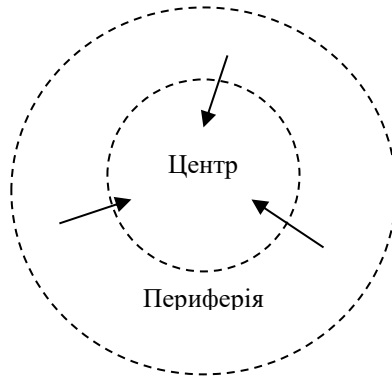
Схема 30.1. Замкнений процес

Процес взаємодії, коли йде взаємний обмін всередині активного. Коли ресурси різного стану рухаються у двох напрямках. Усі частини кровоносної та інших систем працюють стабільно. «Тіло» і його основні системи взаємодіють «правильно». Але так не може тривати вічно, у результаті процес зупиниться й почнеться інша стадія.

2. Центр слабшає, і периферія рухається в центр (Схема 31).

Коли центр перестає відтворювати активні думки — усе поглине ентропія. У результаті все повернеться в первозданий стан, якщо в цей час інший не стане самостійним діючим.

Сума виробленого кожним активним — це і є «статистика» й «тіло». Це все складається в стале й діюче. Марні часи — це періоди порожнечі, періоди відсутності активності. Такі часи — це нестале існуюче. Коли таке не завершується новим мисленням, за цим нічого не слідує. Те, що знаходиться на кордонах, рухається у вже-не-культ, «переважуючи» його.

Схема 31. Периферія рухається у центр

3. *Розповідь слабка* й за допомогою різних «думок» намагається відштовхнути простір. Розглянемо методи.

— *Замикання в культурі*. Коли йде згасання, активність перестає заповнювати собою простір, — йде зворотний процес. У цей момент фокус може прийняти рішення механічно обмежити рух іншого всередину.

— *Зміна напрямку просторів* — це ситуація, коли активний — досвідчений і досить точно розуміє і свій зміст, і стан простору, і ті процеси, у яких він бере участь. Швидше за все, це перехід до іншого чинного з іншим змістом. Такий активний може створювати умови, які дозволяють у всіх

сенсах перевести простір в інший стан. Після чого те, що зникає, буде включене в процес по-іншому. Водночас нестале може вирішити, стати активністю або протиставити себе колишньому в будь-якому варіанті. Що далі? — «партій» може бути безліч. Подібна взаємодія активності та іншого вимагає від активного визнання існування не-себе. Тобто, якщо в нормальній ситуації не-стале — це частина того, що вже існує, яка постійно набуває певних якостей, які продукують у культурі. То в останній ситуації — немає ніякого цілого. Є гра, у якій існують дві (і більше) протилежні позиції, причому іноді гравець може й не розуміти нестале, що активність — це не те, куди треба прагнути, а це інше. Водночас думки про «це та інше» завжди літають у своєму просторі.

4.8. Висновки до частин 4.1.—4.7.

Прикладне застосування інтелекту — це процес включення даного інструменту «в ланцюжок» для досягнення певного, зрозумілого результату мислення. Причому та чи інша «галузь» може мати свою специфіку, але принципи залишаються загальними (Схема 32).

Схема 32. Інтелект і «прикладний» процес

Крім того, незважаючи на те, що лінійна, прикладна схема (Схема 32) в певному сенсі «з'їдає» інтенсивне-екстенсивне значення інтелекту, але в будь-якому випадку воно проявляється на всіх її ділянках.

Зазначимо, що найчастіше «позаду» інтелекту присутня та частина, яка знаходиться на стрижні руху «до-чого».

Помилка — це тоді, коли інтелект бере на себе або на нього покладаються функції не просто «пропозиції методів по інтенсифікації процесу», а «пряма участь у думках». Інтелект — це тільки механізм мислення, який дозволяє прискорити процес розвитку розповіді, тобто це певний каталізатор зростання й розвитку думок, а не сам механізм мислення. Це ні в якому разі не «інструмент впливу» й не те, з чого споруджують такий механізм.

Чим «довше» працює інтелект у тому чи іншому напрямку мислення, тим сильніше його потенціал, сума виробленого, досвіду активності й можливостей для руху в будь-якому напрямку.

5. Інший тип

У кожному «періоді, галузі», у будь-якій суб'єктивізації в результаті чергової втоми від існуючих контр виникають незгодні з присутнім положенням справ. Причому такі незгодні не завжди поза-, найчастіше вони включені в діючу активність. Подібна незгода викликає різні інтелектуальні позиції. У подальшому виникає певний пошук «нових» рішень для вирішення не-чергових-існуючих-істотних протиріч. Навколо таких рішень-думок можуть формуватися певні згустки. Далі це може стати новим процесом. Присутня незгода може бути пов'язана з тим різним, що відбувається, наприклад: зміна активних, старість розповіді, зміна середовища, втома, нове оповідання, насувається загроза... Таким може бути або здаватися все, що «може придумати собі» активність, але, як завжди, не може себе виокремити з того, що відбувається, тобто активність вільна у своєму інтелектуальному прозорінні, але в іншому вона тільки ще-учасник, звідси таке не-включення має певний присмак. Тому те, що «сьогодні» здається нерозв'язаним, важливим і невизначеним після певного пробудження і (або) у результаті завершення розуму, стає несуттєвим.

Представники, те, що представляється, представництва... Нові частини, старі частини, контр-частини, інші частини... Цілі, думки, погляди, переконання, цінності, ідеї, вірування... Розповіді, історії, оповідання, вчення... Розповіді про оповідання, думки про думки, думки-не-мислення... Суперечності, згоди, взаємини, обговорення... Акти, одкровення, блукання, сні, божевілля... Усе це значна вібрація присутнього в сукупності й у кожній «активності». З усього цього присутнього виникають різні вихори і вири «процесів», які можна припустити, виявити, помітити, описати, зрозуміти,

заперечувати. Концентрація цього «після» може бути тим, що описується словом «розповідь» або «якась розповідь». Для розуміння того, що вже є, потрібно вивчати якусь «сталу» «розповідь», яка може тільки в обмеженому значенні існувати як лінійне оповідання. Тобто в будь-якому випадку потрібен «черговий» «калейдоскоп», через призму якого можна поглянути на перспективу, що розгортається з того боку (чергова розповідь про оповідання, і — далі по колу). Водночас те, що вважається «позитивною» розповіддю, співвідноситься з таким у певному, але не прямому значенні.

Отже, присутнім є різноманіття того, що «відбувається». Це різноманіття якимось чином через «якесь розуміння» можна усвідомити. Водночас «про нього» можна «щось» знати, але що означає «це знати», буде залишатися загадкою. У будь-якому випадку, можна припустити наявність зосереджень і турбулентності за цим. Суперечність таких зосереджень може мати значний розмір і впливати на наступне, що відбувається, усе буде залежати від розміру присутньої вже-розповіді.

Якщо говорити про постійну-чергову-сталу-ситуацію, тоді можна гіпотетично припустити назрівання чергових обгороджень думки. Знову втомлене вчення, у якому головним пріоритетом є отримання переважних значень, а досягненням — сума наявного — знову зживає себе. Зникає попереднє й думки про нього, а разом із ним різні попередні розповіді й зосередження. Існує переддень нової розмови, яку знову доводиться стримувати.

Яке воно, це ново-чергове блукання? Можна гіпотетично уявити різні погляди й точки зору на його зміст. Але таких «думок» усього декілька. Питання в тому, хто буде знаходитися на вершині таких розповідей і що буде з рештою? Картина, яку малюють, може виявитися не-думкою. Усі чергові надії, усі мрії та ідеали — усе може бути забуте... Відк-

ритими залишаються питання про влаштування такого оповідання...

Ось тут і виникає думка про розмову, яка буде визначати інші горизонти (Схема 33). Зміст — це такі собі «інші» думки. Але невирішеним залишається питання про можливість «механічного» початку такого мислення.

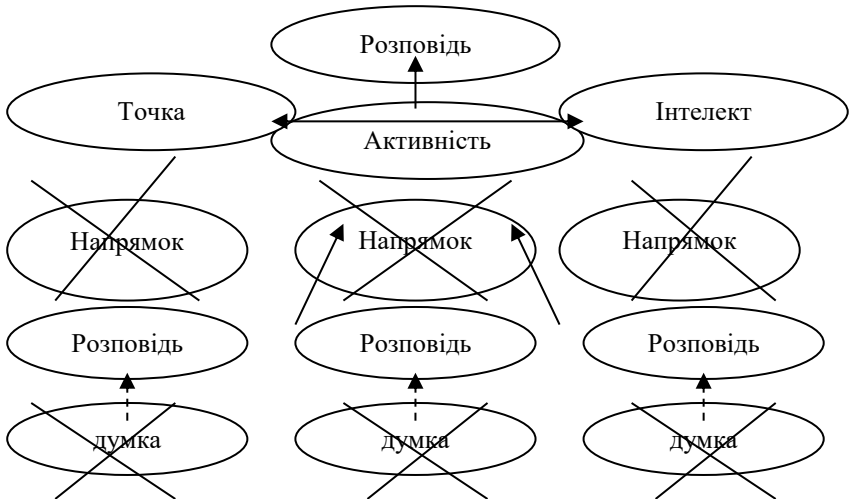

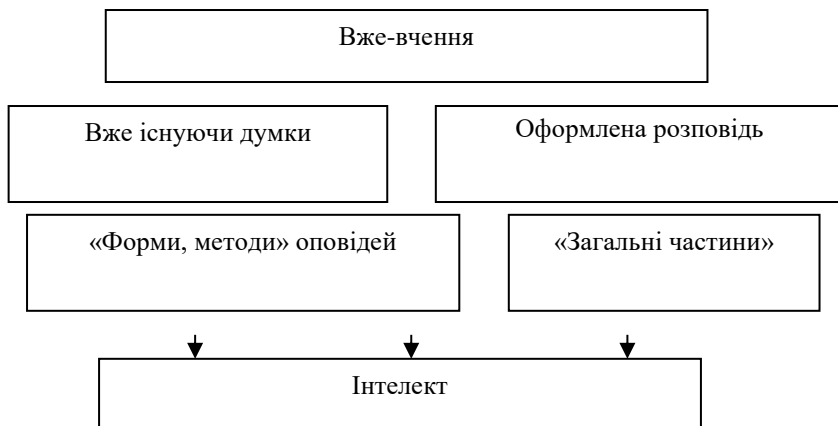
Схема 33. Інша розповідь

У будь-якому випадку..., немає необхідності відповідати прямо і ясно, що представляє із себе сюжет. Водночас історій в такому контексті може бути «не-скільки» завгодно, оповідачі обмежені лише фантазією і витонченістю власної уяви. І, знову ж таки, є проблема визначення джерела активності, його прихованості та можливості роботи з ним «через техніку» і її відносну марність в такому значенні.

6. Додаткові питання

6.1. Інтелект і аналогічна взаємодія з будь-яким сталим розповіданням

Встановимо, що інтелект не доповнює й не дублює роботу різних оповідань. Інтелект використовує різні думки як фундамент (і інше). Думка, яка існує як стале, надає позитивні думки і відтворює «схоластичні» фундаментальні розповіді. Досить загальну систему взаємодії сталої думки й інтелекту розглянемо в *Схемі 34*.

Схема 34. Інтелект і стала думка

Отже, як видно зі *Схеми 34*, інтелекту від сталих думок необхідна певна кількість «даностей і даних», що виникають у результаті програвання присутньої розповіді. Тобто інтелект може використовувати все, що вироблено в діючому оповіданні й іншими для досягнення своїх результатів. Це можуть бути як методики, так і саме «тіло» думок, але це ні

в якому разі не робить інтелект певним продовженням або ще одним типом того, що існує як-стале.

Зазначимо, що інтелект може взаємодіяти з усім, що є в оповіданні, — це стосується не тільки вже-культу, але і всього що-суще. Тобто в такому значенні інтелект — це не-прямий споживач. Водночас він також є таким же «споживачем» і щодо інших всіляких присутніх, з яких бере необхідне для свого функціонування. Наприклад, якщо в результаті становлення і відтворення в «присутньому» є певні думки та ін., а, крім того, у активності виникають певні запити — усе це буде взято за основу й на базі цього буде проведений необхідний «продукт». У цьому полягає і гнучкість інтелекту як інструменту, який для досягнення вже-своїх цілей залучає все, що надає «середовище», у той чи інший момент свого становлення. Водночас і стає може постачати щось, що може бути ресурсом для інтелекту, й інтелект сам може відтворювати те, що стане «цементуючим матеріалом» для активності.

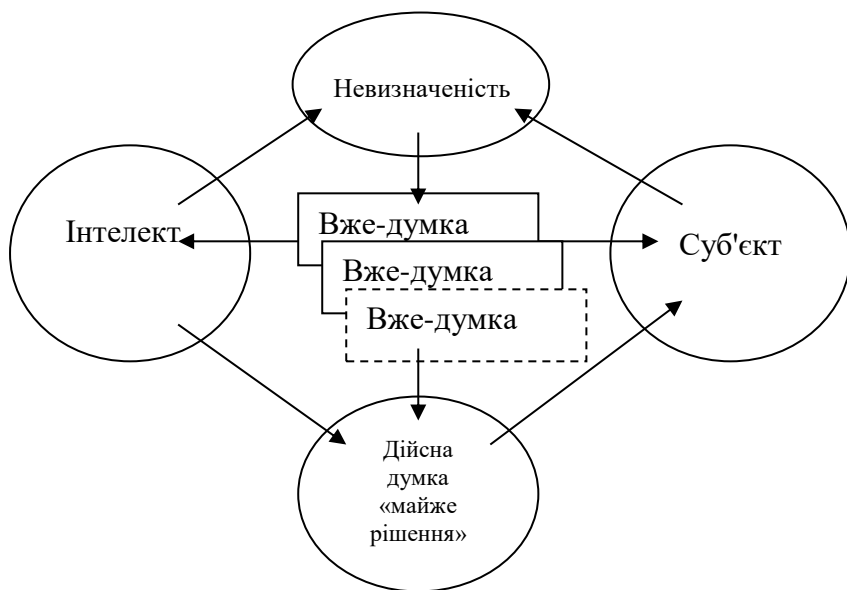
Причому в більшості випадків при взаємодії з цим існуючим інтелект — це тільки споживач. І між сталими думками й інтелектом не встановлюється зворотний зв'язок. Деякі поодинокі випадки не дозволяють говорити про взаємну вигоду цих присутніх. Тобто і стала розповідь, і вже-культ завжди з деякою недовірою будуть ставитися до подібного «учасника».

6.2. Сталі думки

Йдеться про «найпростішу» методику «роботи» інтелекту або про «стале мислення». Крім зазначеного, існує маса інших практик розглядання різного, яке зафіксоване великою практикою. Методика «стале мислення» — це певний спосіб руху структури і всього, що залучається для виготовлення «існуючого». Тобто це методологічна сума, яка дозволяє щоразу отримувати подібний результат при різних умовах і при різному необхідному кінцевому продукті. Або це певний «спосіб» виробництва розповіді, який ще можна називати «стале». Відповідно до такого мислення, «все» вироблене у вже-оповіданні може виступати в якості сталого, як сам сукупний інтелект, так і окрема думка. Водночас «сталі» думки найчастіше — це вже відсутність чогось нового — це сума, зібрана з раніше виробленого, тобто це повторення відтвореного. При такому способі мислення існує певний недолік — це відсутність оригінальності й постійна шаблонність, але там, де присутній сумарний інтелект, а також відбулося становлення розповіді, інший спосіб виробництва думок «майже неможливий» (заборонений). Але, звичайно ж, це все не виключає виключень, тобто того, що виходить за межі «безглуздості» «причини і слідства».

Зазначимо, що «становлення думок» в одній «діяльності» — це одне, в іншій — це інше, а коли йдеться про якусь частину — це абсолютно третє, але методології залишаються загальними для всіх видів мислення.

Отже, між суб'єктом і інтелектом можуть виникати відносини створення «конкретних» думок із того, що існує як уже стале, які дозволяють оперативним чином створювати потрібний «продукт» і водночас планувати залучення достатніх ресурсів і необхідний кінцевий результат.

Схема 35. Дійсні відношення між інтелектом та суб'єктом

У результаті таких відносин створюється «потік» і виникає та послідовність, яка і є ключовою рисою «сталих» відносин між інтелектом та суб'єктом (Схема 35).

6.3. «Зміст» інтелекту

Конкретний зміст реалізації інтелекту буде залежати від специфіки, історії виникнення, потреб суб'єкту, під які відтворювалася така функція. Але в будь-якому випадку кожен самодостатній інтелект — це обов'язкові три складові (Схема 36).

Схема 36. Три основні блоки

1. Активність — це і зв'язок із суб'єктом, і вибір напрямків застосування. Це все питання й щодо загального управління спрямованістю інтелекту, і відносно домовленостей із «представниками» активності щодо виробництва того чи іншого оповідання.

2. Відтворення — це створення тем-розповідей та оповідань для суб'єкта. Тобто це конкретизація того, для чого існує інтелект. Подібне може відбуватися й у межах сталої розповіді, і в межах мислення, яке набирає обертів, та інших методів.

3. Забезпечення — це все, що прямим чином не відноситься до виробництва думок, але це те, без чого «виробництво» існувати не може. Залежно від присутньої практики, сюди може включатися все, що завгодно...

З попередніх частин можна припустити, що інтелект екзотеричний перебуває між сталим мисленням і мисленням, яке набирає обертів (Схема 37). Кожна «галузь» тягне за собою певний погляд на те, якою має бути структура інтелекту, виробництво розповіді і т. п.

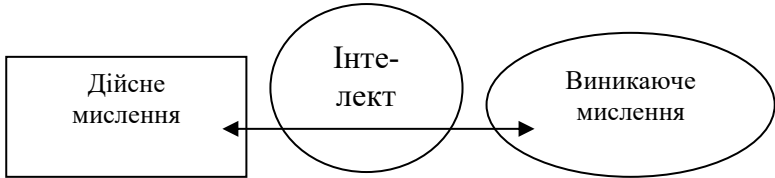

Схема 37. Розташування інтелекту в тому, що виникає

Стале мислення (Схема 38). Припустимо, що є постійне ядро й окремі довільні активності, які виникають у процесі розглядання «того, що існує».

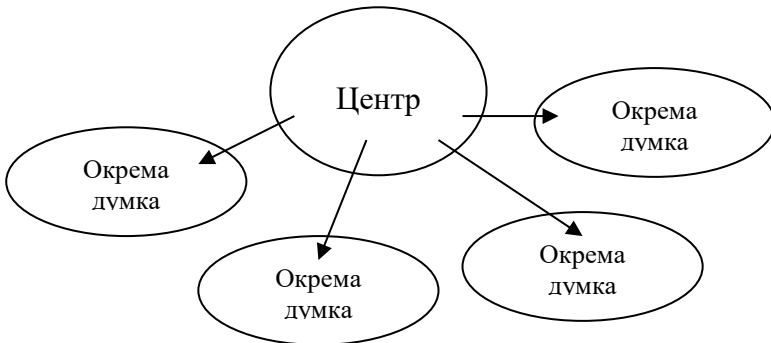
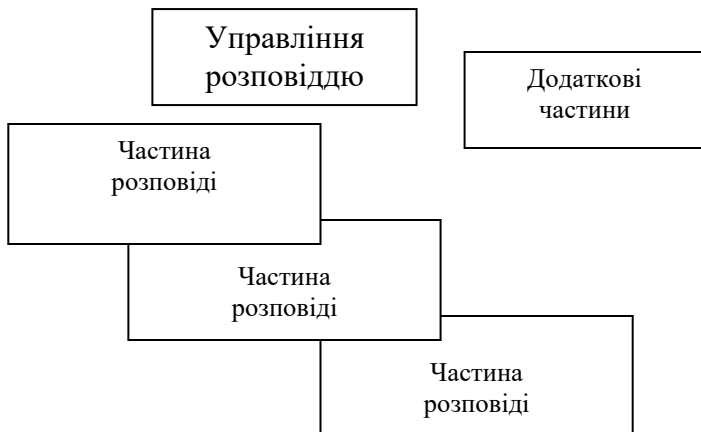

Схема 38. Мислення, яке стає дійсним

Мислення, яке вже існує як дійсне (Схема 39), передбачає більш просту і вже сформовану схему організації роботи з уже-визначеною розповіддю.

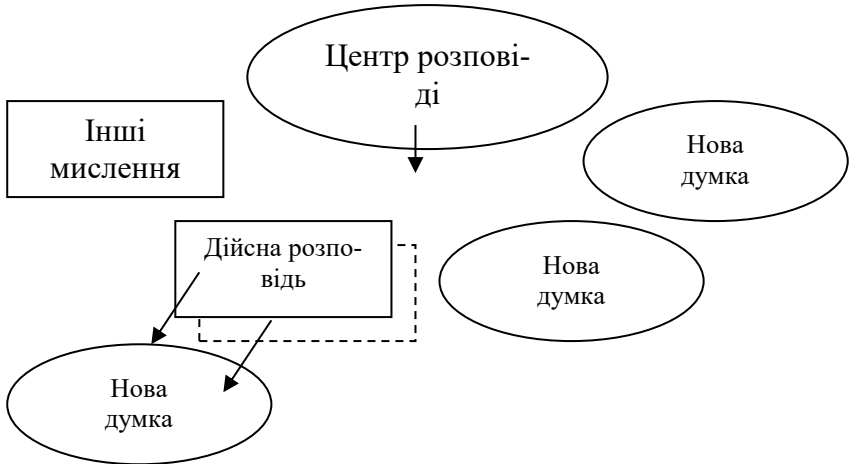
Схема 39. Дійсне мислення

В форматі такої структури мислення (Схема 39) всі частини існують на постійній основі.

Переваги та недоліки різних способів мислення — різні (Схема 38-39). Водночас не завжди бажання може змінювати «те, що вже існує». Іноді є тільки той спосіб розповіді, який присутній, і небажання окремої активності приймати таке ніяк не впливає на те, що відбувається. Коли немає сталого мислення — немає надлишкових напрацювань думок, тому виникаюче мислення швидко зникає й не стабілізується... Тому, наприклад, суб'єктами, які вже присутні та мають значний досвід, використовується змішаний спосіб розповідання (Схема 40), який дозволяє зберігати й базис у сталих частинах розповіді, але подібне дозволяє відтворювати нові оповіді (створюючи їхню активізацію й «написання»), що відбувається в межах змішаних-міжгалузевих комбінацій застосування і сталого, і того, що стає. Водночас в такому сенсі і традиція, і новизна існують поряд, не порушуючи загальної цілісності присутньої структури. Одночасно, що важливо, після завершення мислення всі напрацювання зберіга-

ються. Але для створення такої інтелектуальної активності потрібен значний сталий суб'єкт обслуговування і гнучкість направляючої активності.

Змішане мислення (Схема 40) може включати й перший, і другий формати розповідання, залежно від запитів, часу, місця, етапів, а також специфіки розвитку інтелекту в той чи інший період свого існування. Тобто ті питання, які стають постійними, і та галузь, яка стає основною — це встановлений зміст. А ті акти, які виникають періодично або у зв'язку з новизною думки або іншими обставинами, визначаються через активність, яка постійно стає.

Схема 40. Змішане мислення

Змішане мислення превалує в інтелектів, які присутні в межах суб'єктів, що існують значний час, і таких інтелектів зовсім небагато. Причому в більшості випадків, коли ініціатором інтелекту є дійсна розповідь, інтелект також може мати подібний «зміст». Коли ж інтелект виникає стихійно, з ініціативи різних частин, які не сприймають себе в якості

сформованого мислення, то найчастіше такий інтелект матиме постійно виникаючий спосіб відтворення.

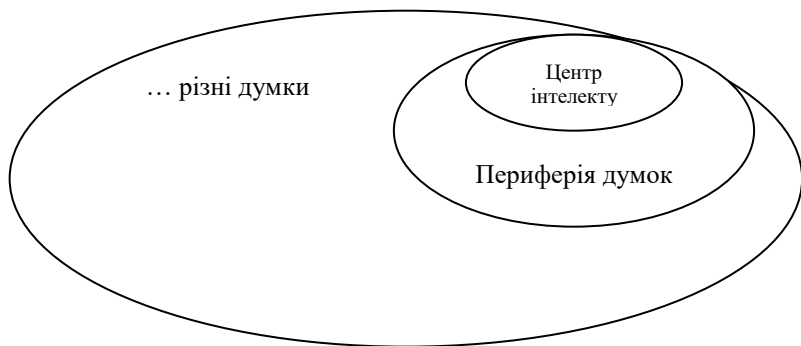
Відносно структурної самостійності, можна припустити, що інтелект існує:

— у якості самодостатньої активності і в основному це тотальний інтелект;

— як структурна частина активності, як частина будь-якої частини, тобто це підрозділ будь-якого суб'єкту — імовірно, це якийсь прикладний інтелект.

Причому кожен варіант має свої плюси та мінуси, але в будь-якому випадку інтелект — це не частина активності, це тільки каталізатор, інакше все втрачає сенс, і «конструкт» як механізм перестає працювати і стає чимось іншим.

Структура інтелекту в контексті руху від центру активності (Схема 41).

Схема 41. Структура руху від центру

— Центр інтелекту існує як постійна активність. Причому постійність — це змінна величина, бо інтелект може включати до свого складу для вирішення завдань різні складові в широкому значенні.

— Периферія перебуває в прикордонному стані і виникає в межах сталого мислення.

— Середовище або потенціал — це все «площина» думок, на які, у міру необхідності, може себе спрямовувати інтелект.

Також потрібно пам'ятати, що мислення, розповіді інтелекту пов'язані зі словами: «творчість», «пошук», «епізод» і т. д. Тобто не все так однозначно й логічно — усе знаходиться в межах і «пошуку», і здібностей окремої активності, а також колективних взаємозв'язків. Тому досить важливими для ефективності інтелекту залишаються питання активного потенціалу і «змісту». Тобто, якщо не існує «активності», решта — просто не-потрібне «присутнє». Хоча важливим є все.

Одна з рис інтелекту (це стосується й деяких оповідань, які виникають-стають) — це об'єднання в одній точці активності з різною конституцією. Тобто інструмент у контексті вироблення чогось може бути досить еластичною сутністю. Причому оперативність включення може мати різне значення й залежати від багатьох чинників.

7. Особливості інтелекту¹⁶⁶

Уточнимо, що, згідно з припущеннями, висловленими в цьому оповіданні, інтелект існує для:

— «технічного» конституювання будь-якої активності «навколо» за допомогою розповіді, і «робота» з цим «навколо-оповіданням»;

— коригування участі в грі за допомогою оповідання.

Існують і інші «прикладні» функції, які пов'язані з поняттям «аналіз», але взагалі це не те, чим повинен займатись інтелект. Щодо такої методики, як «аналіз», усе дуже туманно — це більше фікція, яка має на увазі інше¹⁶⁷.

Для вирішення різних тематичних та інших проблем існує маса інших сутностей. Тобто інтелект — це не сутнісна, і не просто якась схематична частина, яка має певний розумовий потенціал. І якщо навіть інтелект, у прикладному значенні, і служить для пошуку «оптимальної думки», то все ж таки це не «утворює» такого явища. Тому всі інші «частини» — це не інтелект.

Насправді поза оповіданнями будь-яких форм активності присутня імітація інтелекту. «Діють» різні частини, які не є інтелектом, і створюють діяльність, яка видається в якості розповіді. Такі «структури» — це або нерозуміння сутності явища, або це «технічна імітація», пов'язана з тим, що немає таких категорій, як «прагнення», «активність обслугову-

---

¹⁶⁶ У представлених розділах здійснюється узагальнення і повторення пройденого матеріалу.

¹⁶⁷ Тут до Канта...

вування», «приватне завдання»¹⁶⁸ і, найголовніше, відсутнє «те», що утворює подібне навіть на простому рівні.

Відмінність інтелекту від розповіді або вчення (Схема 42). За своїми характеристиками й завданням інтелект дуже схожий із таким явищем, як «розповідь»¹⁶⁹. Але насправді має існувати відмінність, тому що, якщо її нема, тоді нема потреби розрізняти ці явища.

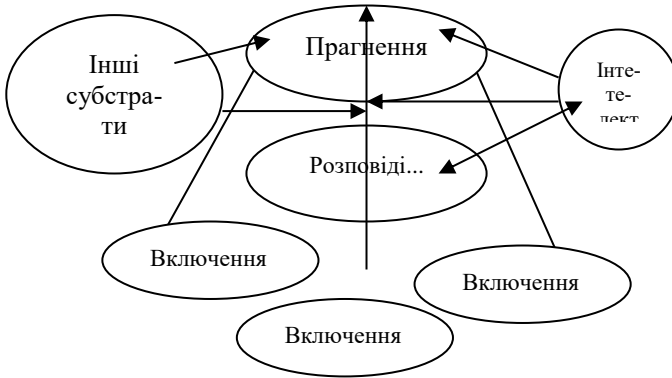

Схема 42. Різниця між інтелектом і розповіддю

Різниця полягає в тому, що інтелект технічно працює з метою, точніше, тільки з її усвідомленою! частиною, але це в певному сенсі, на відміну від розповіді – відсторонений інструмент, тобто він не бере прямої участі в процесі. Причому, коли це не так, тоді інтелект втрачає свою ефективність, і про нього можна не говорити.

Автономія, незалежність, самостійність інтелекту присутні в тому сенсі, що він не входить безпосередньо ні в які

¹⁶⁸ Подібні категорії, з різних причин, відсутні в мисленні.

¹⁶⁹ «Точка» «обговорення-активізації» присутнього прагнення, а потім і «подорож» до такого.

частини в якості керованого. Інакше доцільність в існуванні такого явища втрачає сенс. Такий інтелект завжди повинен мати суб'єкт обслуговування, але при цьому він не повинен зливатися з ним, інакше він втрачає ефективність. Така активність може бути не моністичною, вона може розпадатися на «суб'єкти», «частини», «інше» у якості такого джерела. Звідси певна форма такої активності — це незалежність. Тобто автономія всередині виконання власних функцій.

7.1. Перспективи розуміння

Оцінюючи перспективи розуміння інтелекту в будь-якому зосередженні будь-якого виду активності, потрібно припустити його застосування у двох напрямках (Схема 43).

Схема 43. Перспективи застосування

1. Тотальний інтелект є «лідером» вирішення питань «інтеграції» «думок». Водночас прагнення для формування завжди туманні, але піти від «присутнього» неможливо, тому цикл буде відтворюватися знову і знову, поки не зникне останній стимул до руху. Черговий період (=) завжди пов'язаний із грою.

2. Для вирішення «тотальних» питань (1) необхідно обмірковувати різні «приватні» думки, тому вже в межах існуючого тотального мислення виникають галузеві частини для вирішення різних «технічних» питань.

2.1. Різні приватні і прикладні думки не завжди безпосередньо пов'язані з основною розповіддю, але виключати їх не можна, бо в будь-якому випадку активність — це не моно-сущє, вона розпадається на безліч різних актів. Для збереження активності, збереження першості серед інших оповідань, для утримання позицій потрібно бути самим «адекватним» і не тільки у великих періодах, але й у малих невідзначеностях.

Знову ж таки, у будь-яких інших частинах і діючому інтелект присутній: або як імітація явища, або як частковий прикладний інструмент обслуговування частини, водночас з прицілом виходу всього цього у фокус.

7.2. Схема включення інтелекту

Завершивши роботу, ще раз розглянемо модель активного інтелекту (Схема 44).

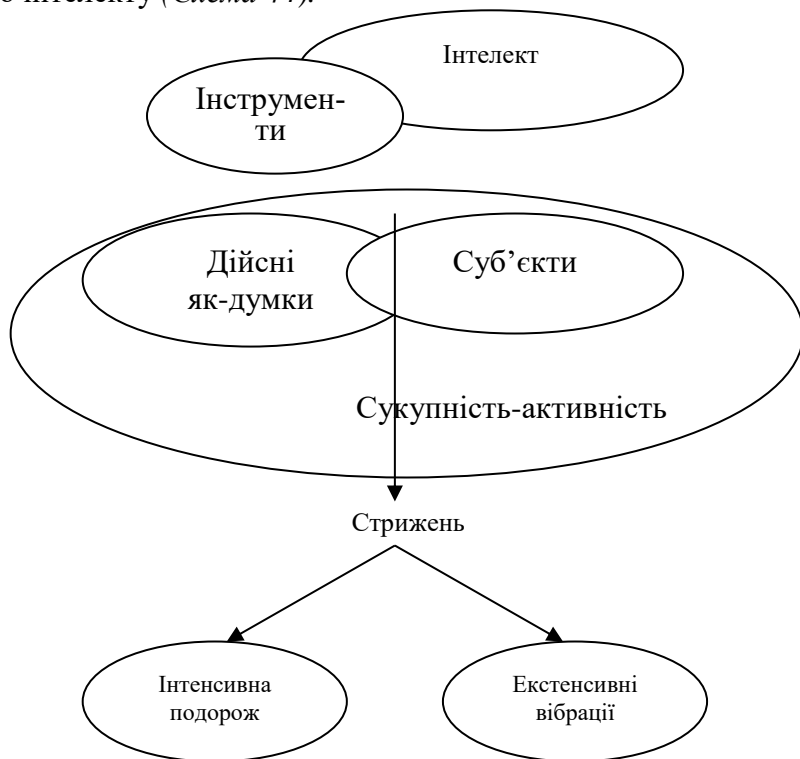

Схема 44. Схема включення активного інтелекту

Інтелект у контексті запропонованого конструкту (Схема 44) може рухатися в будь-який бік і виконувати будь-які дії, але тільки в межах схеми. Вивчати середовище, вивчати будь-яку активність, її зміст, стрижень. Розглядати питання, пов'язані з типами розвитку, і пропонувати варіан-

ти технічних оповідань. Такий інструмент може бути яким завгодно, з точки зору змісту і т. д., важливим є тільки виконання двох основних функцій — інше несуттєве й має служити тільки цьому.

Зазначимо, що всюди, де виникнуть умови для такої абстракції (*Схема 44*), інтелект буде затребуваний як ефективний метод для розв'язання подібного невизначеного.

*Скоротимо функції інтелекту до двох питань або пропозицій*¹⁷⁰ до суб'єкту:

— технічні пропозиції для активності з інтенсивного руху¹⁷¹;

— пропозиція для гравця по екстенсивному розвитку.

Усередині виконання подібних функцій можуть застосовуватися різні відомі методики. Але це все, так би мовити, має значення тільки в практичному сенсі.

Лінійна робота інтелекту в межах взаємодії з окремим, якщо її розкласти логічно, ґрунтуючись на *Схемі 44*, повинна відбуватися таким чином:

1. Вивчення простору розповіді, усіх її особливостей, а за результатами — створення «думки такого середовища», яка буде залежати від рівня інтелекту, а також потреб активності.

2. Вивчення конкретної активності, її особливостей у якості думки, а також у контексті «особистісних» характеристик, тобто в якості активного елементу й учасниці будь-якого оповідання.

3. Створення «суми» технічних оповідань інтенсивного розвитку активності в межах існуючого.

---

¹⁷⁰ Такі пропозиції можуть мати різний формат і висловлюватися за допомогою різних засобів актуалізації.

¹⁷¹ Зазначена функція гармонійно входить як підфункція у функцію «розповіді», а це і сукупна «збірка», і «збереження» конструкту.

4. Створення думок екстенсивного оповідання в межах існуючих контр. Завжди потрібно пам'ятати, що в межах екстенсивної взаємодії можливі будь-які маніпуляції з тим, що існує, — це ситуація, коли за допомогою різних інструментів вишуковуються комбінації, які потім стають частиною гри і вкидаються як-думка для вирішення тієї чи іншої ситуації. Тобто в межах такого мислення «все» може виступати як «інструмент» для роботи з «іншим». У певному сенсі «широка маніпуляція ресурсами» є не зовсім етичним методом, але саме ці методи домінують в екстенсивних взаємодіях.

Головне завдання інтелекту — це «брати» «сенси», працювати з ним, виокремлюючи в ньому смисли, актуалізувати все це й передавати туди, на периферію для об'єднання надалі всього цього в якусь сукупність, яка рухається в заданому напрямку. Причому подібне не виключає різних нестандартних шляхів, а також виконання завдань у частині, із середини, з кінця і т. п.

Для ефективності в кожному окремому випадку й під кожен унікальний випадок має створюватися «власний рецепт» «розповіді». Тобто може виявитися, що те, що є дійсним, коли йдеться про якусь унікальну думку, не буде дійсним для конкретної частини. Причому, якщо «методи» й можуть бути схожими, то все інше є «унікальним» і поширюється тільки на конкретний технічний випадок.

О. Руснак

***Розповідь про розповідь,
інтелект та суб'єкт***

Коректор-редактор *Я. В. Ерина*

Підписано до друку 04.04.2019. Формат 60х84 1/16.
Папір офсетний. Друк цифровий. Ум. друк. арк. 9,2

Віддруковано в Видавництві ТОВ «Аграр Медіа Груп»
04080, м. Київ, вул. Новокостянтинівська, 4А

Тел.: 044 361 53 06, e-mail: info@agramedia.com

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців ДК №3651 від 22.12.2009
www.agrarmedia.com